

Arrelar, guanyar i transformar

Horitzó 2023

Ponència política i organitzativa de
Catalunya en Comú

III Assemblea Nacional

20 i 21 de novembre 2021

Gent com tu,
Gent *comú*

Catalunya
En Comú

Índex

Preàmbul	5
1. Introducció	7
2. Arrelar: Una organització que construeix futur	9
2.1. Una organització forta, un espai útil	9
2.2. Apoderar les inscrites, posar en valor la pertinença	10
2.3. Coordinar per comunicar, comunicar per cohesionar	11
2.4. Ciberactivisme i estratègia digital	12
2.5. Enfortir la governança	12
2.6. Els espais sectorials, laboratori d'idees i innovació	13
2.7. La fundació dels comuns	14
3. Créixer: Objectiu 2023. Articular i consolidar un espai polític alternatiu per produir un canvi d'hegemonies	16
3.1. Catalunya en Comú: Una confluència per guanyar	16
3.2. El procés: quan els eixos del tauler polític et venen donats	16
3.3. Governar en temps de desafecció	17
3.4. De l'excepció al sentit comú: de la resistència a l'apertura	18
3.5. Arrelar, créixer...guanyar per transformar	18
3.6. La construcció d'una aliança que transcendeixi els espais propis: una alternativa feminista, ecologista, transformadora	19
3.7. En Comú Podem la força de canvi a Catalunya	20
3.8. Aliances polítiques a Europa per construir un gran pol alternatiu	21
3.9. Municipalitzar l'agenda nacional	22
4. Transformar: Noves polítiques per a un nou temps	24
Bloc I – Grans reptes: post-pandèmia i emergència climàtica	25
4.1. Reforcem els serveis públics	25
4.1.1. La salut que Catalunya mereix	25
4.1.2. Transformem l'educació	27
4.1.3. Cultura per a tothom i amb tothom	29
4.1.4. Transició ecològica	34
Bloc II – Respostes innovadores: cap a un nou model econòmic i social	41
4.2. Economia verda	41
4.2.1. Una nova economia plural	41
4.2.2. El conflicte capital-treball	43
4.2.3. Treball digne per a un país amb futur	44
4.2.4. Atendre les diversitats del món del treball	45
4.2.5. Assegurar salaris dignes i repartir els treballs	45
4.2.6. Democratitzar i humanitzar el treball	46
4.3. Escut social per combatre les desigualtats	46
4.3.1. Serveis Públics, Drets de Ciutadania i Salari Indirecte	46
4.3.2. Conquerim nous drets socials	47
4.3.3. Garantim el dret a l'habitatge	48
Bloc III – Eines de futur: feminisme, empoderament, municipalisme i plurinacionalitat	51
4.4. Un feminisme per a totes	51
4.4.1. Feminització de la pobresa i precarietat	52

4.4.2. Cures, corresponsabilitat i sostenibilitat de la vida	52
4.4.3. Violències masclistes	53
4.4.4. Drets sexuals i reproductius	53
4.4.5. Diversitat sexual i de gènere	54
4.4.6. Una organització i una política feminista	54
4.5. Empoderament comunitari contra el feixisme	55
4.5.1. Radicalitat democràtica	55
4.5.2. Justícia i seguretat	58
4.5.3. Dret d'informació i la comunicació	59
4.5.4. Igualtat de tracte i no discriminació	60
4.6. Fraternalitat per articular sobiranes	60
4.6.1. L'hora del municipalisme	60
4.6.2. Avancem en les solucions al conflicte polític	65
4.6.3. Europa com a palanca de canvi	70

Preàmbul

El 8 d'abril de 2017 Catalunya en Comú va celebrar la seva Assemblea fundacional "Un país en comú", on es va aprovar l'ideari polític: objectius i model de país. Amb l'assemblea de 2017 es definia un nou subjecte polític de caràcter popular, d'esquerres, catalanista i sobiranista, amb ambició de ser una força política dirigent i de govern per transformar les estructures econòmiques, polítiques i socials de l'actual sistema neoliberal i assolir un món més sostenible, inclusiu i just. Gent comuna que volíem construir un país més just des d'una àmplia majoria social.

Acordat l'ideari fundacional, el 22 de abril del 2018 es va dur a terme la II Assemblea Nacional de Catalunya en Comú que va establir el marc de regulació de la nostra formació política amb els Estatuts, el Codi Ètic i l'estratègia organitzativa de desplegament territorial.

En aquest 2021, Catalunya en Comú és un projecte polític consolidat a Catalunya, present a totes les institucions i implicat en múltiples lluites, mobilitzacions i moviments. Catalunya en Comú té quinze alcaldies, entre elles la de Barcelona, és present a gran part dels municipis de l'Àrea Metropolitana i amb resultats significatius a les principals ciutats del país. A més, és una força consolidada al Parlament Europeu, Parlament de Catalunya, al Congrés, Diputacions i diversos consells comarcals i participa del Govern de l'Estat. En 4 anys, Catalunya en Comú ha assolit un espai institucional propi, autònom i sòlid.

Aquesta assemblea ens ha de servir per avançar més lluny, compartint somnis quotidians i noves lluites que s'expressen en tots els àmbits de la vida. **És el moment d'arrelar, créixer per guanyar i transformar.** Som conscients que cal continuar enfortint l'organització i la seva governança, revisar i millorar funcionaments, reconnectar amb moviments socials, ampliar la nostra base política, mostrar-nos com un espai polític sòlid, útil, fiable i reconeixible. Un espai amb vocació guanyadora, per transformar els nostres barris, els nostres pobles, les nostres ciutats el nostre país i l'Estat. Catalunya en Comú ha de ser la força que lideri les propostes més innovadores i ambicioses destinades a assolir un país més just, més feminista, més verd i més democràtic.

La present Assemblea s'insereix en aquesta necessitat d'obertura, creixement i utilitat al servei de la gent comuna, però també en un context amb on s'encavalquen múltiples crisis simultànies enfortides com a conseqüència de la pandèmia de la COVID-19 i que en aquests moments condicionen la conjuntura i el futur del nostre país:

- Una crisi sanitària i dels serveis públics en general, debilitats per les retallades i per una dècada d'austeritat i de desinversió, amb una especial afectació al sistema català de salut, que ha estat sotmès a una forta pressió, però també al sistema educatiu, la cultura o l'atenció a la gent gran i a les persones dependents.
- Una crisi ambiental, en què destaca la crisi climàtica, amb una acceleració dels impactes negatius del canvi climàtic, inclosos episodis meteorològics severos i imprevisibles que fan necessàries noves polítiques de mitigació i adaptació a la nova realitat climàtica que impactarà sobre el planeta. Cal abordar també urgentment la previsible escassetat progressiva de matèries primeres i de recursos energètics i alimentaris, així com la gestió dels residus i la destrucció de la biodiversitat. A més, és imprescindible que la necessària transició ecològica sigui justa i permeti una major i millor redistribució de la riquesa.

1
-
-
-
5
-
-
-
-
10
-
-
-
15
-
-
-
20
-
-
-
25
-
-
-
30
-
-
-
35
-
-
-
40
-
-
-
45
-
-
-
50
-
-
55

- 1 ● Una crisi de gènere, amb la persistència de les desigualtats pròpies d'una societat
- heteropatriarcal, l'augment de les violències masclistes i el retorn dels discursos
- que plantegen un retrocés en els drets de la dona i del col·lectiu LGTBIQ+.
- 5 ● Una crisi social amb un fort component generacional, amb un marcat creixement
- de les desigualtats, nous col·lectius vulnerables, l'augment de la pobresa infantil, la
- inviabilitat d'acumular treball reproductiu i productiu i amb una especial afectació
- sobre els i les joves, als qui s'està negant un horitzó d'esperança per al seu futur.
- 10 ● Una crisi del sistema econòmic neoliberal del capitalisme extractiu i de l'especulació
- financera on milers de treballadors i treballadores han experimentat el risc de
- quedar-se sense feina i sense ingressos i on activitats econòmiques concretes del
- nostre país han quedat clarament afectades, alhora que fa créixer les desigualtats
- entre territoris i regions del món.
- 15 ● Una crisi política que, mentre creix el fenomen de l'extrema dreta al nostre país,
- continua evidenciant tant les insuficiències de les institucions democràtiques ac-
- tuals per resoldre els principals problemes de la ciutadania com la necessitat d'un
- nou contracte social entre la ciutadania i els representants polítics que permeti una
20 major participació política i un millor rendiment de comptes.
- Una crisi territorial que ha deteriorat l'autogovern del país, que ha portat a una
- societat més polaritzada i dividida, i que ha donat com a resultat un retrocés demo-
- cràtic evident en algunes institucions estatals i que, per fi, tenim l'oportunitat de
25 tractar com un conflicte polític, no únicament d'abast nacional sinó estatal.
- Una crisi d'acollida de persones migrades i refugiades. Els conflictes armats, les de-
- sigualtats nord-sud, la vulneració de Drets Humans i el canvi climàtic, entre altres
- catàstrofes socials, provoquen desplaçaments massius de població. Però, en canvi,
30 tant la UE com els seus Estats membres no són capaços d'acollir aquestes persones
- entre elles menors no acompanyats-, tot complint amb la legalitat internacional i
- amb els Pactes Mundials per les Migracions i Refugi.

35 A tots aquests desafiaments globals que aterren i impacten a les nostres les nostres vi-
- les, pobles i ciutats hem de contribuir amb respostes polítiques, orientant la nostra es-
- tratègia cap a les eleccions municipals, les eleccions generals de 2023 i cap a la creació
- d'una alternativa tant a l'actual Govern de la Generalitat com a la socialdemocràcia d'un
- PSC que està ancorat en velles receptes del passat. És més necessari que mai connec-
- tar i sincronitzar l'acció institucional amb l'acció política del conjunt de l'organització.

40 **Som una força política compromesa amb les polítiques de proximitat. Aquest és un
- dels perfils de la nostra identitat: som una força nítidament municipalista.**

1. Introducció

La present Assemblea ve marcada pel final de la situació d'emergència de salut pública ocasionada per la pandèmia de la COVID 19 i els seus efectes socials, polític i econòmics. En el record recent queden les diferents declaracions d'estat d'alarma, les mesures de prevenció i contenció a escala nacional i internacional, els confinaments i la greu crisi econòmica i social com a conseqüència de la crisi sanitària sense precedents tant pel molt elevat nombre de ciutadanes afectades com per l'extraordinari risc per als seus drets.

La sortida de la crisi social i econòmica i el final de la pandèmia no ens han de dur a la vella normalitat. Hem de convertir l'escenari actual en una oportunitat per abordar transformacions de fons, per canviar estructuralment el model de societat pre-pandèmica tot aprofitant el paper que han assumit els Estats de la Unió Europea davant de l'amenaça de la pandèmia. Cal un clar desenvolupament de mesures en clau social, ambiental i democràtic: llei d'habitatge, llei de pobresa energètica, derogació de la reforma laboral, increment del nou salari mínim, i les inversions i reformes que s'implantaràn del Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència (140.000 milions d'euros en transferències i crèdits al període 2021-2026). També es fa necessari un enfortiment democràtic que permeti acabar amb normes com la llei mordassa que van suposar un fort retrocés en drets i llibertats.

A més, també estem immersos en aquest moment en un procés de negociació política entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat a través de la Taula de Diàleg. Aquests dos grans temes, economia i conflicte polític, seran les grans fites dels propers anys i allò que definirà el resultat dels propers processos electorals.

En aquest context, l'ecosistema local és especialment favorable per a l'aparició d'alternatives polítiques d'esquerres, tangibles i identificables amb els conflictes socials locals. **Per això, el document d'Estratègia Política ha de prendre les properes eleccions municipals del maig de 2023 i les eleccions generals com les dates clau i estratègiques per estendre el nostre projecte a tot Catalunya, i contribuir a la recomposició de les forces d'esquerres a l'Estat.**

Les properes eleccions municipals han de servir per ampliar el màxim possible una realitat municipal on els valors com el feminisme, l'ecologia i la justícia social siguin l'actiu principal per desenvolupar pràctiques innovadores de polítiques públiques. Al mateix temps avançar cap a construcció d'una aliança públic-comunitària configurada per la confluència dels drets de ciutadania públicament garantits, amb caràcter universal, amb les pràctiques comunitàries d'implicació activa de la societat per resoldre problemes i obrir perspectives de canvi sobre valors de solidaritat. Institucions i societat civil han d'anar de la mà per poder transformar la realitat.

De la mateixa manera, en un món d'interdependències, el paper de la Unió Europea és i serà determinant per superar les lògiques austericides que van marcar la crisi financera de 2008 i que en el cas d'Espanya es va caracteritzar per dramàtiques retallades de serveis públics i una reforma unilateral de la Constitució que prioritzava el pagament als bancs a qualsevol despesa social. Un desmantellament de l'estat de benestar que va tenir a Catalunya els seus més entusiastes seguidors amb el govern d'Artur Mas i que ha anat continuant amb els diferents governs de Junts i ERC.

Tanmateix, l'escenari no és el de 2008 i la Unió Europea ha capgirat les seves anteriors polítiques neoliberals extremes i ha creat un marc pressupostari expansiu. El Consell Europeu va aprovar el 21 de juny de 2020 la creació del programa Next Generation EU,

1
-
-
-
5
-
-
-
-
10
-
-
-
15
-
-
-
-
20
-
-
-
25
-
-
-
30
-
-
-
35
-
-
-
-
40
-
-
-
45
-
-
-
-
50
-
-
-
55

1 el major instrument d'estímul econòmic mai finançat per la Unió Europea, en resposta
- a una crisi sanitària, econòmica i social sense precedents. Amb aquests fons, l'Europa
- posterior a la COVID-19 ha de ser més ecològica, més digital i més resilient als canvis i
- reptes de futur. El nostre paper és aconseguir que a Catalunya aquesta resiliència sigui
5 realment transformadora i, per tant, ens contraposem tant a les velles receptes del
- passat (amb projectes com l'ampliació de l'aeroport, el Hard Rock o els Jocs Olímpics
- d'Hivern) com al greenwashing del nou capitalisme verd. És la missió i l'obligació de les
- forces d'esquerres expandir encara més les possibilitats predistributives, redistributi-
- ves i inclusives del gir de les institucions europees i plantejar escenaris de futur clara-
10 ment més emancipadors que els actuals.

- Per tot l'exposat anteriorment, aquesta nova assemblea de Catalunya en Comú té els
- següents objectius:

- 15 ● Rellançar i fer créixer el projecte i l'espai polític de Catalunya en Comú.
- ● Consolidar l'espai polític i electoral En Comú Podem vertebrant i coordinant l'acció
- conjunta arreu del territori amb Podem Catalunya per ser capaces de disputar l'he-
- gemonia cultural a la dreta i a la socialdemocràcia a Catalunya, Espanya i Europa.
- 20 ● Ser identificables com un espai polític útil i creïble com a moviment polític i social
- amb capacitat per a resoldre els problemes de la ciutadania i amb credibilitat per
- implantar els canvis necessaris en l'ordre econòmic, social i polític.
- ● Marcar l'agenda liderant les polítiques d'innovació política i de transformació econò-
25 mica-social a partir d'un programa viu i actualitzable posant en valor les experiènci-
- es de treball del municipalisme.
- ● Enfortir les relacions de Catalunya en Comú amb moviments socials, ecologistes
30 i amb aquells sectors més innovadors i dinàmics de la comunitat tot reforçant les
- relacions amb el moviment feminista, LGTBIQ+ i amb els agents socials.
- ● Orientar la nostra estratègia política cap a les eleccions municipals de 2023 i con-
- nectar l'acció institucional amb l'acció política del conjunt de l'organització.
- 35 ● Reforçar l'espai confederal, parant especial atenció als projectes municipalistes
- d'arreu de l'Estat, enfortint les aliances polítiques al conjunt de l'Estat amb les di-
- ferents expressions polítiques de transformació i de canvi territorial i municipalista
- per ser un instrument útil al servei de la ciutadania.
- 40 ● Impulsar els canvis organitzatius que han de permetre fer de Catalunya en Comú un
- partit més participatiu, més obert i més inclusiu que situí a les persones inscrites al
- centre de l'acció política.
- 45 ● Continuar fent i reforçant el paper de Catalunya en Comú com una organització
- 100% feminista, en la qual la participació de dones i homes, des dels comuns locals
- fins a la direcció política, es desenvolupi en plena igualtat.
- ● Abordar els reptes per donar una resposta àmplia i unitària i alhora amb recursos i
50 accions concretes que permetin combatre atreu totes les expressions del feixisme
- i del retrocés democràtic.
-
-
-
- 55

2. Arrelar: Una organització que construeix futur

1

-

-

-

5

-

-

-

-

10

-

-

-

-

15

-

-

-

20

-

-

-

-

25

-

-

30

-

-

-

35

-

-

-

-

40

-

-

-

45

-

-

-

50

-

-

-

-

55

La II Assemblea Nacional de Catalunya en Comú, celebrada el 2018, ens va permetre definir el nostre model organitzatiu fent del seu desplegament l'objectiu principal. En els darrers tres anys, el nostre repte ha estat potenciar la participació de les inscrites per a un major assentament i consolidació de l'organització en l'escala local, i territorial.

Tot i això encara existeixen alguns comuns locals que cal constituir i d'altres que caldrà reorganitzar i enfortir atesa la important significació que tenen per a Catalunya en Comú per la seva proximitat a la ciutadania, als seus problemes i per tant a la seva resolució. Precisament, és en el nivell local on hem d'ampliar el camp d'actuació, dotar de sentit els nostres comuns locals i possibilitar la participació en la vida política interna de Catalunya en Comú.

2.1. Una organització forta, un espai útil

Apostem per l'enfortiment de Catalunya en Comú com a moviment polític i social, des de la sobirania d'acció política i amb un relat propi i arrelat a la realitat nacional de Catalunya. Una Catalunya en Comú ambiciosa i orgullosa que connecta les lluites històriques per millorar les condicions materials de vida de la gent amb les mobilitzacions recents que exigeixen més sobirania, més feminisme, més ecologia, més democràcia i més drets. Una Catalunya en Comú amb arrelament territorial i fortalesa municipal. La capillaritat de la nostra organització és una fortalesa que hem de posar en valor.

Cal continuar avançant en la construcció d'una organització forta, cohesionada territorialment, innovadora, feminista i eficaç al servei de la gent. Una organització que incrementi la capacitat de transformar la nostra societat i el seu entorn, així com millorar les condicions per afrontar els reptes electorals, singularment les eleccions municipals. En aquest sentit cal muscular la nostra organització, amb majors vincles amb els sectors dinàmics de la societat i al costat de les principals reivindicacions territorials.

És necessari presentar-nos com un partit útil, transparent, creïble, confiable i identificable, amb capacitat d'autocrítica i amb uns lideratges nítids. Projectem uns valors associats a un nou model econòmic i ecològic basat en el bé comú, on la força del treball ocupa la centralitat de les polítiques públiques, un nou estat de benestar per una societat justa i igualitària, fraterno i sobirà en tots els àmbits, que situa el dret del poble de Catalunya a decidir el seu futur, que empeny el país cap a una revolució democràtica ecològica i feminista, on tothom tingui cabuda, des de la diversitat i el mestissatge o l'equitat territorial, des dels barris, el municipi, el país.

Continuarem la tasca de fer de Catalunya en Comú una organització feminista. Som l'únic partit que té un lideratge polític col·laboratiu, una direcció compartida per tres dones. Però això no és suficient, hem de ser el principal partit feminista de Catalunya. Això implica anar més enllà de la mera participació de més dones, i contribuir a una veritable redistribució de poder que desmunti les estructures patriarcals de la política i amplii la incidència transversal del feminisme en tota l'acció de l'organització.

Hem de créixer territorialment i millorar la nostra implantació social, per això un dels objectius estratègics de més valor és guanyar presència política en els barris metropolitans, claus per l'obtenció de bons resultats electorals i primordial per barrar el pas a la dreta i l'extrema dreta. Aquest repte estratègic va acompanyat de l'extensió territorial al conjunt del país i la penetració en els municipis rurals i petits municipis, els quals ens

1 han d'identificar com una força arrelada al territori, empàtica amb les seves inquietuds
- i útil per a la resolució dels seus problemes. La direcció nacional elaborarà un pla de
- creixement metropolità i d'implantació als municipis de la Catalunya suprametropoli-
- tana.

5

- Les organitzacions locals i territorials, precisament han de tenir un paper cabdal en
- l'ampliació de la base de Catalunya en Comú, no només des de la incorporació de més
- activistes i simpatitzants sinó també per la seva funció de proximitat als conflictes i a
- la seva resolució.

10

- Les organitzacions territorials són juntament amb els nostres grups municipals, la co-
- lumna vertebral de Catalunya en Comú. Singularment les organitzacions territorials
- són la ròtula intercalada entre els comuns locals i la direcció nacional i les que permeten
- una articulació adequada de l'acció política bidireccionalment. En aquest sentit el paper
15 de guia dels comuns locals per a replicar i traduir en activitat política els acords nacio-
- nals i alhora com a òrgan de govern representatiu de les sensibilitats locals, el fan abso-
- lutament imprescindible en l'estratègia d'implantació territorial de Catalunya en Comú

-

- En la mateixa direcció tenim l'obligació de reconnectar amb els moviments socials, do-
20 nant suport als sectors socials que generen alternatives i a aquells que s'han mostrat
- capaços de mobilitzar-se massivament en reivindicacions coincidents amb el nostre ide-
- ari i programa, com per exemple el moviment climàtic i el feminista, essent alhora pre-
- sents en els conflictes socials. Aquesta reconexió passa per integrar-nos com una força
- més en aquests moviments per a construir conjuntament alternatives sòlides, creïbles i
25 democràtiques, sense cap tipus de dirigisme social, sinó des de la complicitat. Catalunya
- en Comú ha de poder interpretar el conflicte social i les mobilitzacions en clau política
- propositiva i crear les condicions per a la construcció d'alternatives.

-

- En aquest sentit cal muscular la nostra organització, amb majors vincles amb els sec-
30 tors dinàmics de la societat i al costat de les principals reivindicacions territorials. Per
- desenvolupar aquests objectius i reforçar la implantació territorial de Catalunya en
- Comú s'elaborarà amb un pla ambiciós d'extensió amb més activistes i més simpatit-
- zants.

-

35 **2.2. Apoderar les inscrites, posar en valor la pertinença**

-

- Cal donar valor a les inscrites i inscrits. Promoure l'orgull per uns valors que són com-
- partits, que creen cohesió i que mobilitzen. Posarem al centre de l'acció política les per-
- sones inscrites com l'element clau d'un creixement organitzatiu, i electoral, compromès
40 amb els conflictes socials dels seus territoris.

-

- La participació a Catalunya en Comú ha de ser il·lusionant i incentivadora i viure la
- implicació als Comuns com quelcom que té transcendència, que produeix un gran sen-
- timent de pertinença a l'organització i que està mobilitzada. Per aquest motiu, hem
45 de promoure el debat i la participació en la presa de decisions. Generar els espais i les
- metodologies que afavoreixen el debat i la participació interna en la presa de decisions.

-

- Cal adquirir una dimensió més vital de l'acció política. Cal comprometre's en el conflic-
- te, influint políticament, també, de forma experiencial, sent al costat de les persones
50 desnonades, de les reivindicacions territorials i infraestructurals. Un exemple del model
- d'èxit del treball cooperatiu ha estat l'alineament transversal de moviments socials, el
- municipalisme dels Comuns i els grups parlamentaris en l'oposició a l'ampliació de l'ae-
- roport, el rebuig a l'extrema dreta o l'afirmació feminista i LGTBIQ+.

-

55

Cal crear espais oberts i de participació a les persones estrangeres nouvingudes, al marge de la seva situació administrativa, per tal d'incloure la seva realitat i perspectiva dins els debats interns.	1
	-
	-
	-
De la mateixa manera, prioritzarem l'activisme polític, en totes les seves dimensions: a ciberactivisme comuns, l'activisme sindical, als moviments socials i ecologistes. I alhora esdevenir, encara més, un referent polític.	5
	-
	-
	-
2.3. Coordinar per comunicar, comunicar per cohesionar	-
	10
L'entrada de la coalició Unidas Podemos-En Comú Podem-Galicia en Común al Govern de coalició és, sens dubte, un èxit històric. La possibilitat d'obrir una etapa de democratització institucional, econòmica i territorial es confronta amb la voluntat dels que tenen com a únic objectiu polític la continuïtat del desmantellament del nostre Estat del benestar i reimpulsar un model econòmic caduc i predador. La nostra persistència com a espai polític i electoral ha permès que s'obri a Espanya un cicle polític d'aprofundiment democràtic. Avui el repte fonamental és que després d'una dècada perduda, impulsem una dècada de construcció d'un model de país més just i democràtic.	15
	-
	-
	-
A l'escenari actual el nostre repte com a força de Govern és el de construir una alternativa de país davant de les crisis obertes durant la gestió de la dreta davant de les alternatives reaccionàries que busquen reprendre i aprofundir aquesta agenda.	20
	-
	-
Aquesta presència a totes les institucions, fa necessari una comunicació exquisida organització-govern-parlaments-municipalisme-inscrites. La confluència comunicativa de mesures i accions és fonamental per alinear el nostre relat i securitzar els posicionaments polítics.	25
	-
	-
Cal millorar amb recursos i amb millor planificació la comunicació interna i externa. Tota l'organització comunica i comunicar és una forma d'activisme i d'intervenció política directa a l'abast de totes les persones inscrites. Hem de continuar guanyant en la rapidesa de resposta i l'eficàcia del missatge.	30
	-
	-
Al mateix temps, és necessari combinar la realització de campanyes que requereixen de temps per a dissenya-les, caracteritzar-les i executar-les amb la capacitat de respondre amb agilitat a un context polític accelerat. Així mateix, s'ha de fer compatible el debat polític i programàtic que requereixen temps per organitzar-lo i ordenar-lo, amb la necessitat de respondre amb velocitat a situacions polítiques variables.	35
	-
	-
D'altra banda, continua essent un repte i un estímul organitzatiu enxarxar les polítiques públiques innovadores que estan desenvolupant els nostres alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores en els seus municipis. És necessari socialitzar les bones pràctiques i identificar i difondre les experiències innovadores de govern i oposició. L'exposició de noves polítiques en xarxa és molt valuosa per a generar sentit de pertinença i confiança i convicció per assolir fites comunes. De manera anàloga, és necessari mostrar les bones pràctiques organitzatives que poden servir com a referència per a l'increment d'inscrites, per augmentar el nivell d'influència social i territorial o per a la millora de la planificació política local.	40
	-
	-
	-
	-
	45
	-
	-
	-
	-
	50
	-
	-
	-
	-
	55

1 2.4. Ciberactivisme i estratègia digital

- El Departament d'Estratègia Digital dels Comuns (DEDIC), de recent creació, té un ca-
- ràcter transversal per als diferents enclavaments de l'espai polític dels comuns. El DE-
5 DIC, té com a objectius: donar poder digital i tecnopolític a l'organització, sent motor
- d'innovació o R + D + I tecnològic i comunicatiu, fent créixer les nostres xarxes i el seu
- impacte per disputar l'hegemonia en el camp digital.

- El DEDIC consta de 4 eixos de treball: recerca i innovació, formació, estratègia i inter-
10 venció i acció, que representen un plantejament estratègic que per desenvolupar i ac-
- tualitzar la capacitat d'impacte de la nostra comunicació, donant un salt de qualitat a la
- mateixa. Per a això es treballa associant investigació, dades i formació per a una acció
- coordinada més eficaç, actualitzant i millorant la política de dades de l'espai.

15 La seva missió és molt important en la quotidianitat de l'organització i sobretot per a
- planificar amb previsió el cicle electoral, treballant amb anticipació sobre les campa-
- nyes i combats claus que l'organització requereixi, així com promoure i crear projectes
- estratègics en el terreny de la comunicació i la batalla cultural/digital.

20 Considerem clau aquesta eina d'organització i comunicació dels Comuns per a l'abordat-
- ge de la batalla digital, en aquest sentit durem a terme els següents objectius en aquest
- àmbit.

- ● Disputar l'hegemonia a les xarxes. Estimular la confiança de l'organització en el tre-
25 ball institucional i organitzatiu, planificant millor els recursos que a l'abast i amb
- una visió transversal, activant i apoderant digitalment les nostres bases, equips de
- comunicació i càrrecs electes i formant grups d'acció de comentaris, notícies, etc.
- en les diferents xarxes.
- 30 ● Retornar a l'avantguarda d'innovació en les formes de comunicació, explorant noves
- formes de comunicació i canals, traient-li el màxim profit a xarxes que estan crei-
- xent com Twitch o Tik tok i explorant aviat les noves xarxes que apareguin.
- ● Aturar, neutralitzar i combatre els atacs i fake news de grups polítics, mediàtics, etc
35 adversaris' organitzats que es dediquen a generar odi.
- ● Treballar de manera estructurada per posar un sistema de formació de primer ni-
- vell amb el qual els nostres equips de comunicació sempre estiguin actualitzades,
- adquirint habilitats i coneixements nous per augmentar el rendiment de la nostra
40 comunicació i l'apoderament dels nostres equips.

- 2.5. Enfortir la governança

- Un dels fonaments de CatComú és la Participació Ciutadana. L'empoderament de la
45 ciutadania, la democràcia directa i el treball cooperatiu en la presa de decisions, són
- una màxima, i hem d'establir nous mecanismes que complementin i enriqueixin els ac-
- tuals en matèria de participació. L'objectiu ha de ser que qualsevol inscrita de manera
- directa que desitgi col·laborar, proposar, sol·licitar informació, ajudar, contribuir ... en
- definitiva, participar en qualsevol de les seves formes, pugui fer-ho de forma senzilla i
50 accessible. El nostre compromís i esforç en aquest sentit anirà encaminat al fet que cap
- inscrita, en cap moment, es trobi una porta tancada a la participació; ja sigui per man-
- ca d'eines al seu abast, per complicacions administratives o per simple desinformació.
- Necessitem de la participació de totes les persones que vulguin col·laborar. És l'única

1 L'increment és indissociable d'un procés de consolidació i enfortiment dels espais sec-
- torials. Les sectorials complementen la geografia territorial dels Comuns i han d'esde-
- venir un laboratori creatiu en el disseny de les polítiques públiques clau en una força que
- va néixer per obrir el camí a l'esperança, per posar de relleu la utilitat de la política i del
5 nostre espai, per un projecte de país propi al servei del qual es posa una organització
- que aspirem a enfortir i fer créixer.

- Un creixement que és indestriable d'un procés de consolidació i enfortiment dels espais
- sectorials, identificant necessitats socials i plantejant respostes i alternatives; des del
10 treball en xarxa amb els moviments socials, així com amb altres organitzacions socials i
- polítiques; obrint-nos i acostant-nos a la societat.

- Creixement, en definitiva, sobre la base de les experteses i la generositat en l'esforç
- polític pròpia de l'activisme de les persones que hi participen als espais de treball sec-
15 torial, una de les principals riqueses de la nostra organització.

2.7. La fundació dels comuns

- Estem vivint un període d'acceleració històrica. S'esgota el temps per aturar l'escalfa-
20 ment global. La digitalització va conquerint cada àmbit de la nostra societat: els mitjans,
- l'entorn laboral, les relacions personals. La pandèmia ha posat en evidència la fragilitat
- de la vida i els límits del capitalisme a l'hora de protegir-la. Irromp una generació jove,
- orgullósament diversa, que reivindica nous drets i llibertats. És doncs un moment de
- desafiaments globals per al pensament ecologista, feminista, i transformador, de canvis
25 de paradigmes i de creixents complexitats, els Comuns hem de saber respondre amb
- rapidesa tot i elaborant una nova narrativa dels canvis i un relat innovador.

- La constitució de la fundació dels Comuns, neix precisament amb l'ambició d'ajudar a
- pensar i impulsar les grans transformacions necessàries per afrontar el futur. Un la-
30 boratori de pensament, innovació i treball en xarxa. Un espai de mirada llarga que no
- renuncia a incidir en els principals reptes que afecten la societat.

- La Fundació té com a objectius:

- 35 ● Generar debat i reflexió sobre els diferents reptes que tenim com a societat amb
- una mirada complexa i propositiva
- ● Contribuir a guanyar l'hegemonia cultural
- 40 ● Ordenar, arxivar i difondre el coneixement acumulat de l'espai polític
- ● Cuidar i eixamplar l'ecosistema polític i social dels comuns
- ● Impulsar l'intercanvi i la col·laboració en xarxa a nivell internacional
- 45 ● Impulsar l'estudi de la realitat política, econòmica, social i cultural de Catalunya, Es-
- panya i de la Unió Europea, així com el desenvolupament del seu pensament
- ● Promoure la formació pràctica i teòrica en l'àmbit de l'esquerra, l'ecologisme, el fe-
50 minisme, el municipalisme i la justícia social
- ● Impulsar activitats i produccions culturals i artístiques compromeses amb els va-
- lors de l'ecologisme, la transformació social i el feminisme

Més enllà d'aquests objectius més instrumentals, la nostra fundació també ha de ser un instrument útil per a l'atansament de persones amb inquietuds ideològiques coincidents, però també aquelles que provoquin i despertin debat, reflexió i aprenentatges creuats. Ha de ser un espai útil per a reforçar la relació amb persones de referència del pensament ecologista, feminista o del camp de l'emancipació social i el municipalisme i ha de ser un motor de debat ideològic i de participació des de la reflexió, una eina bàsica d'incidència ideològica de la gent inscrita en el relat de l'organització. Al mateix temps ha de servir per atreure coneixements, actualitzar pensaments i generar cohesió i identitat al voltant d'un nou espai en permanent anàlisi i propostes d'acció.

1
-
-
-
5
-
-
-
10
-
-
-
15
-
-
-
20
-
-
-
25
-
-
-
30
-
-
-
35
-
-
-
40
-
-
-
45
-
-
-
50
-
-
55

3. Créixer: Objectiu 2023. Articular i consolidar un espai polític alternatiu per produir un canvi d'hegemonies

3.1. Catalunya en Comú: Una confluència per guanyar

Catalunya en Comú neix com una força política amb l'objectiu d'aterrar a Catalunya les hipòtesis de canvi i municipalistes sorgides a partir de l'experiència del 15M, sumades a les pràctiques de transformació local d'alcaldies referencials en l'àmbit de l'esquerra ecologista i de la confluència de moltes lluites polítiques de transformació local impulsades des de l'oposició.

A diferència d'altres espais homòlegs, el subjecte polític català s'estructura a partir de la hipòtesi que es podien entrellaçar les diferents tradicions històriques de l'esquerra transformadora, municipalista i republicana anant més enllà de la suma de sigles i apostant per un espai qualitativament nou. Una tensió, no sempre senzilla, que ens ha permès mantenir una xarxa organitzativa, social i sindical clau per a l'estructuració de la societat civil a Catalunya a la vegada que apostàvem per un partit porós, fonamentant en postulats netament ciutadanistes i transformadors.

Sorgim en el moment on encara cuejaven els temps calents d'explosió de creativitat ciutadana i de primacia de l'eix de la nova i la vella política. I ho fem sota la idea d'un espai que electoralment, tant a les eleccions generals com a les eleccions municipals, ja s'havia demostrat disponible i que, per tant, estava per construir al conjunt del país. Aquestes coalicions, formades bàsicament com a artefacte electoral, deixaven pas al temps de la construcció d'una organització que pogués obrir la porta als que ja en formaven part, i, a la vegada, a tot el conjunt de persones que no provenien de cap dels espais preexistents. La diversitat i pluralitat de sensibilitats dels diferents espais preexistents configuren avui una confluència organitzada amb voluntat de sumar per multiplicar i amb l'objectiu de guanyar, governar i canviar les condicions materials de vida de la gent. Catalunya en Comú avui avança en l'organicitat i ha d'esdevenir un actor polític d'avantguarda a Catalunya i de referència a tot l'Estat Espanyol i a tota Europa, amb l'objectiu de continuar arrelant els nostres valors des del barri al món.

Naixia el temps de la sedimentació de les idees enunciades a les eleccions, d'apertura dels primers grups impulsors i de dotar-se d'eines per a l'adaptació, la reproducció i la implantació d'un espai que aspirava a ser més que una anècdota i que havia vingut per quedar-se. A la vegada, la materialització de l'organització a Catalunya és la que permet establir una relació de confederalitat, aterrant la hipòtesi de la plurinacionalitat, des d'una posició entre iguals amb la resta d'espais de l'Estat que anés molt més enllà de les relacions institucionals.

3.2. El procés: quan els eixos del tauler polític et venen donats

Si 2011 i 2016 van ser els anys de la metabolització de la potència destituent i constituent del 15M, els anys de l'assalt a les institucions quan tot semblava possible, fins i tot, un referèndum pactat a curt termini, van donar pas, després de la revalidació del Partit Popular al govern d'Espanya i de l'esgotament dels primers fulls de ruta i lideratges de l'independentisme, a una agudització i centralitat a tot l'Estat del que es va anomenar com a procés.

Per a un espai nascut a partir d'un eix polític més vinculat als de dalt i als de baix i també esquerra/dreta, que a l'eix nacional i amb fortes aliances al conjunt de l'estat com un dels trets definitoris, aquestes noves coordenades van implicar una adaptació, no sempre senzilla, a uns temps i a un conflicte polític que ja no provenien d'una agenda pròpia. En aquest sentit, el pas de coalició a organització es demostra central per a la cohesió, però ha dificultat, en part, la capacitat de créixer i ser un espai a la ofensiva a Catalunya. Així succeirà a les eleccions catalanes de 2017, marcades per la DUI i el 155, però també en els debats al Congrés i als municipis des d'on la hipòtesi de la plurinacionalitat es comença a llegir com una posició equidistant i no com una aposta superadora. Tot i això el paper de Catalunya en Comú ha estat transcendental per contribuir a desescalar el conflicte, cercant el diàleg, denunciant la unilateralitat de l'1.O i l'empresonament dels líders independentistes, posicionant-nos nítidament a favor de l'indult i la reforma del codi penal i afavorint la reconstitució de la Taula de Diàleg.

Al mateix moment, el cicle del procés acceleraria el gran fracàs d'un Partit Popular que s'enfonsava en la seva pròpia corrupció i tombaria Mariano Rajoy del Govern amb una moció de censura que mai s'hauria produït sense l'empenta de les forces de l'espai confederal. Aquest fet acabaria per obrir una competició per les restes del PP entre Ciutadans i un VOX emergent que cavalcava sobre el malestar de l'anomenada "revolució dels balcons".

3.3. Governar en temps de desafecció

La pandèmia, les emergències climàtica, energètica i de biodiversitat, accentuen les crisis preexistents, especialment en termes econòmics i pel què fa al creixement de les desigualtats. No podem obviar, però, que ambdues son conseqüència d'un determinat model de societat i d'una determinada forma de relació amb el planeta i els seus recursos naturals. De la mateixa manera, tampoc podem obviar que a Catalunya aquest nou temps s'esdevé en un context de conflicte polític entre Catalunya i l'Estat i en un persistent escenari de desafecció política on l'extrema dreta està ressorgint amb força

Després d'unes primeres eleccions generals en les que el PSOE seguia sense acceptar l'actual correlació de forces al Congrés marcada per la resistència de les forces d'Unidas Podemos, En Comú Podem i les forces sobiranistes i regionalistes, la repetició electoral va acabar forçant l'entrada del nostre espai al Govern d'Espanya, complint així unes de les màximes fundacionals d'una força política que ja, des dels seus inicis, es marcava l'objectiu de governar. De la mateixa manera, al 2019, Barcelona és la ciutat més gran on les candidatures de canvi sorgides al 2015 aconseguen mantenir l'Alcaldia, seguida de la victòria de l'alcalde Joan Ribó de Compromís a la ciutat de València. En una línia similar, una altra candidatura del canvi, Adelante Cadiz, també va conservar l'alcaldia. Això converteix Catalunya en Comú i En Comú Podem en un espai, que més enllà dels seus resultats al Parlament, té una importància central a l'hora d'entendre la política a Catalunya.

No obstant això, és evident que 2019 ja no és 2015 i es produeix una molt baixa participació electoral fruit, sobretot, d'una fortíssima desafecció política que just abans de la pandèmia va arribar als seus màxims històrics segons el CIS. Una desafecció del que l'anomenada "nova política" ja no n'és l'"outsider", sinó que s'ha estabilitzat dins del sistema de partits. Aquesta tendència a les eleccions generals es dona també a Catalunya tot i el clima de mobilitzacions post-sentència.

Per la seva banda, les eleccions municipals consoliden un canvi d'hegemonia en favor d'ERC i l'anomenat "independentisme pragmàtic" que es fa cos al conjunt del territori català. Al mateix temps, el PSC recupera el seu espai històric gràcies l'embranchida de

1 Sánchez i la desfeta de Ciutadans en un mapa electoral que va anticipant l'actual clima
- polític del país: la fi de l'excepció i la fràgil recomposició d'un sistema de partits encara
- molt marcada pel trencament d'algun dels principals consensos en el sí de la comunitat
- política catalana.

5

- Catalunya en Comú torna a superar les baixes expectatives de les enquestes i no no-
- més s'aconsegueix mantenir a la ciutat de Barcelona, sinó que conserva altres alcaldies
- importants com Sant Feliu de Llobregat, el Prat de Llobregat, Montcada, Montornès o
- Santa Perpètua i s'entra a governar en algunes de les principals ciutats del país en clau
10 de regeneració democràtica, provocant canvis en aquells consistoris on durant massa
- temps portaven governant els mateixos. Els governs de coalició a Lleida i Tarragona
- presagiaven un canvi en clau democràtica, però la nostra expulsió evidencia la submissió
- de l'esquerra independentista al centredreta processista de Junts.

15 Menció a part és el cas de la ciutat de Badalona on Catalunya en Comú vam assolir un
- govern de progrés i vam ser una força solucionadora per intentar construir un nou go-
- vern d'esquerres després de la dimissió de l'alcalde, però la incapacitat i el sectarisme
- de PSC i Guanyem vam impedir-ho facilitant que el Partit Popular d'Albiol avui connec-
- tat amb la societat opaca dels Papers de Pandora i protagonista d'evasió fiscal, tornés
20 a l'alcaldia".

- No obstant això, la pèrdua de vots i de presència en alguns municipis és una evidència
- que cal tenir en compte. Això significa que en general l'espai ha resistit, ha tornat a de-
- mostrar la seva centralitat a l'hora d'explicar què passa a Catalunya, però també que
25 encara queda feina per fer en relació als objectius d'implantació territorial projectats
- al 2016.

3.4. De l'excepció al sentit comú: de la resistència a l'apertura

30 El cicle polític post-pandèmic ha estat caracteritzat per la intervenció pública i les polí-
- tiques expansives i d'enfortiment de l'estat del benestar, així com la nova correlació de
- forces que aposta pel diàleg i la recerca de solucions al conflicte polític. Un vent favo-
- rable a un projecte polític com el de Catalunya en Comú que en aquesta Assemblea Na-
- cional es marca com a objectiu rearmar-se amb noves propostes innovadores i aspirar
35 a ser eina política permeable al conjunt de la ciutadania que potser avui ja pensa com
- nosaltres, però que encara no ha vist la utilitat de votar-nos.

- Per altra banda, és evident que ja no ens trobem en el cicle d'irrupció de 2015, sinó en
- un context marcat per la manca de certeses i d'horitzons vitals. En aquest sentit, dis-
40 putar el sentit de la protecció i de la seguretat, més que el del canvi, es torna una tasca
- política clau també per parar els peus a l'extrema dreta.

- En aquest sentit, els objectius de l'espai per al proper cicle són dos: **arrelar, créixer i**
- **guanyar per transformar** imbrincant els tres espais d'actuació institucional, però no
45 només, i amb un mateix objectiu que és el de tornar a ser la força central que lidera les
- discussions i les respostes de país en un moment de desorientació general i corrent de
- fons favorable, però fora dels temps de l'èpica.

3.5. Arrelar, créixer...guanyar per transformar

50

- Aquest objectiu parteix d'una triple concepció: la primera, la de reforçar i créixer a la
- Regió Metropolitana. L'increment de la nostra presència a les ciutats metropolitanes i
- a les ciutats de la segona corona és clau per assentar el nostre projecte polític i possi-
- bilitar el naixement d'una alternativa al govern de Catalunya. La segona, que no és con-
55 tradictòria amb la primera, és la d'aconseguir presència municipal, en aquells municipis

on encara no tenim representació o l’hem perduda als darrers anys. I una tercera que és la implantació a la Catalunya interior, on cal tenir presència i, sobretot, persones de referència per als veïns i les veïnes dels que ajudin a llaurar, quasi artesanalment, el terreny de noves candidatures municipals.	1 - - - 5
Arrelar vol dir, també, aterrar. I això passa per la participació de les cares visibles de l’espai a tots els nivells en la vida i les demandes dels catalans i les catalanes. A dos anys de les eleccions municipals i de les eleccions generals i iniciada la legislatura catalana, cal sortir de les institucions per recuperar el pols ciutadà per a ser útils allà on més propers se’ns sent.	- - - - 10 -
Catalunya en Comú ha demostrat ser una força de govern que, en tots aquests anys no ha perdut la brúixola del sentit de les seves polítiques ni ha tingut un sol cas de corrupció. En aquest sentit, el nostre projecte polític entén que guanyar no vol dir només governar, igual que governar no vol dir només gestionar. Guanyar vol dir aprofitar el pes institucional per transformar la correlació de forces. Així s’ha fet, per exemple, a l’Ajuntament de Barcelona i a les alcaldies del nostre espai que amb la mateixa intensitat empatitzen amb el patiment dels més vulnerables que planten cara a les elits, siguin energètiques, d’infraestructures o constructores. I guanyar vol dir també guanyar en el camp de les idees en un terreny de joc on també existeix una forta onada conservadora i reaccionaria de la que Catalunya no n’és una excepció.	- - - 15 - - - - 20 -
En aquest sentit, guanyar d’aquí al 2023 vol dir revalidar les principals alcaldies i sumar-ne més, sumar-nos a la governabilitat d’aquells municipis on puguem impulsar una regeneració democràtica i donar-li la volta al model d’iniquitat territorial del que els partits que actualment formen part de la Generalitat n’han estat continuistes.	- - 25 -
Guanyar a Catalunya passarà per treballar aquests dos anys des del municipalisme, des de les alcaldies de Barcelona, el Prat, Sant Feliu, Montcada, Montornès o Santa Perpètua, però també des dels governs on participem i des dels ajuntaments on som a l’oposició, i òbviament des del Parlament, amb l’objectiu que la ciutadania ens imagini governant abans que succeeixi.	- - 30 - -
Un model de país dels nous consensos d’un catalanisme que torna a recuperar la seva centralitat i que lluny de ser un equilibri entre els uns i altres, ha de tenir com a objectiu el de construir la nova ordenació política i cultural del nostre país. La Taula de Diàleg i l’esforç que fem en aquest avenç serà, sens dubte, una de les eines clau per aconseguir-ho.	- 35 - - -
Guanyar passa també per fer a Yolanda Díaz la propera Presidenta del Govern d’Espanya. I fer presidenta d’Espanya a Yolanda Díaz passa per superar les nostàlgies de 2015 i entendre que el nou cicle no serà el de la irrupció, però que a la vegada ha d’anar molt més enllà de la resistència de la suma de sigles. Caldrà, com ja va fer Catalunya en Comú al 2016, obrir-se a noves aliances que qualitativament representin molt més que la suma de les parts. I caldrà convertir un potencial lideratge en projecte i subjecte polític.	40 - - - - 45 -
3.6. La construcció d’una aliança que transcendeixi els espais propis: una alternativa feminista, ecologista, transformadora	- - -
Però a banda del nostre treball des del municipalisme o des dels parlaments amb un peu carrer, també hem de blindar el nostre espai polític i electoral. En aquest sentit, el màxim repte és ser capaços de (re)construir un espai polític fraterno capaç de plantejar una alternativa política a Catalunya, Espanya i Europa.	50 - - - 55

1 A la nova etapa, doncs hem de re(construir) una nova política d'aliances com l'expressió
- dels espais polítics i socials presents a la societat catalana, espanyola i europea. Una
- aliança amb profundes arrels vinculades al feminisme, la justícia social i la lluita contra
- les desigualtats i amb l'ecologisme com a exponent d'un nou model econòmic social.

5
- Cal reimpulsar una aliança política i social que, incloent Catalunya en Comú - Unidas
- Podemos, explori la possibilitat de sumar les diferents expressions polítiques de les
- esquerres de les nacionalitats d'Espanya i es tradueixi en una alternativa política i elec-
- toral real. Un projecte fraternal amb la resta de pobles de l'Estat que estigui basada
10 en una veritable articulació confederal, on cada espai aspiri a la representació plena
- del seu territori i s'articuli amb la resta per a construir marcs conjunts que aspirin no
- només a guanyar el govern de l'Estat, sinó a canviar el marc unitari de la seva política
- tradicional. Una proposta política inclusiva, feminista i sensible que no deixi ningú pel
- camí. Aquest nou espai de caràcter plurinacional i cooperatiu, amb vocació guanyadora,
15 majoritària i de govern ha de fixar un comú denominador capaç de cobrir tot l'espai a
- l'esquerra el PSOE i que potencialment ha d'aspirar a hegemonitzar un territori electo-
- ral i cultural molt més ampli.

3.7. En Comú Podem la força de canvi a Catalunya

20
- Des de la dimensió de Catalunya, el repte avui és construir una alternativa popular a
- Govern de la Generalitat i això no serà possible sense la força, l'autonomia i la nostra
- empenta. En aquest sentit cal consolidar i cohesionar l'espai del canvi per assolir espais
- polítics per a l'acció institucional, la construcció de base ciutadana i la mobilització so-
- cial de manera que se'ns identifiqui com un espai polític útil i fort en les institucions i al
25 carrer. És urgent aprofundir en la construcció d'aquest bloc polític i social alternatiu,
- que aglutini la força de l'esquerra transformadora en el qual es generin espais d'acció
- política més enllà dels cicles electorals, en les institucions i al carrer .

30 Reivindiquem la nostra centralitat en les esquerres catalanes, amb la vocació de contri-
- buir a dirigir sense sectarismes una gran transformació, donant continuïtat i renovació
- a les línies bàsiques del nostre discurs emancipador, ecologista i feminista.

35 En el context electoral municipal, les relacions de la coalició no van estar exemptes de
- dificultats. Aquests fets van perjudicar el creixement en nombre de regidores i per tant
- la disminució de la capacitat d'incidir en els governs i de transformar la vida de la gent.
- El repte avui, és ser capaços de (re)construir un espai polític fraternal capaç de plantejar
- una alternativa política a tots els municipis.

40 Cal fer una aposta per integrar-nos en el mateix espai d'acció política i institucional:
- EN COMÚ PODEM, tot reconeixent la nostra identitat com a partit català i respectant
- aquelles candidatures locals de caràcter independent i amb denominacions arrelades al
- municipis.

45 Avui els que conformem En Comú Podem compartim l'espai polític del canvi a Catalunya.
- La fragmentació d'aquest espai d'unitat restarà la potència d'una alternativa transfor-
- madora i possibilitarà el reforçament polític als que bloquegen la possibilitat d'un canvi
- de Govern a Catalunya i aquells que volen posar fi als ajuntaments on tenim alcaldies o
- participem als governs, com també al Govern de l'Estat espanyol.

50 Per assolir aquest objectiu, i continuar avançant en la consolidació de En Comú Podem,
- estem treballant en un acord. Un acord que no significa, ara per ara, la unitat orgànica,
- però si la vertebració d'una acció conjunta, la coordinació institucional i l'estabilització
- permanent d'aquest espai. No es tracta de competir per un mateix espai electoral i
55 social sinó de confluïr i cooperar. Aquest acord representa la voluntat d'articular elec-

toralment un espai polític unitari per tal de disputar l'hegemonia cultural i politicosocial a la dreta. Un acord però que partint de l'actual espai electoral ambicioni ampliar el seu espai polític i electoral i que sumi totes aquelles energies socials i grups independents d'esquerres per a construir una gran bloc alternatiu i de canvi a través de l'acció combinada del treball en les institucions i de la generació de majories socials de suport entorn als valors de llibertat, igualtat o solidaritat.	1 - - - 5 - -
Apostem doncs, per una aliança estratègica unitària de progrés, de transformació i de canvi, d'innovació permanent, feminista, ecologista, municipalista i republicana per oferir una alternativa electoral útil i il·lusionant a les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya.	- - 10 - -
Davant la fragmentació i la pluralitat política de les classes populars catalanes assumim el front electoral d'unitat com la millor fórmula per construir un espai que reflecteixi aquesta pluralitat i que sigui un espai de representació que reculli les aspiracions dels treballadors i treballadores catalanes .	- - 15 - -
El catalanisme popular ha estat sempre motor de drets i llibertats. El repte avui no és només reconstruir aquest espai, és fer-ho sobre la realitat política actual de les classes populars catalanes.	- - 20 -
Des d'aquesta afirmació Catalunya en Comú ens comprometem a concórrer conjuntament com a coalició a les eleccions municipals de 2023 amb el nom d'EN COMÚ PODEM, tot respectant les denominacions singulars preexistents en els municipis i respectant aquelles candidatures locals de caràcter independent. En el marc de l'acord d'En Comú Podem Unidas Podemos no competiran electoralment i en conseqüència a no donar suport a candidatures que es confrontin als municipis.	- - 25 - - -
3.8. Aliances polítiques a Europa per construir un gran pol alternatiu	- 30
Catalunya en Comú, amb els seus aliats estatals d'Unidas Podemos i de tot l'espai del canvi, té la voluntat de treballar per un canvi a Europa a partir de les relacions plurals que expressen el nostre espai transversal (el Partit Verd Europeu, Partit de l'Esquerra Europea i la Internacional Progressista), impulsant sempre, en la mesura del possible, la coordinació i el treball conjunt d'aquests tres espais a Catalunya amb l'objectiu de treballar conjuntament des de les múltiples aliances que ja tenim establertes.	- - - 35 -
Aquesta transversalitat atorga a la nostra organització un valor afegit que hem de respectar i preservar, treballant per construir un gran pol alternatiu que pugui sumar també les noves expressions que han sorgit a Europa associades a la lluita contra el canvi climàtic, la lluita feminista o el combat contra l'extrema dreta.	- - 40 -
Catalunya en Comú, mostra el seu compromís de seguir sent l'espai català de referència d'aquestes tres famílies en la política europea. Per tal de reforçar aquesta transversalitat, i amb l'objectiu d'esdevenir la referència de l'ecologisme europeu a Catalunya, Catalunya en Comú va sol·licitar a la primavera iniciar el procés de relació i participació del Partit Verd Europeu (PVE), assolint-ne temporalment l'estatus de "partit candidat", fet que per a concloure positivament obre un procés de diàleg i de definició en els propers dos anys.	- - 45 - - 50
La situació actual ha obert una oportunitat perquè es produeixin canvis profunds, és un nou moment que requereix de tota la nostra intel·ligència per canviar de paradigma cap a un horitzó d'esperança. La lluita contra l'emergència climàtica és un imperatiu, i aquesta aliança ens ajudarà a fer-ho millor i amb una visió més global.	- - - 55

1 En definitiva Catalunya en Comú vol contribuir amb aquesta sol·licitud al PVE i amb
- l'increment de les relacions polítiques amb la Internacional Progressista i el Partit de
- l'Esquerra Europea a l'articulació d'una aliança transversal ecologista i de justícia social.
- La unitat d'acció dels diferents espais d'esquerres europeus i internacionals és un dels
5 objectius polítics de la nostra formació.

3.9. Municipalitzar l'agenda nacional

-
- El treball institucional és clau per aconseguir la transformació de les nostres ciutats
10 i pobles, el nostre país i per a la implantació dels nostres programes. Des d'aquesta
- visió la coordinació institucional, la projecció adequada dels grans canvis impulsats per
- govern En Comú Podem-Galícia en Comú- Unidas Podemos i el PSOE i l'alineament de
- polítiques i de la comunicació d'aquest, pot proporcionar un escenari favorable per a la
- millora de resultats electorals. Ara bé, més enllà de de l'aritmètica electoral per trans-
15 formar, cal reforçar l'aritmètica del carrer. Una majoria social que s'ha d'expressar al
- carrer en els debats i les reflexions per reconstruir noves alternatives i disputar hege-
- monies culturals.

-
- En aquest marc de cooperació institucional del nostre espai polític, cal establir com a
20 objectiu de Catalunya en Comú l'apoderament dels regidors i les regidores com a porta-
- veus nacionals i dels càrrecs nacionals com a portaveus de la realitat local. Els diferents
- nivells institucionals han d'amplificar, enfortir i referenciar-se en la política municipal
- i el nostre món local ha de replicar en l'àmbit municipal aquelles iniciatives nacionals
- (campanyes, propostes parlamentàries, mesures de govern...) aplicables en l'ecosiste-
25 ma local.

-
- En definitiva: **municipalitzar l'agenda política nacional, i nacionalitzar l'acció local.**

-
- Avui el món local és el millor valorat per part de la societat. En un context de confi-
30 nament i pandèmia, al mig d'una gran crisi sanitària, els nostres grups municipals han
- exercit un paper de gran responsabilitat, acompanyant la ciutadania, proporcionant
- mesures de contenció i prevenció contra el coronavirus, empatitzant amb el patiment
- de la seva gent. I ho han fet amb escassos recursos, però amb molta intel·ligència emo-
- cional i creativitat. El període de recuperació que s'obre pot ser una finestra d'oportu-
35 nitat per a l'extensió municipal.

-
- Els nostres grups municipals i les noves candidatures locals continuaran mostrant un
- seguit de valors comuns que ens fa ser genuïns, reals i sense impostures. Uns grups que
- apleguen gent diversa, plural, gent comuna, valenta que planta cara als poderosos, que
40 aposten per transformar la realitat quotidiana des de la proximitat amb noves políti-
- ques que donin respostes efectives als problemes reals, amb ambició i voluntat guanya-
- dora.

-
- El nostre objectiu és governar per transformar, forjant aliances progressistes per des-
45 bancar governs de dretes o governs enquistats durant anys que bloquegen qualsevol
- transformació social en clau democràtica. I per això hem ser fortament competitiu
- tant als barris populars metropolitans, disputant el vot a la socialdemocràcia i comba-
- tent a la ultradreta i al mateix temps lluitar pel vot de centre esquerra i esquerra als
- municipis rurals.

50
- Guanyar per transformar les ciutats on vivim afrontant els reptes del S. XXI. Per això
- estem orgullosos i orgulloses de la transformació verda que està impulsant Ada Colau,
- orgullosos i orgulloses de l'operador energètic metropolità o del servei odontològic mu-
- nicipal. Orgullosos i orgulloses de la nostra gent del Prat, que amb valentia s'han oposat
55 al projecte especulatiu d'ampliació de l'aeroport. Orgullosos i orgulloses de la nostra

alcaldeessa de Montcada, que ha estat colze a colze donant suport als treballadors i	1
treballadores de la Nissan. Orgullosos i orgulloses de l'alcaldeessa de Sant Feliu que amb	-
la seva tenacitat ha aconseguit soterrar les vies. Orgullosos i orgulloses dels nostres	-
alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores de tot el territori que estimen i saben de la	-
importància del mon local perquè millori el benestar dels nostres veïns i veïnes. Per això	5
també és imprescindible una segona transició democràtica que doti al municipalisme de	-
les eines, instruments i recursos que els permeti governar i fer front als reptes globals	-
que tenim, a la desigualtat, a l'ocupació i a la situació d'emergència climàtica que ens	-
impacta.	-
	10
	-
	-
	-
	-
	15
	-
	-
	-
	-
	20
	-
	-
	-
	-
	25
	-
	-
	-
	-
	30
	-
	-
	-
	-
	35
	-
	-
	-
	-
	40
	-
	-
	-
	-
	45
	-
	-
	-
	-
	50
	-
	-
	-
	-
	55

4. Transformar: Noves polítiques per a un nou temps

Vivim un nou temps marcat per dues grans emergències – la pandèmia de la Covid-19 i el canvi climàtic – per a les quals no serveixen les velles receptes del passat. Ens calen noves polítiques. Noves respostes innovadores per fer front a aquests dos grans reptes que, com a societat, tenim al davant. Dos reptes de naturalesa global que, al mateix temps, tenen causes i conseqüències marcadament locals. És per això que, ara més que mai, és el moment d'articular sobirania entre diferents nivells de govern.

La situació a la que hem de fer front, però, no es pot entendre com a sobrevinguda. La pandèmia i l'emergència climàtica ens impacten amb duresa després d'un llarg període històric en què el neoliberalisme havia aconseguit esdevenir hegemònic, després d'una crisi financera determinada per un model de creixement sense límits, després d'haver-se imposat el paradigma de l'austeritat i d'haver retallat els serveis públics... És per això, que les respostes a aquest nou temps han de ser estructurals, de model, i han de qüestionar els fonaments sobre els que se sustentava no només la societat pre-pandèmica, sinó també la societat precrisi.

La pandèmia i l'emergència climàtica accentuen les crisis preexistents, especialment en termes econòmics i pel què fa al creixement de les desigualtats. No podem obviar, però, que ambdues son conseqüència d'un determinat model de societat i d'una determinada forma de relació amb el planeta i els seus recursos naturals. De la mateixa manera, tampoc podem obviar que a Catalunya aquest nou temps s'esdevé en un context de conflicte polític entre Catalunya i l'Estat i en un persistent escenari de desafecció política on el feixisme està ressorgint amb força.

Tanmateix, és justament en un escenari de múltiples crisis com l'actual que poden emergir noves oportunitats, noves eines i noves alternatives per respondre, qüestionar i transformar el projecte neoliberal fins avui dominant. No existeix una única resposta per a aquest nou temps i, per tant, qualsevol resposta serà política. De nosaltres depèn que retornem al model de societat pre-pandèmica i precrisi (amb discursos de resiliència adaptativa), o que convertim aquest nou temps en una gran oportunitat per forjar respostes realment transformadores.

És amb aquesta ambició de transformació social i ambiental que des de Catalunya en Comú plantejarem la proposta de polítiques públiques innovadores que es desenvolupa en aquesta part del document. Un document que hem estructurat en tres grans blocs. En el primer bloc agrupem aquelles propostes específiques per respondre a les dues grans emergències del moment -la pandèmia i l'emergència climàtica- tot dedicant un apartat a la necessitat d'enfortir els serveis públics (sanitat, educació, cultura...) i un segon apartat a la necessitat d'abordar seriosament la transició ecològica. En el segon bloc ens focalitzem en aquelles accions que tenen a veure amb el canvi de model, i ho fem amb un apartat dedicat al model econòmic i laboral i un altre apartat centrat en l'escut social per combatre les desigualtats (drets socials, habitatge, pacte intergeneracional). Per últim, el document té un darrer bloc que, en clau de transversalitat, aborda el què per a nosaltres son les principals eines de futur per avançar cap a la transformació social i ambiental a Catalunya: per una banda l'empoderament comunitari contra el feixisme (des dels feminismes i la radicalitat democràtica), i per l'altre el desplegament d'un nou model territorial per articular sobirania des del municipalisme.

Bloc I – Grans reptes: post-pandèmia i emergència climàtica	1
	-
	-
	-
4.1. Reforcem els serveis públics	5
	-
Si una cosa ha evidenciat la pandèmia de la Covid-19 és la importància de tenir uns serveis públics de qualitat. Amb la pandèmia el conjunt de la societat catalana ha posat en valor la gran tasca que realitzen els i les seves professionals. A la vegada, però, la pandèmia també ens ha mostrat les insuficiències del sistema de salut pública de Catalunya, desgastat i malmès per les retallades d'ara fa una dècada. i la necessitat urgent d'em poderar l'atenció primària, la salut mental i la salut pública. També ens ha fet veure les conseqüències del model deficitari i altament privatitzat d'atenció a la gent gran, o com el model educatiu i la seva insuficient dotació de recursos l'ha convertit en un sistema reproductor de les desigualtats. El nou temps que ara iniciem ha de servir per adaptar els serveis públics a l'escenari post-pandèmic, però, sobretot, ens ha de permetre reformular el model amb una clara aposta per revertir les retallades i reforçar i blindar allò públic.	10
	-
	-
	15
	-
	-
	-
	-
	-
4.1.1. La salut que Catalunya mereix	20
	-
La pandèmia ocasionada per la COVID-19 i la crisi sanitària associada ha posat de manifest la importància dels sistemes públics de salut. Uns sistemes públics que han patit retallades constants per part dels diferents Governos de la Generalitat en el decurs d'aquesta última dècada i de les quals ara en patim les majors conseqüències.	25
	-
Un canvi radical del model sanitari és necessari i urgent. Un canvi de paradigma, que transiti d'un sistema sanitari centrat fonamentalment en la malaltia i la medicalització, a un model públic de salut integral i universal de les persones i la comunitat.	30
	-
4.1.1.1. Professionals i comunitat	-
	-
Les ciutadanes i els ciutadans són les protagonistes dels serveis de salut. És imprescindible impulsar polítiques actives de reversió de la cultura de la medicalització entre la ciutadania, professionals i polítics. Cal empoderar les persones en la protecció de la salut implementant mecanismes de participació i decisió col·lectiva, amb mediació intercultural en salut i amb una autèntica agenda de salut comunitària.	35
	-
	-
Els i les professionals estan al servei de la comunitat i de la seva salut. I per a tenir èxit, s'ha de dignificar i vetllar per les seves condicions de treball i han de participar en la governança. Cal millorar la seva autonomia i corresponsabilitat i incorporar altres perfils professionals i competències.	40
	-
	-
	-
4.1.1.2. L'atenció primària	45
	-
Volem una atenció primària i comunitària que sigui la principal protagonista del Sistema sanitari català, orientada a atendre les necessitats de salut de la població des de la proximitat i amb la col·laboració de la resta d'agents locals de salut i de la mateixa comunitat sanitària. Una atenció centrada en la persona i en la coordinació del conjunt d'intervencions assistencials.	50
	-
	-
	-
	-
	55

1 **4.1.1.3. Per uns hospitals del segle XXI**

-
- Partim de la constatació que hi ha suficients hospitals, que prèviament a construir nous
- equipaments el prioritari i més eficient és fer públics aquelles infraestructures que si-
5 guin finançades o rescatades amb diner públic i que cal prioritzar els recursos per a la
- millora, el manteniment i les noves dotacions de personal necessàries.

- **4.1.1.4. Per un sistema social i sanitari integrat**

10 La prolongació de l'esperança de vida en la nostra societat reclama sistemes sanitaris
- i de protecció que garanteixin un envelliment actiu de la població. És imprescindible
- adaptar el model sanitari cap a un model integrat social i sanitari. S'ha demostrat que
- aquest és el model més efectiu per afrontar els problemes de salut vinculats a la croni-
- citat, l'envelliment o les pluripatologies que provoquen pèrdua de l'autonomia personal
15 de les persones.

- **4.1.1.5. Política de medicaments, innovació i formació**

- La indústria farmacèutica i tecnològica sanitària fa de la malaltia un negoci. La prioritat
20 del Sistema Sanitari ha de ser la Salut i la cura de totes les persones, per això el Sistema
- de Salut ha de ser totalment independent dels interessos de les companyies farmacèu-
- tiques i de productes sanitaris.

- **4.1.1.6. Gènere salut i sistema sanitari**

25 La salut de les dones és diferent a la dels homes perquè existeixen diferències biològi-
- ques i també és desigual pels imperatius de gènere i per l'aplicació històrica d'una mi-
- rada androcèntrica. Calen polítiques de salut específiques amb perspectiva de gènere
- amb reconeixement dels drets sexuals i reproductius, eliminant les iniquitats i el biaix de
30 gènere en les polítiques sanitàries, en la pràctica clínica, en la docència i en la recerca.

- **4.1.1.7. Els determinants de la salut**

- Més enllà de les millores en sanitat, cal reconèixer els determinants de la salut i des
35 dels diversos governs i departaments que ostenten competències que tenen afectació
- sobre aquesta, cal crear dinàmiques transversals de "salut en totes les polítiques" i po-
- lítiques públiques específiques per abordar les desigualtats econòmiques, ambientals,
- d'alimentació i socials, fonamentals com a polítiques de millora de la salut i l'equitat de
- les persones.

40 **4.1.1.8. Línies estratègiques**

- **La Universalitat i accessibilitat** als serveis sanitaris, (especialment als centres d'aten-
- ció primària i consultoris); **equitat territorial** (que inclouria el model de transport sani-
45 tati), **participació** social i activisme. Posar al frontispici la lluita pel dret a la Salut i unes
- condicions laborals dignes.

- **Un model Sanitari primarista i salubrista** en el què l'Atenció Primària de Salut consti-
- tueix l'eix vertebrador de tota la seva activitat. L'atenció primària és l'entrada i la res-
50 ponsable de la salut del o la pacient, de les seves famílies i de la comunitat. De manera
- que cal prestigiar-la i dotar-la econòmicament amb els recursos suficients perquè pugui
- fer les seves funcions. Aquest és un model que s'enfoca a l'atenció individual, als con-
- dicionants socials i a l'educació per la salut que inclogui els trets culturals diferencials.

55

El model hospitalari , les llistes d'espera, la contractació pública, i la desprivatització i reversió de les externalitzacions. Una sanitat pública de debò, neta de corrupteles i beneficis privats, transparent en la contractació, en el rendiment de comptes i les llistes d'espera. .	1
	-
	-
	-
	5
La Salut mental . Cal reforçar i desplegar a tot el territori un sistema de salut mental públic i comunitari que sigui accessible per a tothom. Urgeix la necessitat d'impulsar un Pla de xoc de Salut Mental accessible, humanitzat, rehabilitador i comunitari, amb participació dels governs locals, que aposti per la prevenció i la formació en salut mental a totes les etapes de la vida. Fomentant les autocures, i l'apoderament de la ciutadania i de la comunitats, promovent la capacitat de gestió de la pròpia salut. Ha de ser un política que vagi molt més enllà de la simple cura i passi per l'acompanyament i la prevenció, també, psicoafectiva, i que s'enfoqui des dels determinants socials de la salut i amb perspectiva de gènere i interseccionalitat.	-
	-
	-
	-
	10
	-
	-
	-
	-
	15
4.1.1.9. Línies específiques	-
	-
Salut, Feminisme i LGTBIQ+ . L'adaptació dels programes de promoció de la salut i atenció a les addiccions amb perspectiva de gènere i LGTBIQ+, i la formació del personal de l'àmbit de salut sobre les diversitats sexuals i de gènere són elements imprescindibles per incloure la perspectiva de gènere i LGTBIQ+ en l'atenció sanitària i els programes de salut pública. Cal acabar la situació que estan vivint a algunes comarques i províncies de Catalunya respecte a la impossibilitat d'interrompre l'embaràs, tot i la seva regulació a la llei de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció de l'embaràs.	-
	-
	20
	-
	-
	-
	-
	25
Drets i condicions laborals dignes i equiparació per al personal sanitari . Defensem la recuperació de tots els drets perduts dels treballadors i treballadores de la salut, que mereixen una remuneració i un desenvolupament professional adequat. Volem un sistema sanitari únic i, en conseqüència amb la obertura d'un sol conveni laboral. Cal acabar amb la discriminació de persones interines i contractades. El personal sanitari públic, d'altra banda, ha de tenir exclusivitat al sistema públic. Cal desenvolupar, amb la participació del sector, la regulació professional dins del sistema per als rols avançats d'infermeria i la pràctica de prescripció en infermeria.	-
	-
	-
	-
	30
	-
	-
	-
	-
	35
Salut Bucodental pública . Cal desplegar la llei impulsada per En Comú Podem i aprovada al Parlament per a garantir a tota la ciutadania de Catalunya l'accés a un servei de salut bucodental públic, com ja està fent l'Ajuntament de Barcelona. La millora de l'accés a prestacions sanitàries redueix desigualtats i té un fort impacte en les processos d'inserció social i el benestar individual de les persones.	-
	-
	-
	-
	-
	40
Desplegament de la llei i model de cures pal·liatives i eutanàsia . Una vegada la llei de l'eutanàsia ha estat aprovada definitivament al ple del Congrés dels Diputats, cal desplegar-la i garantir aquest dret a la ciutadania que així ho sol·liciti aplicant models de cures pal·liatives per a persones amb malalties cròniques.	-
	-
	-
	-
	45
4.1.2. Transformem l'educació	-
	-
La història ha demostrat que la societat avança quan el seu model educatiu avança, i Catalunya no es pot quedar al marge d'aquesta afirmació. Aquests últims anys hem viscut amb preocupació les retallades que ha patit el sistema educatiu català, mentre any rere any s'incrementava el finançament de l'educació privada. L'educació és un element essencial per a garantir l'equitat social. Una educació pública i universal de qualitat, on l'equitat sigui el seu principal valor, contribueix a igualar les oportunitats de tothom i genera societats desenvolupades, crítiques i democràtiques.	-
	-
	50
	-
	-
	-
	55

1 La transformació educativa a Catalunya només serà possible si l'educació s'orienta a
- desenvolupar les capacitats (intel·lectuals, emocionals, físiques, socials, ...) de tot l'alum-
- nat de forma inclusiva. Un model educatiu que garanteixi l'aprenentatge, la inclusió de la
- diversitat en l'educació i en la realitat de les escoles, els coneixements, els sabers i els
5 instruments per garantir l'educació al llarg de la vida ha de ser la nostra aspiració. Cal
- proporcionar les eines per viure plenament en societat de manera participativa i des-
- plegar i dotar econòmicament aquelles altres que avui tenim disponibles a Catalunya.

4.1.2.1. Prioritats per acabar amb les desigualtats educatives

10 Poc abans de l'esclat de la pandèmia provocada per la COVID-19, el Síndic de Greuges va
- impulsar l'aprovació del Pacte Nacional contra la Segregació Escolar. Un Pacte que no és
- compatible amb els concerts educatius que segreguen per sexe i que, en el moment de
- la seva aprovació, tota la comunitat educativa va aplaudir. Avui, aquest acord no només
15 no ha estat desplegat, sinó que s'ha delegat de manera informal el desplegament als
- Ajuntaments sense garantir el finançament apropiat.

- La garantia del dret a l'educació passa per incorporar mesures per enfortir les accions
- i els processos per acabar amb l'abandonament escolar prematur. Una bona mesura
20 per combatre'l passa pel desplegament del decret d'inclusió. Un mecanisme que ha de
- garantir una educació plenament inclusiva i que no abandoni cap alumne. La garantia
- d'accés al material educatiu, les activitats complementàries i l'educació no formal han
- de formar també part de les polítiques actives contra les desigualtats educatives.

4.1.2.2. Prioritats per millorar la qualitat de l'educació pública

25 La defensa de l'educació pública i de qualitat forma part de l'ADN de Catalunya en Comú.
- L'educació pública només pot ser de qualitat si s'hi destinen els recursos econòmics su-
- ficients. Tal i com diu la Llei d'Educació de Catalunya, necessitem un augment progres-
30 siu fins arribar al 6% del PIB en els propers anys d'inversió pública en educació que vagi
- acompanyat d'una rebaixa generalitzada de ràtios.

- Les retallades dels darrers anys, i la manca d'inversió en l'escola pública, han introduït
- actuacions que han empitjorat el nivell educatiu públic a Catalunya. La pèrdua de la si-
35 sena hora, l'aplicació de la jornada continuada a secundària, amb la pèrdua associada del
- dret a menjador a molts alumnes menors de 16 anys, l'augment de ràtios i el tancament
- de línies de P3 són elements que no ens podem permetre si volem un model educatiu
- que garanteixi l'equitat. En aquest aspecte, és important vetllar per l'aplicació del nou
- decret d'admissió i programació de l'oferta educativa. També és imprescindible un pla
40 de desplegament dels instituts-escola públics a Catalunya i consolidar el 0-3 com una
- etapa educativa accessible per a tothom.

- D'altra banda, la pandèmia també ha demostrat que el sistema educatiu català ha de
- treballar per a la seva digitalització. Si és evident que cal garantir la presencialitat en els
45 nostres centres escolars, també s'ha d'impulsar la digitalització accelerada, així com la
- seva democratització, apartant les grans empreses de telecomunicacions dels nostres
- centres escolars.

- Per últim, cal abordar la transformació del nostre model educatiu també a la Catalunya
50 rural. La pandèmia ha efectuat canvis poblacionals importants a tot el territori, aug-
- mentant el nombre de famílies que han iniciat una nova vida a les comarques interiors,
- fet que ha de comportar un reforç en l'escola rural per garantir que aquesta dona la
- resposta educativa que la ciutadania mereix.

4.1.2.3. Prioritats per enfortir la dimensió comunitària de l'educació i de l'educació al llarg de la vida

La transformació educativa també ha de contemplar l'enfortiment de la dimensió comunitària de l'educació i de garantir l'educació al llarg de la vida en el nostre model educatiu. Passar del dret a l'escolarització al dret a l'educació, incorporant l'educació en el lleure en el model educatiu, ha de ser uns dels objectius que des de l'espai Comú ens hem de marcar per garantir una escola pública i de qualitat.

L'etapa educativa comença amb l'etapa 0-3. Una etapa que avui no està garantida per tota la ciutadania. Hem de treballar per a garantir la gratuïtat i la universalitat de les escoles bressol. En aquest sentit, és imprescindible recuperar la inversió de la Generalitat de Catalunya, pagant el deute acumulat amb els Ajuntaments en la darrera dècada i ampliant la xarxa pública de recursos per a la petita infància.

L'aprovació de la Llei de la Formació Professional a Espanya ha de permetre impulsar també el model de la Formació Professional a Catalunya. Cal recordar que aquest any milers d'alumnes que volien matricular-se en cicles formatius de diferents àmbits s'han vist privats de poder-hi accedir per manca de places disponibles, fet del tot incompreensible coneixent l'increment de població escolar que està finalitzant l'ESO actualment. La clarificació del desenvolupament curricular, l'aplicació d'un nou model de la Formació Professional, l'augment de recursos i l'increment de l'oferta pública són elements imprescindibles per dignificar aquests estudis, alhora que per dignificar l'educació de les persones adultes, moltes de les quals acaben incorporant-se en el model educatiu a través d'aquestes modalitats formatives.

4.1.2.4. Prioritats per una governança democràtica i de dignificació laborals dels professionals

La pandèmia i la triple crisi social, econòmica i sanitària provocada per la COVID-19 ha tornat a posar de manifest la gran tasca que realitzen els i les docents del nostre país i els equips directius dels centres escolars. Tot i la manca d'acompanyament i recursos per part del Departament d'Educació, els i les docents han garantit l'acompanyament, tant educatiu com psicològic, a tot l'alumnat de Catalunya. Tot això ho han fet en unes condicions laborals molt precàries.

És imprescindible un pla de millora de les condicions laborals i contra les interinitats d'explotació laboral, que inclogui la derogació del decret de provisió de plantilles, així com un pla de rebaixa de la interinitat del 40% al 10%. És necessari augmentar el temps docent no lectiu per fomentar el treball interdisciplinari en equip sense que això suposi un augment de la jornada laboral. D'altra banda, cal implementar una formació inicial i permanent del professorat, reconeixent els moviments de mestres que organitzen les escoles d'estiu. D'altra banda, també cal desenvolupar un model d'innovació educativa que sigui públic.

Per últim, i no menys important, la transformació educativa ha d'anar acompanyada del desplegament, des de la perspectiva del progrés i la innovació, dels decrets 12/2021 de regulació de la inspecció i de 11/2021 l'admissió i programació.

4.1.3. Cultura per a tothom i amb tothom

La cultura no és un luxe, és un dret i té un valor, una transversalitat humanística, científica i tècnica innegable. Per tant es fa imprescindible posar-la en valor estratègic i en clau d'inclusió, autonomia i creativitat. En definitiva la cultura és un pilar necessari en la construcció social i comunitària, però també en la cura i la protecció.

1
-
-
-
5
-
-
-
-
-
10
-
-
-
-
15
-
-
-
-
-
20
-
-
-
-
25
-
-
-
-
30
-
-
-
-
-
35
-
-
-
-
40
-
-
-
-
45
-
-
-
-
50
-
-
-
-
55

1 Proposem desenvolupar les bases per a fer de la cultura una part troncal de les políti-
ques del país; donant resposta a les emergències del present; consolidant una estructu-
- ra cultural pública, potent, construïda amb les entitats dels sectors i la ciutadania, fent
- emergir el valor social de la cultura; dignificant als seus i les seves professionals; reco-
5 neixent el paper clau del feminisme, impulsant una governança estratègica; reforçant
- les xarxes territorials; mantenint els espais de base i les iniciatives comunitàries; esta-
- blint programes d'ajudes a la formació, la creació, la producció i la distribució; compar-
- tint i reconeixent el paper cabdal del món local; participant de la seva transversalitat,
- no sols amb les humanitats, la ciència o la tècnica, sinó també participant en l'educació,
10 la salut, l'urbanisme i els reptes i les emergències...; i projectant internacionalment els
- nostres sabers i la nostra creativitat. En definitiva, la cultura ens construeix com a in-
- dividu, com a societat i com a país.

- Una política cultural que des de la seva transversalitat es concreta en quatre eixos

15

- **4.1.3.1. Cultura i les emergències. Un canvi social necessita un canvi cultural**

- Ens trobem en un context d'emergències on els canvis socials necessiten de canvis cul-
- tural. I per això cal promoure una cultura profunda i crítica que permeti afrontar els
20 reptes del segle XXI tot redefinint el propi concepte de cultura.

- Aquest repte es fonamenta en:

- ● **L'emergència de noves formes de fer i de redefinir les institucions, les governan-
25 ces.** Són els instruments essencials amb els quals activar estratègies transforma-
- dores on aquesta nova redistribució de llocs d'aprenentatge a la ciutat, emfatitza
- els intercanvis i fluxos que es produeixen en un espai cultural determinat.
- ● **Repensar les maneres d'entendre la cultura,** en la seva forma de crear-la, compar-
30 tir-la i distribuir-la, des d'una dimensió relacional.
- ● **Noves metodologies que generin noves formes de construcció ciutadana i d'in-
- novació social.** Serà a través del diàleg que podem parlar de formes híbrides i de la
- creació d'espais públics d'intercanvi entre educació, ciutadania i tot tipus de pràcti-
35 ques inter-sub-culturals.
- ● **Una nova cultura que ha d'estar en constant redefinició,** basada en relacions i
- processos que moltes vegades sobrepassen i transcendeixen l'estrictament local,
- rebutjant qualsevol caràcter absolut.
- ● **Polítiques culturals que han d'involucrar a la ciutadania a l'hora de crear i dis-
- tribuir el coneixement.** És precisament una cultura activa, creativa i innovadora la
- que permetrà sensibilitzar, mobilitzar i remoure consciències del futur de manera
40 ecològica i situar la responsabilitat ambiental com un dels temes claus

45

- Hem d'insistir en els aspectes intangibles de la cultura, tot posant l'accent en el caràc-
- ter dinàmic de l'herència cultural, les mirades sobre el patrimoni posen cada cop més
- èmfasi en la transmissió i la comunicació, més que en la simple conservació. Gestionar
- el patrimoni immaterial implica, doncs, dotar-lo d'un ús polític, social o econòmic. Im-
50 plica donar-li nous usos i significats. Més que recuperar-lo, implica una reactivació o
- reinvençió a partir dels elements del passat per donar-li uns usos o sentits actuals. La
- patrimonialització de la memòria és un dels millors exemples de patrimoni immaterial.

55

4.1.3.2. La cultura quart pilar social i el reconeixement en el món del treball, el model econòmic i social, la democratització de l'economia.

No podem afrontar els reptes que tenim com a societat sense considerar la importància de l'ecosistema cultural com a factor imprescindible per definir els nous models socials i econòmics sostenibles

- **Pressupost digne per a una política cultural digne.** La cultura porta molts anys amb un infrafinançament crònic. Hem de poder garantir-ne el mateix i exercir totes les mesures per a fer efectiu el seu desplegament. Volem un pressupost digne equiparable al dels altres països i volem garantir l'aportació pública de la Generalitat (qui té les competències plenes) en 180 euros/habitant. És necessària la coordinació, cooperació i lleialtat institucional amb els governs locals.
- **Mesures per garantir el dret cultural de la ciutadania.** Creació del bonus cultural que faciliti l'accés a la cultura a tota la població, especialment joves i famílies amb situació de vulnerabilitat economicosocial.
- **El col·lectiu dels artistes i creadores ha estat oblidat tradicionalment,** i no s'han tingut en compte els condicionants propis del sector, com la temporalitat o l'especificitat del tipus de feina i dedicació professionals. Artistes, creadores i professionals d'oficis relacionats amb el món de la cultura es troben, sobretot ara, en una situació de precarietat econòmica i laboral molt preocupant. L'estatut de l'artista és una reclamació històrica del sector artístic.
- **Marc normatiu que ajudi a encaminar una professionalització més justa i acord amb la realitat del col·lectiu.** Cal una aplicació d'urgència de l'estatut de l'artista per tal d'assolir les garanties econòmiques i laborals a què tenen dret com a treballadores culturals
- **Defensar els drets i deures contractuals,** garantint el codi de les bones practiques en els contractes i evitant contractacions amb empreses i serveis que no garanteixen els convenis establerts i implicació de les entitats de gestió i una major protecció dels drets d'autor d'artistes i de creadors.
- **Foment de la creació i suport als i les creadores**
- **La cultura i el patrimoni com a motors de canvi i transició cap a models sostenibles d'activitats econòmiques,** en àrees molt diverses que van des del turisme, el sector agroalimentari, el món dels serveis, el disseny i l'activitat industrial, o el desenvolupament digital.

4.1.3.3. El nostre compromís sobre els drets socials i béns comuns, el nou model del benestar, les lluites contra les desigualtats, les cures.

Les polítiques culturals són polítiques dels béns comuns, és a dir, eines d'acció política, social i legal que actuen sobre espais, objectes i sobretot sobre complexos sistemes de gestió de recursos amb comunitats i normes que permeten la seva sostenibilitat.

La cultura té un rol polític central, on els béns comuns han de produir sistemes de governança o de gestió compartida dels recursos, desenvolupat per determinades comunitats, i amb norma i regles identificables.

1
-
-
-
5
-
-
-
10
-
-
-
15
-
-
-
20
-
-
-
25
-
-
-
30
-
-
-
35
-
-
-
40
-
-
-
45
-
-
-
50
-
-
-
55

1 En aquest àmbit, encara que no exclusiu de les transversalitats culturals, volem des-
- tacar el binomi Cultura i Educació, Cultura i Feminismes i la Interculturalitat Cultura i
- Mitjans audiovisuals i Cultura i Llengua.

5 **4.1.3.3.1. Cultura i Comunitat, món associatiu i entitats culturals**

- La ciutadania en primer terme i la vitalitat i l'enorme teixit associatiu del país ha de te-
- nir un paper clau, rellevant en aquestes polítiques culturals de formació, programació,
- i projecció de la cultura catalana i en les polítiques de cohesió social. Un repte rellevant
10 per situar la cultura en la centralitat ha de basar-se en l'impuls de la cultura de base, de
- totes aquelles iniciatives impulsades pels diferents agents populars i socials. L'associa-
- cionisme cultural esdevé per tant un proveïdor de servei públic, cal apostar pel tercer
- sector cultural (l'activitat i els programes desenvolupats des de l'associacionisme no
- lucratiu), impulsar i millorar la pràctica no professional de l'activitat cultural i artística,
15 i situar l'associacionisme en el paper clau en els nous reptes socials de la cultura (convi-
- vència, cohesió, identitats, lluita contra exclusions...)

- Les institucions culturals de Catalunya han d'estar al servei de la societat catalana, ve-
- ritable titular dels actius culturals del país i, especialment, dels seus agents culturals, i
20 ho han de fer respectant el principi de subsidiarietat en la seva doble dimensió: en la re-
- lació entre els diversos nivells administratius i entre l'administració i la pròpia societat,
- sens perjudici dels serveis públics culturals bàsics. Aquesta orientació és fonamental en
- l'ordenació del sistema cultural del país.

25 **4.1.3.3.2. Cultura i educació**

- L'educació dona coneixement reglat, la cultura dona coneixement en llibertat.

- La pràctica cultural i artística ha de formar part, de manera irrenunciable, del procés
30 d'aprenentatge de qualsevol persona. Apropar la cultura a la ciutadania comença també
- amb el foment des de l'escola en la doble perspectiva de coneixement i d'aprenentatge;
- i també d'educació en el gust, la crítica i la reflexió

- No podem oblidar tampoc la seva capacitat de valors democràtics, aprenentatges i so-
35 cialitzacions. En un context com l'actual on les desigualtats s'incrementen, és necessari
- reclamar que les polítiques públiques facin una aposta clara i decidida per garantir que
- la cultura i la seva dimensió educativa s'incorpori al sistema educatiu tant en els ense-
- nyaments de caràcter general com en els específicament artístics i culturals. I en qual-
- sevol dels seus plans educatius i trams: de l'ensenyament obligatori fins a l'universitari,
40 en la formació permanent o en l'educació al llarg de la vida.

- També hem de garantir que tots els plans, els programes i els equipaments culturals
- han d'incorporar la perspectiva educativa en les seves accions i serveis.

45 En definitiva, necessitem un impuls del pla dels ensenyaments artístics i potenciar-los,
- definir i aprovar el mapa territorial de les escoles d'ensenyaments artístics (visuals,
- escèniques, musicals, etc.) i els corresponents recursos econòmics. Crear una família
- específica de titulacions professionals

50 Volem mantenir la transversalitat especialment amb els Departaments d'Universitats,
- Economia, Educació i Treball, amb programes propis de recerca (R+D+I) o amb progra-
- mes de cooperació amb els equipaments i les institucions culturals.

Educació i patrimoni constitueixen un binomi emergent en el sector de les polítiques culturals, perquè partint de l’apropiació per part de la ciutadania dels valors culturals inherents als béns patrimonials pot albirar-se un horitzó de sostenibilitat en la gestió d’aquests.	1
	-
	-
	-
	5
4.1.3.3.3. Cultura i feminisme	-
	-
Pensem que és prioritari que les nostres polítiques culturals promoguin valors igualitaris, per això hem de donar eines i formació.	-
	-
	10
Hem d’evitar la feminització de rols a partir de la paritat i la perspectiva de gènere en projectes i equipaments. Cal programar i disposar d’uns pressupostos amb perspectiva de gènere.	-
	-
	-
	15
4.1.3.3.4. Interculturalitat	-
	-
Des de la cultura hem de lluitar contra els estereotips, la xenofòbia, la islamofòbia i els racismes normalitzats promovent les perspectives interculturals, interseccionals i de-colonials. Les polítiques culturals públiques vers la diversitat cultural s’han d’aplicar de manera global, i no només vinculada a processos migratoris.	-
	-
	-
	20
	-
La cultura ha de fomentar el coneixement, la visibilització i el reconeixement de la diversitat cultural, incorporant mesures per garantir la igualtat de drets i oportunitats a les persones de contextos i orígens culturals diversos a partir de mecanismes o recursos per aconseguir una participació culturalment diversa.	-
	-
	25
	-
4.1.3.3.5. Cultura i mitjans de comunicació	-
	-
El paper dels mitjans de comunicació ha de ser fonamental per al foment i difusió de la cultura i la formació de públics, i per contribuir a fer de la cultura un actiu social. Aquest requeriment genèric, cal que esdevingui una prioritat dels mitjans de comunicació públics i ha de ser un element clau de la concertació amb els privats.	-
	30
	-
	-
	-
No es pot demorar més les reciprocitats en el canals televisius respectius.	-
	-
	35
Una aposta per la programació cultural on hi participin en la seva producció els sectors culturals (Per exemple: programa sobre les arts visuals, programa específic de les escoles de música i dansa,...)	-
	-
	-
	40
També cal que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) exerceixi el seu paper de motor de la producció, difusió i suport de la cultura catalana, entesa aquesta en tota la seva amplitud i diversitat.	-
	-
	-
Cal, així mateix, garantir la presència del català (preferentment subtitulat) en l’audiovisual, el cinema i les grans plataformes a la carta amb presència a Catalunya	-
	45
	-
4.1.3.3.6. Necessitem més municipalisme, autogovern, democratització de les institucions i projecció internacional	-
	-
	-
	50
La política cultural no és només competència de les institucions públiques sinó que aquesta es troba inscrita en la dimensió pública de la cultura i en qualsevol de les seves manifestacions. En aquest sentit, entenem que el paper de l’administració és garantir que aquesta dimensió pública de la cultura es resolgui en correspondència amb els valors de la democràcia.	-
	-
	-
	55

1 En aquest sentit cal avançar en:

- **Un pacte nacional per un projecte nacional estratègic compartit i consensuat** que situï la cultura com a quart pilar de l'estat del benestar.

5 - **Desenvolupar plans d'acció i línies pressupostaries determinades per dotar de recursos** culturals al territori, amb la participació del món local que tinguin present al món rural on s'ha d'aplicar els principis d'accessibilitat i d'igualtat d'oportunitats.

10 **La democratització en l'accés a la cultura ha d'enfocar-se també territorialment i en xarxa**, per tal de garantir l'accés a la cultura al conjunt de la ciutadania.

- Aposta ferma i decidida per creació d'espais de debat i presa de decisions; revisant estatuts de les institucions per incorporar la comunitat i les treballadores en la presa de decisions. Entre d'altres urgeix la recuperació d'un CoNCA amb capacitat prescriptora, capacitat de decisió i independència.

- Una governança en un marc cultural que inclou els territoris de parla catalana: Establiment dels acords i col·laboracions amb el conjunt dels territoris de parla catalana des d'una perspectiva d'intercanvi, de cooperació i de consolidació d'un mercat de proximitat.

- **4.1.3.3.7. Cultura i llengua**

25 Apostem per la normalització lingüística, les polítiques sobre llengua són transversals i afecten a totes les administracions. Per això, es fa necessari treballar conjuntament des de tots els territoris de parla catalana per afavorir la normalització de la llengua en tots els sectors, a través d'eines com l'Institut Ramon Llull.

30 Defensem un procés de normalització lingüística, però també entenem el nostre territori com una comunitat lingüística plural amb interessos socials, comunicatius i culturals comuns. Per tant, defensem l'ampliació dels drets lingüístics a altres llengües, reconeixent i potenciant la llengua de signes catalana.

35 **4.1.4. Transició ecològica**

- La resposta a l'emergència climàtica ja no pot esperar més. Cal descarbonitzar l'economia i avançar en un veritable procés de transició ecològica que ens porti cap a un model energètic democràtic, socialment i territorialment just i 100% renovable. Però cal
40 modificar també la nostra relació amb el territori i els recursos naturals, preservar la biodiversitat i els paisatges, repensar la relació entre les àrees metropolitanes i el món rural en clau d'equitat territorial, i redefinir el model de mobilitat per fer de Catalunya un país de trens on la mobilitat sigui plenament accessible i sostenible.

45 **4.1.4.1. Lluita contra el canvi climàtic i impuls a la transició energètica**

- El darrer informe d'avaluació del l'IPCC sobre Canvi Climàtic 2021 ha estat més clar i contundent que mai. De la seva lectura, destaquen frases com «El canvi climàtic ja no és una amenaça futura. Està aquí i està empitjorant ràpidament» o «Hi haurà una ocurrencia creixent d'esdeveniments extrems sense precedents en els registres observats,
50 fins i tot a 1,5° C de temperatura global d'escalfament, però amb nivells més alts». Per a nosaltres, queda cada cop més clar que el capitalisme és insostenible i que cal les bases d'un nou model de desenvolupament que inverteixi l'amenaça climàtica.

55

Sabem que els efectes del canvi climàtic seran especialment greus a tota la regió mediterrània amb dramàtiques conseqüències sobre la salut pública i l'equitat social. Per això Catalunya en Comú adopta com a eix rector en totes les seves polítiques la lluita contundent contra el canvi climàtic, tant per reduir-ne el seu avenç com per mitigar-ne els efectes socials, econòmics i sanitaris. Alhora, aquesta crisi climàtica va associada a una brutal exterminació d'espècies amb l'alarmant empobriment de la biodiversitat, però també a l'esgotament dels recursos naturals i de matèries primeres bàsiques.	1 - - - 5 - -
Com hem vist, són vàries les crisis que afecten al conjunt de la humanitat. Aquestes crisis no són conjunturals, ni responen a fets imponderables o imprevisibles, ni estan desvinculades entre sí, sinó que tenen una profunda arrel política; el seu origen es troba en l'acció humana i més concretament és el resultat del model socioeconòmic predominant del capitalisme financer i extractiu globalitzat, del productivisme i el consumisme que fa créixer les desigualtats socials i de gènere i limita les llibertats democràtiques. Els desplaçaments i els moviments migratoris són conseqüència d'aquestes múltiples crisis, també de la climàtica, i cal impulsar polítiques d'acollida per garantir el compliment dels Drets Humans i del Dret Internacional.	- 10 - - - - 15 - - -
Tant des del punt de vista econòmic com des del punt de vista sanitari i ambiental, la crisi no afecta a tothom per igual. El col·lapse econòmic afecta molt més durament les persones en situació de precarietat laboral i social. I dins d'aquest col·lectiu, les persones més afectades són les estrangeres amb situació d'irregularitat administrativa. Alhora, des del punt de vista sanitari, la COVID-19 colpeja més fort els barris pobres que els rics, ja que és la població en situació de pobresa econòmica, urbana, habitacional i cultural és la més vulnerable als efectes del canvi climàtic pel fet de disposar de menys recursos per mitigar les causes i per atenuar-ne els efectes.	- 20 - - - - 25 - -
Per tant, des de Catalunya En Comú, considerem que les alternatives mediambiental, econòmica i social estan íntimament lligades, i no és possible l'una sense l'altra. Per abordar aquestes dues cares polièdriques de la mateixa crisi sistèmica cal una alternativa política integral, que proposi un nou model polític i social com a condició indispensable per abordar la crisi ambiental en el sentit més ampli.	- - 30 - - -
4.1.4.2. Combatre el canvi climàtic: Objectiu “Zero emissions” - Una prioritat política i social	- 35 -
Catalunya ha de liderar la lluita contra el canvi climàtic. L'objectiu d'evitar l'augment d'1,5 graus encara és possible, però per aconseguir-ho cal un compromís que el govern actual de Catalunya no està realitzant. La renúncia a aquest objectiu és una irresponsabilitat majúscula que ens aboca a una crisi sense precedents amb forts impactes irreversibles a tots els nivells; ambientals, socials, per a la salut i econòmics.	- - - 40 - -
Les actuacions a emprendre se situen ja en un escenari imminent, de fet tota la comunitat científica i el darrer informe del IPCC escurça el calendari i accentua la necessitat d'actuar amb major contundència i celeritat.	- - 45 -
Cal posar fi a tota nova inversió vinculada als combustibles fòssils així com procedir a un reconversió gradual de tota la infraestructura fòssil per una infraestructura verda. Cal accelerar canvis en el sector de la mobilitat, l'energia, la gestió de residus, l'alimentació, el parc d'habitatges i la rehabilitació energètica així com també la gestió dels residus i el model de consum.	- - - 50 - -
Amb la mateixa intensitat que hem de treballar la mitigació, hem de preparar Catalunya per a la seva adaptació, que en alguns escenaris es ja a data d'avui irreversible. Hem de protegir i restaurar els ecosistemes així com dur a terme les transformacions necessà-	- - 55

1 ries per ser més resilients. Cal posar fi a la desforestació i desenvolupar una veritable
- gestió forestal. preparar-se per les pluges torrencials i els temporals que assetjaran el
- nostre litoral. Tenir present l'augment de les onades de calor fomentant una xarxa de
- refugis climàtics.

5

- Necessitem desenvolupar un marc normatiu que ens responsabilitzi a totes i totes, però
- que fixi majors compromisos als grans emissors i assenti el principi que “qui contamina
- pagui”. De la mateixa manera hem de de vetllar perquè cap persona quedi enrere, esta-
- blint mesures de justícia climàtica, tant a casa nostra com també de solidaritat amb els
10 països que són menys responsables d'aquesta crisi.

- **4.1.4.3. El pacte verd: La transició cap a una nova economia i una nova societat**

- La proposta política de Catalunya en Comú parteix del convenciment que només un
15 canvi radical en les formes de produir i de consumir, especialment en tot el que afecta
- a l'energia, als materials i als aliments no és exclusivament una necessitat imposada
- per l'emergència climàtica i l'esgotament dels recursos, sinó també –i sobretot- és una
- oportunitat per gaudir d'una vida millor en tots els aspectes: la salut, l'entorn ambien-
- tal, però també en la qualitat i seguretat del treball, la qualitat alimentària, la cultura i
20 el lleure, les relacions socials i per tant, és també el moment per a la construcció d'una
- nova economia i una oportunitat per crear nous llocs de treball.

- El nostre principal compromís és el d'actuar de forma coordinada i amb un programa
- d'acció a curt, mig i llarg termini per mitigar els efectes del canvi climàtic. Emprendre
25 accions per minimitzar els efectes de les onades de calor i les sequeres extremes, dels
- incendis forestals de tercera generació, de la contaminació de l'aire que respirem. Fer
- front a la reducció dels cabals dels nostres rius i aqüífers, a la mala qualitat de les mas-
- ses d'aigua, a la regressió dels espais costaners i en especial del Delta de l'Ebre, a la
- inexorable pèrdua de biodiversitat.

30

- La crisi ecològica que vivim ens empeny amb urgència al desenvolupament d'estratègies
- d'adaptació al canvi climàtic i a l'impuls d'actuacions que contribueixen a la protecció del
- medi ambient i de la biodiversitat. Alhora, la crisi social i econòmica, exigeix també que
- aquestes estratègies segueixin un model de transició que vetlli pels drets de la ciuta-
35 dania, garanteixi l'accés universal a l'energia, protegint especialment les persones més
- vulnerables, i impeding que aquells que han controlat les fonts de producció i els mer-
- cats de distribució, àmpliament culpables de la situació en la que ens trobem, preten-
- guin protagonitzar el canvi i continuar fent negoci a costa de la societat i els recursos
- naturals de totes.

40

- En aquest sentit, cal apostar decididament per canvis sense precedents que redueixin
- la demanda energètica, avancin cap a la descarbonització, i ajustin els patrons de pro-
- ducció i consum instaurats pel capitalisme i el seu creixement desbocat. Aquests can-
- vis, tècnicament i econòmicament possibles, només es poden impulsar amb polítiques
45 i accions adequades que vagin en sintonia amb l'assoliment dels objectius d'erradicació
- de la pobresa i les desigualtats, tant a escala local com global, de participació democrà-
- tica i de transparència en la gestió, de protecció del patrimoni natural, la biodiversitat i
- el paisatge, i el tractament dels sectors bàsics des de les polítiques públiques i la pers-
- pectiva del bé comú.

50

- Els principals components d'aquest programa de transició ambiental i social, serien:

55

4.1.4.4. L'economia circular

Una estratègia de reindustrialització basada en la transició energètica i l'economia circular (reciclatge, productes més duradors i reparables, etc.) i en els mateixos principis que sustenten la idea del quilòmetre zero en el sector agrari. De la mateixa manera, ens cal un nou criteri d'emmagatzematge de productes i de dissenyar capacitats de reorientar les línies productives amb major resiliència davant casos futurs de catàstrofes o d'altres esdeveniments ambiental, socials o sanitaris, que puguin afectar la producció o la distribució.

A la ja esmentada crisi climàtica cal sumar una crisi de materials que situa sostres i límits plausibles al consum o creixement infinit. Cal doncs, un redefinició total en tot el cicle de vida dels materials i productes. Fomentant en primera instància la reducció dels materials utilitzats així com combatre l'obsolescència programada i fomentar la reutilització o reparació dels mateixos, una segona vida. I quan aquesta no sigui possible, gràcies a un ecodisseny dels mateixos poder reciclar-los pràcticament en la seva totalitat. Situant a l'empresa com a responsable de tot el seu cicle de vida.

4.1.4.5. Els béns comuns han de ser gestionats o planificats des del sector públic

Els serveis públics principals han de tenir consideració de serveis essencials, i els béns comuns –com l'aigua, la biodiversitat i els recursos energètics renovables- han de ser protegits, planificats i gestionats pel sector públic. És necessari que els governs català, espanyol i europeu recuperin el control dels béns comuns essencials ja sigui per gestió directa o per una planificació i regulació que permeti la intervenció del sector públic, en especial aquells quina obtenció i distribució constitueixen monopolis naturals o tenen incidència ambiental estratègica com l'aigua, l'energia o el sòl.

4.1.4.6. La revolució energètica

Apostem per un nou model de sobirania energètica real, al servei de la ciutadania i basada en estratègies veritablement sostenibles des del punt de vista social, ambiental i econòmic. Avançar cap a la gestió pública de l'energia, on el govern de la Generalitat i els ajuntaments juguin un paper clau, tot garantint l'accés bàsic a l'energia dels col·lectius en risc d'exclusió.

Definir un pla per deixar de dependre dels combustibles fòssils i de les nuclears, en el marc d'un Pla de transició energètica justa que permeti disposar el més ràpidament possible de les energies pròpies renovables de cada país. El conjunt d'actuacions d'innovació, d'estalvi, d'eficiència, de producció i gestió descentralitzada propis de la Transició Energètica poden generar centenars de milers de llocs de treball no deslocalitzables, i permetrà albirar la desitjada sobirania energètica per poder arribar al 2050, i si pot ser abans, amb unes emissions de GEH i altres contaminants pràcticament nul·les.

El desplegament de les renovables s'ha de fer des de les administracions i els agents socials implicats, des d'una planificació participativa, amb dos objectius bàsics: que contribueixi a l'equilibri territorial i que permeti passar progressivament de l'estructura vertical actual (l'energia en mans dels oligopolis) a una estructura més horitzontal (basada en instal·lacions petites i mitjanes en mans dels ciutadans i ciutadanes). La instal·lació de macroprojectes de centrals renovables ha de minimitzar-se, evitant els impactes agressius sobre el territori, sempre i quan es garanteixi l'assoliment dels objectius de reducció d'emissions en els terminis establerts.

1
-
-
-
5
-
-
-
10
-
-
-
-
15
-
-
-
20
-
-
-
-
25
-
-
-
30
-
-
-
-
35
-
-
-
40
-
-
-
45
-
-
-
-
50
-
-
-
55

1 Per tant es pretén donar preferència als projectes de reducció del consum i millora de
- l'eficiència energètica, així com la implantació d'instal·lacions de renovables que potenci-
- cïn l'autosuficiència energètica de totes les llars i les PIME. Cal prioritàriament potenci-
- ar els projectes de comunitats energètiques locals i les petites o mitjanes instal·lacions
5 (menys de 10 MW), impulsar la recerca, desenvolupament i innovació en la producció de
- renovables, més enllà dels sistemes més comercialitzats, per tal de convertir Catalunya
- en territori punter en l'aprofitament de fonts d'energies renovables de baix impacte:
- incorporant en aquests projectes els valors socials i ecològics per avançar cap a una
- transició energètica realment sostenible.

10

4.1.4.7. Un país de km. "0". Revaloritzar el concepte de producció i comercialització de productes de proximitat

- La producció quilòmetre zero no només és un imperatiu ètic i ecològic, sinó que esdevé
15 una necessitat estratègica. Catalunya necessita una nova política industrial que camini
- en aquesta direcció. La política de reindustrialització ha d'estar dirigida a crear un país
- de km "0", per això volem impulsar un Nou Pacte Nacional per la Indústria que prioritz
- l'economia circular, la producció local i diversificada, i l'eficiència energètica.

20 Globalitzar sobre la base de l'especialització i el monocultiu de la producció en àrees de-
- terminades del món, acaba tenint conseqüències nefastes, tant pels països productors
- -monocultius, destrucció de la biodiversitat, malbaratament de recursos naturals i em-
- pobriment social- com pels consumidors i consumidores finals -destrucció dels teixits
- productius locals, pèrdua del mosaic agroforestal, buidament i desequilibri territorial.
25 Sense oblidar als grans monopolis comercials, política de preus dels quals perjudica als
- productors locals i als consumidors i consumidores. Així mateix , cal perseguir l'explo-
- tació laboral de persones migrades tant en el sector agrícola com en el càrnic. Cal una
- reforma del treball al sector primari d'acord amb els Drets laborals i humans.

30 En el tema agroalimentari hem de tenir molt present no només la necessitat d'aliments
- sinó també les tècniques de cultiu. Cal fomentar l'agricultura ecològica i substituir la
- ramaderia intensiva per l'extensiva, fomentant alhora la disminució del consum de carn
- com a política climàtica i regenerativa de la biodiversitat.

35 4.1.4.8. Urbanisme, mobilitat i territori

- La implantació de mesures per lluitar contra la emergència climàtica demostra que
- tenim un marc de planificació territorial incapaç de donar-hi solucions, com es demos-
- tra en el debat d'implantació d'energies renovables, la creixent escassetat de recursos
40 hídrics, la incapacitat de la mobilitat de reduir les seves emissions...

- Les conseqüències socials, econòmiques i territorials del col·lapse immobiliari de fa més
- d'una dècada va fer emergir un debat sobre la conceptualització del nou urbanisme i
- d'una nova cultura del territori. Una nova cultura més independent dels rendiments del
45 sòl i dirigida cap a la planificació extensiva de nous instruments per a la regeneració i
- rehabilitació d'allò construït. A aquesta canvi en la concepció de l'urbanisme ha de com-
- portar una canvi tant en la concepció de l'espai públic com en la concepció dels despla-
- çaments. Des de la ciutat dels 15 minuts a una mobilitat sostenible i descarbonitzada
- que afavoreixi l'equilibri territorial.

50

- En aquest sentit, els Comuns hem d'erigir-nos en impulsors d'un nou urbanisme soste-
- nible que trenqui amb el creixement especulatiu, i promogui un sistema de ciutats en
- xarxa que garanteixi a tothom el dret a la ciutat amb habitatges dignes i assequibles,

55

energèticament eficients, amb serveis d'energia i aigua públics i sostenibles, més espais verds i de lleure comuns, i més serveis socials comunitaris que promoguin la cohesió social i la vida de barri o de poble.	1
	-
	-
	-
Des del foment de la proximitat, els desplaçaments a peu o en bicicleta, fins a l'aposta pel transport públic, una major connectivitat ferroviària o el vehicle compartit. Específicament cal una aposta decidida per augmentar la connectivitat del tren, recuperant línies, així com fomentar connexions interurbanes mes enllà de les vies radials.	5
	-
	-
	-
	-
Entenent la mobilitat com un servei públic que ha de garantir l'equitat i un desenvolupament equilibrat del territori. Aquest canvi en la concepció de la mobilitat ha d'estendre's també al transport de mercaderies i a l'augment del consum electrònic, elements que cada vegada tindran més protagonisme i es necessària la seva urgent descarbonització.	10
	-
	-
	-
	-
Aquest nou urbanisme sostenible també ha de restablir nous vincles camp-ciutat amb els espais periurbans propers, que s'han d'integrar en el planejament tot reconeixent la seva importància com a infraestructura verda dins la matriu territorial comuna del país. La tasca principal del nou urbanisme és refer les ciutats i viles posant sempre les persones al centre, mantenint la seva integritat com a conjunts urbans, refermant el seu funcionament en xarxa i evitant el creixement en taca d'oli.	15
	-
	-
	-
	-
	-
	20
	-
Així mateix no hem de confondre la necessitat de reforçar la connectivitat en xarxa de pobles, viles i ciutats amb projectes de caire més especulatiu i de gran impacte ambiental com poden ser BCN World o els Jocs Olímpics d'Hivern als Pirineus. Així el reforç de la connectivitat, un model econòmic que fomenti l'equilibri territorial respectuós amb el medi ambient han de ser pilar de la nostra proposta territorial.	25
	-
	-
	-
	-
	30
	-
	-
	-
Aquest nou enfocament de l'urbanisme, basat en la justícia social i la sostenibilitat, s'ha de plasmar als nous Plans Directores Urbanístics (PDU) actualment i als Plans Territorials. A la vegada cal estar molt amatents a les pressions especulatives dels propietaris del sòl i els promotors, que cerquen urbanitzar a correuita més parts del territori justament quan més s'acosta l'aprovació de nous PDUs i Plans d'Ordenació Urbana Municipals que cerquen preservar el territori i promoure l'habitatge social. Els interessos especulatius no es dirigeixen només cap els límits de l'espai urbà per estendre'l en taca d'oli, també cerquen densificar i apropiar-se encara més dels centres urbans i els eixos comercials per dedicar-los a activitats que expulsen la població resident i altres activitats econòmiques locals.	35
	-
	-
	-
	-
	40
	-
	-
	-
	-
Hem de fer front de forma decidida a totes aquestes pressions especulatives amb noves i valentes iniciatives legislatives al Parlament i als nous plans d'ordenació municipal.	45
	-
	-
	-
	-
	50
	-
	-
	-
	-
	-
	55

1 Des de la perspectiva de la mobilitat es constata a més que els projectes desenvolupats
- i predadors evidencien la necessitat de promoure un canvi radical cap a un nou model
- de mobilitat descarbonitzat, evitant viatges innecessaris i donant prioritat en tot cas
- als mitjans de transport públic menys contaminants com el ferrocarril i els de mobilitat
5 personal. Cal donar prioritat a la mobilitat activa i a la basada en sistemes segurs, co-
- munitaris o compartits per sobre de la mobilitat individual basada en el cotxe de com-
- bustió. Per això ens cal un marc de planificació territorial i d'inversions completament
- renovat. Enfortir i fer més resilient el nostre país, és teixir un model d'activitat i vida
- arrelat al territori.

10

- Els nostres reptes doncs són:

-

- ● Un nou marc jurídic integrat per a una gestió i ordenació efectiva del territori, pla-
- nificant el territori des de la diversitat i equitat territorial

15

- ● Aturar la degradació i l'abandonament de barris, centres urbans i nuclis rurals

-

- ● La rehabilitació residencial en clau energètica, mitjançant la llei de millora urbana, so-
- cial i ambiental de barris i viles (Llei de barris verds) i la lluita contra el sensellarisme,
20 la gentrificació i la segregació social

-

- ● La millora de l'accessibilitat de les urbanitzacions i de les seves condicions ambien-
- tals i serveis

-

25 ● La integració dels nous barris construïts durant el boom immobiliària la pèrdua de
- diversitat social als barris més afectats per la crisi

-

- ● Una mobilitat descarbonitzada

-

30 **4.1.4.9. Biodiversitat i recursos naturals**

-

- El desmantellament de les polítiques de conservació del patrimoni natural de Catalu-
- nya, els incompliments d'obligacions i disposicions legals (com directives europees) la
- insuficiència pressupostària, l'afectació negativa de la gestió dels espais naturals pro-
35 tegits són fets molt greus que no poden justificar-se exclusivament per l'emergència
- climàtica sinó per l'absència de polítiques públiques de conservació del patrimoni. A
- aquests impactes negatius se li suma la falta de reconeixement de les enormes oportu-
- nitats socials i econòmiques que el patrimoni natural comporta per al territori.

-

40 Catalunya en Comú situa la seva estratègia de protecció i valorització del patrimoni
- natural en el seu reconeixement com a component essencial de la identitat del nostre
- país, de la salut del territori i de la societat, i com una font de serveis ecosistèmics i
- d'oportunitats, de llocs de treball i d'activitat econòmica.

-

45 Exigim l'aprovació, amb la màxima urgència, de la Llei de la Biodiversitat que faci especi-
- al èmfasi en les causes de la pèrdua de diversitat, amb l'objectiu de tenir un instrument
- que ens permeti aturar la pèrdua de biodiversitat a totes les escales, així com garantir
- la conservació i la integritat dels ecosistemes com un component essencial de la soste-
- nibilitat.

50

- L'actuació de l'Agència de la Natura requereix, per la seva eficàcia l'aprovació de la Llei
- de la Biodiversitat que faci especial èmfasi en les causes de la seva pèrdua, amb l'objec-
- tiu de disposar d'un instrument que en garanteixi la seva preservació a totes les esca-
- les.

-

55

les, així com garantir la conservació i la integritat dels ecosistemes com un component essencial de la sostenibilitat. També precisa d'un finançament adequat que recuperi una dècada de deficiències econòmiques.	1
	-
	-
	-
Defensem un nou model de governança del patrimoni natural, que inclogui els diferents actors implicats en la conservació del medi (administracions, tercer sector, sectors productius, etc.) i un finançament adequat que recuperi una dècada de deficiències econòmiques.	5
	-
	-
	-
Defensem l'impuls per consolidar la infraestructura verda del país, entesa com a xarxa d'àrees naturals, planificada i gestionada per garantir el manteniment dels processos ecològics, especialment la connectivitat ecològica i paisatgística.	10
	-
	-
En clau de la defensa dels animals, cal dir que tot i ser un país capdavanter en legislació a favor de la protecció dels animals, creiem que no és suficient i demanarem a les institucions que s'actui decididament.	15
	-
	-
Defensem el benestar animal, i totes les accions que fomentin la conscienciació i la sensibilització; la prevenció i la tolerància zero al maltractament i a qualsevol tipus de violència sobre els seus hàbitats. Aquest és el reflex d'una societat que prioritza la cultura, l'educació, el medi ambient i el benestar.	20
	-
	-
	-

Bloc II – Respostes innovadores: cap a un nou model econòmic i social

4.2. Economia verda

Catalunya viu immersa en un model econòmic esgotat que necessita ser reformulat. El boom del sector de la construcció i la bombolla immobiliària de finals del segle passat van saltar pels aires amb la crisi econòmico-financera del 2008, produint un fort augment de les desigualtats socials que no es va revertir quan va arribar la recuperació econòmica. La pandèmia de la COVID-19 ha tornat a evidenciar les conseqüències d'un model econòmic excessivament fonamentat en monocultius especulatius, en aquest cas amb un fort impacte sobre el sector turístic. A la vegada, fa dècades que sabem que una economia sustentada en el creixement il·limitat i l'ús abusiu de recursos naturals no només és que sigui incompatible amb l'actual situació d'emergència climàtica, sinó que n'és la causa.

Cal capgirar el model econòmic avançant cap a nous paràmetres i nous sectors estratègics. Hem de reforçar una mirada econòmica i laboral que permeti establir espais locals de benestar, cooperació i producció que siguin resilents i que evitin les mirades a curt termini i de benefici a qualsevol preu. Catalunya en Comú defensa un nou model basat en la sostenibilitat i la solidaritat, on la prioritat son les persones i la col·lectivitat per sobre del benefici individual, al temps que s'aborden els greus reptes ecològics i energètics pendents.

4.2.1. Una nova economia plural

Estem en un moment de canvi de paradigma en el que les idees que hem defensat a contracorrent durant molts anys es manifesten com les bases d'un nou consens. Per una banda les crisis econòmiques successives, i sobretot la pandèmia de la COVID-19, han

1 mostrat la importància de l'Estat com a element de resiliència, cohesió social i promo-
- ció dels interessos generals. Simultàniament els efectes de l'augment de la temperatura
- mitjana per l'efecte hivernacle comencen a ser molt notoris, amb la proliferació de fenò-
- mens atmosfèrics extrems i amb el trencament dels patrons de pluviositat anteriors.
5 A això s'hi afegeix la visualització continua als mitjans de comunicació tant de la des-
- truïció dels darrers habitats naturals, com de l'acumulació d'escombraries i elements
- contaminants a una escala significativa a nivell planetari (antropocè). Finalment, hi ha
- una creixent consciència que el desenvolupament tecnològic ha provocat un increment
- de la productivitat tant gran que una població activa molt petita, o la mateixa que ara
10 treballant moltes menys hores, pot mantenir la producció necessària per sostenir la
- humanitat.

- La crisi del model hegemònic actual no pot portar-nos a reivindicar el model anterior,
- que tot i que era molt més efectiu en la redistribució de rendes i en la protecció de la
15 població vulnerable, no deixava d'estar basat en la mateixa idea de creixement sense
- límit de la producció i del consum que preconitza el neoliberalisme. És necessària una
- redefinició dels paràmetres amb els quals avaluem l'activitat econòmica, substituint la
- mesura del creixement del PIB tant per indicadors de benestar de la població com per
- indicadors mediambientals que tinguin en compte les externalitats negatives i la finitud
20 dels recursos naturals.

- Aquest nou model que encara no està definit haurà d'incorporar la problemàtica creada
- per l'increment extrem de la productivitat que impedeix continuar amb una identifica-
- ció entre treball i disponibilitat de renda. Serà necessari buscar formules que per-
25 metin o bé repartir el treball o bé repartir les rendes generades, de manera que tota la
- població disposi de la capacitat de compra necessària. Aquest nou repartiment entre
- els treballadors ha de venir precedit per una nova distribució de rendes entre capital i
- treball que sigui socialment sostenible i no produeixi els increments de desigualtat que
- han marcat el període neoliberal, amb la creació d'unes poques fortunes dinàstiques i la
30 depauperació de les grans majories.

- Si caracteritzem l'augment descontrolat de la desigualtat com una de les pitjors he-
- rències del model actual, es clar que el nou model haurà d'incorporar la lluita contra
- aquesta desigualtat com una de les prioritats. Aquesta lluita no es pot limitar a una re-
35 distribució de rendes sinó que ha de incloure un estat del benestar que ofereixi serveis
- como la sanitat, l'educació i les infraestructures des del principi de l'equitat. Els models
- de provisió privada d'aquests serveis han demostrat ser ineficients i generadors de
- desigualtats i, per tant, han de ser assumits per l'estat. El debat social que hem d'im-
- pulsar ha de definir un nou tipus d'estat que no caigui en el l'excessiva burocratització
40 i el creixement descontrolat del període anterior al neoliberalisme. Necessitem un nou
- model d'estat basat en la participació ciutadana, el treball en xarxa i la democràcia en la
- gestió, posant les cures i la gent davant de qualsevol altra consideració.

- El finançament d'aquest estat ha d'estar basat en impostos progressius que gravin es-
45 pecialment les rendes altes i els beneficis de les grans empreses i que estiguin con-
- cebuts també com una eina per desincentivar els comportaments socialment o medi-
- ambientalment nocius. L'estat infrafinançat que ha creat el model actual amb la seva
- reducció d'impostos al capital, a les empreses i a les rendes altes, ha acumulat un deute
- sobre el qual s'ha de crear un nou consens basat en l'austeritat. Aquest deute no pot
50 ser un instrument en mans dels propagandistes del desmantellament de l'estat sinó que
- s'ha de consolidar, amortitzar o refinançar de la forma en que es decideixi democràtica-
- ment. Una de les opcions que s'ha fet servir històricament és crear impostos molt alts
- sobre els actius financers que permetin eliminar-ne l'excés a la vegada que es redueix
- el deute públic.

55

Aquesta reflexió sobre l'estat no pot eludir la distribució vertical i horitzontal de les rendes captades pels impostos. La repartició de les diferents funcions de l'estat entre les administracions ha de ser fruit també d'un debat públic que porti a nous consensos. Nosaltres defensem que tots aquells serveis que no tinguin una economia d'escala clara siguin duts a terme pels ajuntaments, que necessiten amb urgència un nou model que acabi amb el seu infrafinançament històric.	1 - - - 5 - -
A Catalunya és necessària una acció governamental enèrgica no només pel que fa al desenvolupament de l'estat del benestar, tal com hem parlat més amunt, sinó també pel que fa a un canvi de model econòmic i productiu. Cal un reequilibri de la nostra economia que faci que torni a gravitar sobre la indústria i els serveis associats a aquesta, fugint de les dinàmiques extractives i especulatives del turisme i la construcció. Hem de corregir els dos principals desequilibris actuals que són el dèficit comercial energètic i de béns bàsics. La combinació del R+D+I amb polítiques industrials actives ha d'afavorir la transformació del nostre model productiu, generant un sector industrial i de serveis a la indústria amb més valor afegit, que assegurí que les petites i mitjanes empreses s'incorporen al sistema de recerca i innovació, i assoleixen majors graus d'internacionalització.	- - 10 - - - 15 - - - -
4.2.2. El conflicte capital-treball	20 -
Les polítiques neoliberals han constituït un atac frontal a la classe treballadora. El creixement de les rendes del capital en detriment de les rendes del treball es relaciona amb l'origen de les crisis econòmiques i financeres i està en la base de l'increment de les desigualtats destruint gran part de les regulacions laborals anteriorment conquerides, especialment a casa nostra, així com bona part del teixit productiu del país, en bona part resultat de la falta d'una política industrial. Combatre aquestes polítiques ha de ser un objectiu central del projecte polític de Catalunya en Comú.	- - - 25 - - -
El procés de desigualtat extrema no és una conseqüència automàtica de les transformacions tecnològiques o econòmiques, sinó de decisions que han permès que una minoria privilegiada hagi aprofitat aquests canvis per dinamitar l'acord social de l'estat del benestar. La substitució d'itineraris laborals integrats per una precarietat laboral permanent ha situat una gran part de les treballadores i treballadors d'aquest país en una inseguretat social i vital sense horitzó de canvi. Al mateix temps, hem de ser conscients que l'impacte actual i previst de la tecnologia i la intel·ligència artificial en el treball ens obligarà a repensar els models laborals, fiscals i de seguretat social.	30 - - - - 35 - - -
A l'Estat espanyol els anteriors Governos del PSOE i el PP van imposar reformes que han provocat forts desequilibris en les relacions laborals.	- 40 -
El resultat dels factors anteriors és una situació de precarietat preexistent que les exigències de la gestió de la pandèmia accentuen encara més, situant sectors molt amples de la població en la necessitat de posar en risc la seva salut i la seva vida per no caure en l'exclusió social, que només la condició de treballadores en actiu evita la majoria de vegades. La crisi de la COVID-19 ha reforçat l'evidència que, davant del fracàs d'aquest model basat en la desregulació, la precarietat i els baixos costos laborals; cal apostar per crear ocupació digna, estable, segura, de qualitat i amb drets. L'impacte de l'escut social del Govern de Coalició com a barrera front a la destrucció d'ocupació, demostra que una altra manera de fer polítiques laborals és possible i necessària.	- - - 45 - - - - 50 -
Necessitem un pacte social que afavoreixi la conciliació personal i faciliti la desmercantilització de la vida, en l'horitzó de la plena ocupació, en sectors de transició energètica i ecològica i de l'estat del benestar.	- - - 55

1 Cal posar el treball al centre de l'acció política, com a factor de cohesió social i creació
- de riquesa, potenciant els valors de la cultura del treball i de l'esforç col·lectiu com a
- eines per a la construcció i vertebració de país.

5 Cal combatre l'opció política del repartiment insolidari de l'ocupació amb l'objectiu, en
- primer lloc, de promoure el dret al treball. Un objectiu que no depèn només de mesures
- legals, d'altra banda absolutament necessàries, sinó també d'un canvi radical que posi
- les persones i les seves necessitats al centre de la política econòmica, com a resultat
- de promoure canvis culturals i d'hàbits en la societat que posin en valor els temps per
10 a la conciliació laboral i personal, regulant els horaris socials, controlant les hores ex-
- traordinàries i promovent la reducció de jornada laboral, en un marc català resultat del
- reconeixement de la capacitat reguladora dels agents socials.

- Però per fer-ho possible cal, amb un peu a la institució (també al Govern de l'Estat) i mil
15 al carrer, ser part del conflicte i participar activament junt amb els moviments i les or-
- ganitzacions de l'esquerra social, política i sindical, per impulsar un model alternatiu de
- relacions laborals, superadors de la injustícia de les reformes laborals, i que avantposi
- les necessitats de les persones a qualsevol altra consideració.

20 **4.2.3. Treball digne per a un país amb futur**

- Necessitem un nou model econòmic al servei de les persones, amb una societat articu-
- lada al voltant del treball digne, que afavoreixi el reequilibri territorial, que reconegui el
- valor social i econòmic del treball de cures, essencial per a la sostenibilitat de la vida, i
25 que situï com objectiu la plena ocupació.

- ● Dignificació de tot el treball, el productiu i reproductiu, disputant la definició de
- quins treballs mereixen ser reconeguts i retribuïts.
- 30 ● Dret al treball remunerat com a garantia essencial de realització amb autonomia de
- projectes vitals dignes.
- ● L'impuls d'un nou sistema legislatiu de relacions laborals, garantia d'un treball digne.
- 35 ● Impulsar un marc català de relacions laborals i socials, tant des d'una perspectiva de
- negociació col·lectiva, com de potenciació del paper de vigilància, inspecció i control
- de l'Administració respecte a la normativa laboral, els expedients de crisi empresa-
- rial i la tutela dels drets de les treballadores.
- 40 ● Reindustrialitzar Catalunya per crear llocs de treball, especialment en sectors
- verds, descarbonitzant l'economia amb un pla de transició energètica que aposti
- decididament per les energies netes i renovables. Acordar un nou Pacte Nacional
- per la Indústria, que prioritzi la transició energètica, la digitalització i l'economia
45 circular. Vincular accionariat i ajuts públics. Fer de la recerca i innovació una eina
- essencial.
- ● Millorar el sistema de formació professional per a garantir la igualtat d'oportuni-
- tats.
- 50 ● Aprofitar el talent de les persones novingudes a través del reconeixement de les
- seves competències professionals i acadèmiques amb l'homologació de títols.

4.2.4. Atendre les diversitats del món del treball 1

La realitat del món del treball és plural i diversa. La nostra proposta política ha de ser útil per a totes les persones que fem del treball el nostre medi de vida, treballadores precàries o indefinides, persones en desocupació o treballadores autònomes, dones, joves, persones majors de 45 anys, tothom mereix idèntica protecció als seus drets. 5

- Enfortir els serveis públics d'ocupació, garantint la igualtat a l'accés i el caràcter plenament públic de la seva gestió i impulsant canvis normatius superadors de la reforma de les prestacions i subsidis de desocupació. 10
- Bastir un sistema de suport i protecció per a treballadores autònomes amb la millora i desplegament de la llei de l'autònom aprovada pel Congrés dels Diputats però mai completament desenvolupada. 15
- Impulsar un nou sistema de contractació laboral: ocupació estable i amb més drets, i desenvolupar una nova regulació de l'acomiadament més segura i garantista. -
- Lluitar contra la precarietat i per millorar la qualitat laboral en sectors com el turisme, hostaleria, restauració, comerç, construcció, agricultura, indústria càrnica, treballadores de la llar i serveis de cura i atenció a les persones. 20
- Impulsar el cooperativisme i l'economia social com a model de producció social i solidari, democratitzador i de millores laborals, basat en la proximitat i el desenvolupament local i orientat al bé comú. 25

4.2.5. Assegurar salaris dignes i repartir els treballs -

Les reformes laborals que s'han aplicat i en particular les del Govern del Partit Popular, totes elles sempre amb el suport de CiU, responen a una estratègia de competitivitat basada en la reducció dels costos laborals, la precarietat en l'ocupació i la supressió de drets, amb efectes devastadors sobre el mercat de treball, amb una caiguda continuada de la remuneració dels treballadors i treballadores, que ha provocat l'aparició d'un creixent col·lectiu de treballadores amb ocupació, però amb ingressos per sota del llindar de la pobresa. 35

- Seguir avançant a la recuperació de la capacitat adquisitiva dels salaris per a reactivar l'economia, aprofundint a l'increment del SMI per donar compliment a la Carta Social Europea, participant dels increments de productivitat i contribuint a lluitar contra les desigualtats socials i la discriminació salarial per raó de gènere. 40
- Repartiment del treball: treballar menys per treballar tothom, amb una reducció de jornada que no ha de comportar una disminució salarial, ni una penalització per les dones treballadores, sinó un repartiment més just dels beneficis i una regulació dels usos del temps, que facin possible una vida social adequada per tothom. 45
- Repartir els treballs des d'una perspectiva igualitària, amb una corresponsabilitat i assumpció col·lectiva dels treballs reproductius i de cura imprescindibles per a la sostenibilitat de la vida. 50
- Garantir unes relacions laborals en igualtat i lliures de discriminació per raó d'edat, origen o diversitat funcional; per un treball en igualtat d'oportunitats. -
- Justícia de gènere en totes les vessants de l'activitat laboral, incloent - hi la formació i promoció professionals dins de les empreses. 55

- Lluitar contra l'atur i la pobresa. Plena implementació d'una política de suficiència de rendes amb una quantia suficient per a cobrir les necessitats bàsiques de la persona, amb complementarietat de les prestacions de les diverses administracions. Gratuïtat dels serveis bàsics d'aigua, gas i electricitat; creació de menjadors i bancs d'aliments de caràcter públic; i polítiques de suport a les persones i les famílies en situació de risc d'exclusió econòmica i social.
- Garantir un sistema de pensions públiques justes i suficients per tothom, amb garantia d'actualització, que reconeguin l'aportació social de les treballadores durant la seva vida laboral, i els permetin una vida digna a la jubilació, sense bretxes per raó de gènere.

4.2.6. Democratitzar i humanitzar el treball

Necessitem un nou marc que permeti democratitzar les relacions laborals, garantint una ocupació més digna, humana i saludable física, psíquica i socialment.

- Marc democràtic de relacions laborals a les empreses que faci possible la participació a l'organització del treball.
- Enfortir l'exercici dels drets a la negociació col·lectiva i dret de vaga, recuperant la prevalença del conveni de sector.
- Desenvolupar la concertació i el diàleg social com a instruments imprescindibles en aquest procés d'humanització de les relacions laborals.
- Implantar una adequada política de prevenció de riscos laborals, per una ocupació segura i amb drets.
- Treballar per fer possible una gestió completament pública de les mútues col·laboradores de la seguretat social.
- Potenciar el paper del teletreball com a eina de dignificació de les condicions laborals, evitant el seu ús per a la desregulació de relacions laborals, discriminació per raó de gènere i reducció de plantilles.

4.3. Escut social per combatre les desigualtats

La resposta a la crisi generada per la pandèmia de la COVID-19 ha de ser manifestament oposada al paradigma d'austeritat que vam viure amb l'anterior crisi. Aleshores es va optar per rescatar el sistema financer i carregar-ho sobre les espatlles de les classes populars i treballadores, que van quedar desesparades i van patir un fort augment de les desigualtats. Ara cal una resposta que protegeixi als i les més vulnerables, tal i com estan impulsant Unidas Podemos i En Comú Podem des del govern de l'Estat amb mesures com els ERTOS, l'ingrés mínim vital o l'augment del salari mínim. Cal que a Catalunya blindem els drets socials i construïm una societat socialment justa i lliure de pobresa.

4.3.1. Serveis Públics, Drets de Ciutadania i Salari Indirecte

S'ha fet evident, la necessitat d'un sector públic potent i eficient que generi ocupació en sectors claus pel futur del país i el benestar de les persones com l'ensenyament i la salut i els serveis relacionats amb la cura i els drets de ciutadania (atenció a la dependència i a la infància, exclusió social, etc.), com a elements centrals al salari diferit de les treballadores.

- Lluitar en aliança amb el sindicalisme de classe per la defensa i ampliació de l'estat del benestar, incloent també a les persones en situació d'irregularitat administrativa. 1
- Millorar les condicions de treball de les empleades públiques, al servei de l'enfortiment dels drets de ciutadania i uns serveis públics de qualitat. 5
- Introduir un sistema de compra pública que potencii les conductes socialment responsables en l'ocupació. 10

4.3.2. Conquerim nous drets socials

La triple crisi social, econòmica i sanitària ocasionada per la COVID-19 ha posat en evidència la situació d'afebliment que pateix el nostre sistema de protecció social, ja de per si insuficient en comparació amb els sistemes de protecció social dels països més avançats d'Europa. Les polítiques de protecció a Catalunya havien quedat especialment afeblides per les retallades de la darrera dècada dels diferents Governos neoliberals de la Generalitat de Catalunya. 15

La desigualtat, la precarietat, el risc de pobresa, les situacions de pobresa extrema ja existien als nostres pobles i ciutats abans del coronavirus. Però aquesta pandèmia està agreujant la desigualtat i la pobresa. Ara més que mai, necessitem una transformació del país basada en la justícia social i l'enfortiment del sistema de protecció, que combati les desigualtats i promogui la corresponsabilitat entre tots els actors socials. 20

Avançar de la renda garantida de la ciutadania cap a la renda bàsica com a dret de ciutadania, promoure la lluita contra la pobresa i les desigualtats des de totes les polítiques com a prioritats de país i desplegar un nou model d'atenció i cura a l'envelliment actiu i l'autonomia personal, centrat en la persona i l'evolució de les seves necessitats, han de combatre les desigualtats creixents i garantir els drets de les persones més vulnerables, així com l'atenció sanitària des del sistema públic de salut. 25

El protagonisme dels serveis socials ha de ser central en l'impuls de la promoció de l'autonomia de les persones, el sistema de cures i l'acció comunitària. Garantint la seva universalitat i esdevenint la porta per accedir als drets, des de la infància a l'envelliment i posant a les persones al centre. Ha de ser un sistema de resposta àgil, equitatiu, de proximitat, de qualitat i garant del benestar. Tot això gestionat des d'un sistema públic de qualitat, desmercantilitzat i amb cogovernança local, establint espais de diàleg entre administracions i treballant en la coproducció públic comunitària. 30

L'exclusió residencial és el principal motiu de pobresa al nostre país. Un problema que acaba derivant, en alguns casos, en el sensellarisme. Problemes relacionats l'accés a l'habitatge i que ens impulsen a seguir treballant per a garantir aquest dret a tota la ciutadania. És imprescindible que la Generalitat de Catalunya, com administració competent, no delegui la resolució d'aquests problemes als Ajuntaments i actuï implementant estratègies de país arreu el territori i recursos. 35

La transformació dels nostres barris també ha de ser una de les nostres prioritats. La protecció dels nostres barris ha de construir un país cohesionat, inclusiu i just. També són necessàries inversions públiques per tenir una xarxa d'infraestructures que sostinguin la cura més enllà de la llar i que garanteixin els drets energètics davant d'un sistema regressiu i injust de configuració de preus. No hi ha sostenibilitat sense accés als subministraments en condicions d'equitat. 40

1 La pandèmia també ha posat de manifest la situació vulnerable de moltes persones
- grans. Combatre la soledat no desitjada, la reconversió de les institucions residencials
- cap a un horitzó de desinstitucionalització i que posi les persones al centre. Habitatges
- amb serveis, rehabilitació, nous models residencials, espais familiar... La lluita contra
5 l'edatisme i el dret a decidir sobre la pròpia vida, també a les persones grans, ha de se-
- guir formant part del nostre ADN com a espai polític.

- Les persones grans també són les que mes han patit les dificultats derivades de la bret-
- xa digital, una nova vulnerabilitat vinculada a la digitalització dels serveis i les relacions
10 amb l'administració. Cal avançar en la creació d'un pla de xoc contra la bretxa digital per
- garantir l'autosuficiència de les persones grans en aquest àmbit.

- No podem deixar de banda els nostres infants i adolescents. La infància i l'adolescència
- ha de ser motor de canvi, i els seus drets han de marcar la nova agenda a Catalunya.
15 Cal un nou impuls en l'equitat de les polítiques públiques per garantir aquest drets i per
- garantir l'emancipació dels i de les joves amb una mirada present i futur.

- En resum, la transformació de la nostra societat i la fi de les desigualtats socials passen
- per la innovació i la reconstrucció social, prioritzant el benestar de les famílies i posant
20 les persones al centre. La garantia d'un accés afectiu als serveis sota el criteri d'efici-
- ència, equitat i eficàcia que garanteixi una gestió més transparent dels serveis.

- En aquest sentit, la lluita contra les màfies organitzades al voltant del drama de la mi-
- gració forçada passa per la creació de vies legals i segures sense criminalitzar les orga-
25 nitzacions de salvament marítim.

- Necessitem un sistema de primera acollida per a persones migrades adequat a les ne-
- cessitats de les persones. En aquest sentit cal fer un canvi en el model d'acollida actual
- i posar les necessitats de les persones al centre amb una bona articulació amb els Ajun-
30 taments, ja que és als nostres pobles i ciutats on qualsevol persona pot desenvolupar
- el seu propi projecte de vida autònom. El patrocini comunitari seguint el model imple-
- mentat en el País Basc ha de ser una aposta per als nostres municipis i un repte per a la
- comunitat d'acollida. D'aquesta manera, cal garantir l'accés universal als serveis públics
- de tots i totes, independentment de la situació administrativa, així com que els municipis
35 impulsin polítiques d'empadronament actiu tal i com obliga la normativa.

4.3.3. Garantim el dret a l'habitatge

4.3.3.1. L'habitatge: un dret essencial inherent a la pròpia vida

40 En absència d'un sector industrial potent, l'especulació i el rentisme immobiliari han
- convertit l'habitatge en el motor econòmic del país i un dels principals objectes del
- conflicte social del capitalisme a Catalunya i l'Estat Espanyol. En aquest sentit, mol-
- tes dècades de polítiques conservadores, complaents amb els interessos del capital, i
45 l'abandonament d'una política coherent d'habitatge social amb capacitat per fer front
- a pràctiques depredadores han portat el país a una situació de veritable emergència
- habitacional.

- A les àrees metropolitanes i grans ciutats cal fer efectiva la cessió del 30% per habitat-
50 ge social de qualsevol promoció o rehabilitació integral, i arreu del territori cal ampliar
- el parc públic d'habitatge destinat a lloguer social garantint sempre la seva permanèn-
- cia com a patrimoni públic, tot afavorint a la vegada noves iniciatives cooperatives d'ha-
- bitatge descentralitzades i comunitàries (incloent, per exemple, les masoveries urbanes
- i els contractes de lloguer amb intermediació pública).

55

A banda, Catalunya registra encara una de les pitjors dades de pobresa dels darrers 10 anys. I seguim veient com continuen produint-se desnonaments al conjunt dels nostres municipis i ens arriben notícies preocupants sobre el recurs d'inconstitucionalitat del marc jurídic català de l'habitatge –posant en risc la regulació de lloguers i la possibilitat d'aturar desnonaments-, emparant-se en un debat sobre competències. Tot això, amb la continuïtat de la inoperància de la Generalitat en matèria d'habitatge i el manteniment dels seus plans “desarrollistes”.

4.3.3.2. Esforç i impuls públic per a garantir solucions a l'emergència habitacional

Malgrat tot el que està recollit a les lleis vigents, l'habitatge ha estat marginat de les polítiques públiques. Per exemple el dret a l'habitatge està recollit a la Constitució, a l'article 47, el dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat, i a l'Estatut de Catalunya, a l'article 26, el dret a accedir a un habitatge digne. Les polítiques públiques durant molts anys i per diferents governs ha estat prioritzar la propietat privada, sigui via incentius fiscals (desgravació a la renda) o a través de les polítiques de habitatge públic protegit, que en el fons, no deixa de ser una transferència de diners públics a privats, quan una promoció compleix els 25 anys i conseqüentment es pot eliminar la protecció i entrar l'habitatge en el mercat privat lliure. L'habitatge que es crea com a parc públic ha de tenir tota la seva vida útil al servei de la societat, no s'ha de privatitzar mai.

L'actual crisi habitacional corre el risc de cronificar i empitjorar la situació que ja va provocar la crisi de 2008, si no es modifiquen i milloren substancialment els marcs jurídics de protecció del dret a l'habitatge, així com la inversió pública en polítiques d'habitatge.

La manca de polítiques públiques d'habitatge ha fet que Catalunya disposi d'un parc públic d'habitatges actualment per sota del 2%. El Pacte Nacional per a l'Habitatge del 2007-2016 i la Llei 18/2007 pel Dret a l'Habitatge fixaven, entre altres objectius, el d'assolir un 15% de parc públic, però no s'ha complert a causa de la manca de pressupost i d'interès polític.

L'emergència habitacional a Catalunya requereix de polítiques sistemàtiques que van des de la planificació urbanística fins les expropiacions pel mal ús de l'habitatge. Tenim l'obligació de buscar respostes als problemes complexos derivats de la situació d'emergència habitacional a Catalunya. Unes solucions que ja estem donant als municipis on les regidores i regidors dels comuns governen on s'està responent a la pobresa energètica i s'està ampliant el parc d'habitatge públic. Per exemple, els municipis compromesos amb el dret a l'habitatge han creat una bossa de lloguer d'habitatge públic a preu regulat. Aquets habitatges són de propietat privada cedida la seva gestió a la bossa municipal. L'administració assegura el cobrament d'un lloguer social al propietari privat i s'encarrega de la seva gestió amb el llogater, és un sistema que permet crear una oferta pública de lloguer sense fer inversió en la seva construcció.

Catalunya en comú defensem que el teixit residencial no és mercantilitzi, que no sigui per l'ús turístic, oficines o altres usos. També que els habitatges buits tinguin un procés d'identificació i de gravamen fiscal segons la legislació vigent, que els grans operadors immobiliaris o turístics no tinguin cap mena d'incentiu fiscal, i que els moviments especulatiu de compra i venda de blocs estiguin fortament gravats per evitar l'especulació.

Menció a part la problemàtica de les persones sense llar que estan patint i superant algunes ciutats de Catalunya, agreujada a Barcelona. Una problemàtica que va estar en boca de tothom durant el confinament provocat per la COVID-19 i que l'Ajuntament de Barcelona va tenir que combatre i resoldre sola. Com bé dèiem abans, tot això davant l'absència del Govern de la Generalitat que, tot i haver aprovat un paquet legislatiu im-

1 portant en l'àmbit de l'habitatge aquests darrers mesos, aquest no ha estat desplegat
- i no s'ha vist un augment de recursos per a poder pal·liar l'emergència habitacional que
- vivim.

5 **4.3.3.3. Garantir parc públic i comunitari d'habitatge social amb coproducció als** - **nostres pobles, barris i ciutats**

- Repensar els models de "protecció" de l'habitatge en una situació que és completament
10 diferent de quan van ser pensats, incloent-hi les polítiques de rehabilitació i de lluita
- contra la pobresa energètica i hídrica.

- La transformació habitacional dels nostres pobles i ciutats passa per estimular la
- coproducció, estimulació i promoció de processos públic-comunitaris d'habitatge, per
15 reforçar i augmentar el parc públic d'habitatge mitjançant un augment de recursos
- per part de la Generalitat de Catalunya i per promoure, entre d'altres, la rehabilitació
- d'edificis incorporant criteris de cohesió social i sostenibilitat. En aquest aspecte, la
- tramitació de la Llei de Barris Verds, registrada i impulsada per En Comú Podem al
- Parlament de Catalunya, ha de marcar un abans i un després en les polítiques de reha-
20 bilitació a Catalunya.

- **4.3.3.4. Pacte intergeneracional**

- La crisi sanitària, social i climàtica ha apressat la necessitat de replantejar els acords
25 intergeneracionals per establir un marc de convivència als i els joves que avui es veuen
- amb un futur incert.

- La realitat dels i les joves, tot i la seva diversitat està molt fixada pel context global i per
- la situació inquietant de precarietat estructural en el món del treball que a Catalunya
30 duplica les mitjanes europees i que som lluny de resoldre. Una situació que ha empit-
- jorat amb el confinament i la pandèmia que ha provocat un increment de l'atur juvenil
- a màxims històrics superant el 40% al conjunt de l'Estat, i que a Catalunya ha arribat
- al 30%. Precisament el confinament ha afectat en els aspectes vivencials i socials a les
- persones joves. Les restriccions de mobilitat han limitat el seu desenvolupament perso-
35 nal i relacional i han condicionat l'evolució de les seves potencialitats.

- Tot plegat ha fet augmentar la bretxa generacional. que els i les joves ja venien denun-
- ciant des de abans de la crisi financera de fa deu anys. El rostre de la pobresa avui a
- Catalunya i a Espanya és també juvenil. Aquest fet col·loca les persones joves en una
40 situació molt complicada. La dimensió generacional no anul·la, sinó que travessa altres
- formes de desigualtat, de manera que cal abordar de manera rigorosa i valenta aquest
- desafiament.

- No es tracta d'una fallida generacional es tracta d'un fracàs de país que requereix d'un
45 nou contracte social, un nou pacte amb perspectiva intergeneracional amb polítiques
- molt diverses i que obliga a revisar el nostre sistema educatiu, amb una taxa rècord en
- abandonament i repetició escolar a la UE i que aboca a milers de joves a no tenir ocu-
- pació ni futur, el mercat de treball, l'habitatge o la política de rendes. És un repte de
- país que interpel·la a agents socials i econòmics, comunitat educativa partits polítics i
50 sobretot als i les joves que han de poder decidir sobre el seu propi futur.

- Abans de la crisi lligada a la pandèmia, els i les joves jovent ja van denunciar la manca
- de perspectiva juvenil de les polítiques públiques. Després de la crisi anterior, el jovent
- d'entre 16 i 29 ja s'havia convertit en el grup d'edat amb la taxa de pobresa més elevada.
55 La suma de l'augment del preu de l'educació postobligatoria, la manca d'equipaments i

recursos públics juvenils, l'empitjorament de la crisi habitacional i la precarització generalitzada del conjunt del mercat laboral, però especialment de les feines estacionals en què habitualment treballen les persones joves, dona com a resultat un escenari en què no poden començar els seus projectes de vida autònoms.

1
-
-
-
5

Tot i l'escenari desolador, el jovent ha estat i encara és, a Catalunya i arreu, protagonista de les principals mobilitzacions socials dels nostres temps. I és que si la crisi climàtica és avui una de les principals qüestions en l'agenda política, és majoritàriament gràcies a les mobilitzacions juvenils a nivell global. Les darreres mobilitzacions feministes han augmentat en nombre, diversitat i qualitat en gran part per la força i lideratge de les noies joves, la seva organització en els centres d'estudis, i també l'acompanyament i suport de nois joves conscienciats i solidaris.

-
-
-
-
10
-
-

Les persones joves organitzades en plataformes, sindicats estudiantils i de classe, col·lectius feministes i antiracistes, agrupacions culturals, etc. estan reclamant més drets en un món que sigui habitable i on puguin desenvolupar els seus projectes de vida. Al nostre país, Catalunya en Comú reconeix la tasca del jovent organitzat que, lluny de ser autorreferencial, aporta la seva visió en temes clau com la lluita real i ambiciosa contra l'emergència climàtica, la creació de polítiques feministes inteseccionals, la protecció del dret a l'habitatge digne, el blindatge de l'educació pública i de qualitat, les polítiques públiques per tenir cura de la nostra salut mental, entre d'altres, col·laborant així en la creació de més i millor propostes per millorar la vida del conjunt de la població.

-
15
-
-
-
-
20
-
-

Bloc III – Eines de futur: feminisme, empoderament, municipalisme i plurinacionalitat

25
-
-
-

4.4. Un feminisme per a totes

30
-

En els darrers anys un nou moviment feminista global està redibuixant el mapa polític. Les mobilitzacions poloneses del 2016 per a exigir la despenalització de l'avortament, el moviment "Ni una menos" argentí, el "Me too" estatunidenc o les vagues feministes a Espanya, Brasil, Turquia, Perú, Mèxic, Xile i a desenes d'altres països. Una nova marea que reivindica un feminisme al servei de la justícia social està reinventant les formes de protesta i de fer política. Alhora, aquesta nova onada ha democratitzat el concepte de vaga eixamplant el seu camp, sobretot, ampliant la idea mateixa del que s'entén per "treball" i qui compte com a "treballador/a". Rebutjant limitar aquesta categoria al treball assalariat i visibilitzant el paper indispensable del treball no remunerat; cridant l'atenció cap a les activitats de les quals el capital es beneficia, però que no paga. També apuntant a l'assetjament, la violència i les agressions sexuals.

-
-
35
-
-
-
-
40
-
-
-

Al mateix temps, aquest feminisme reconeix que ha de respondre a una crisi de proporcions històriques: l'enfonsament dels nivells de vida i l'amenaça del desastre ecològic; les guerres devastadores i l'extractivisme globalitzat; les migracions en massa rebudes amb filats de pues; el racisme i la xenofòbia, i pèrdua de drets socials i polítics guanyats amb molt d'esforç.

45
-
-
-
-

Des de Catalunya en Comú aspirem a fer front a tots aquests desafiaments. Inspirades en aquests moviments, el nostre feminisme apunta a abordar les arrels d'aquest sistema socioeconòmic. Defensa les necessitats i els drets de totes: de les dones pobres i de

50
-
-
-

55

1 classe treballadora, cis o trans, de les racialitzades i migrants, de les dones que exerceixen la prostitució i en situació de tràfic, de les persones LGTBIQ, de les dones aturades o precàries, joves, ancianes o amb diversitat funcional

5 El nostre feminisme és un feminisme divers i plural, un feminisme per al 99%, un feminisme de base; popular, inclusiu, antiracista, un feminisme que cerca una transformació social profunda i d'ampli abast.

- Aquesta és també la raó per la qual el feminisme no pot ser un moviment identitari basat en el sexe biològic o en una suposada identitat femenina. Proposem, per contra, un feminisme que interpel·la i inclou als homes i en aliança amb les lluites LGTBIQ+; per la justícia mediambiental i climàtica, per l'educació gratuïta i de qualitat, pels serveis públics o per l'accés a l'habitatge, pels drets laborals, l'accés a la salut, o per un món sense racisme ni guerres. Només des d'aquesta mirada transversal i interseccional, des d'un feminisme de les aliances, podem guanyar el poder i la perspectiva que necessitem per a desmantellar les relacions socials i les institucions que ens oprimeixen.

4.4.1. Feminització de la pobresa i precarietat

20 Les dones i persones LGTBIQ estem sobrerrepresentades entre les persones més pobres del planeta, un desequilibri que, lluny de corregir-se, tendeix a augmentar amb l'actual crisi de la covid-19.

- Al nostre context, milers de persones migrades, travessades per la Llei d'Estrangeria, o amb ocupacions sense protecció laboral ni tampoc social, han quedat excloses dels ajuts i subsidis davant l'emergència social.

- Aquestes mesures han deixat especialment enrere a moltes dones i persones LGTBIQ+ que per treballar en l'economia informal són precisament els sectors més vulnerables. La nostra proposta política feminista no pot excloure a les que més pateixen aquest model de societat. Cal actuar estructuralment per eliminar els factors que col·loquen a aquestes persones en una situació de subordinació, vulnerabilitat i manca de drets socials i laborals.

35 Per això, la igualtat formal resulta insuficient per erradicar els múltiples condicionants que ens situen en una posició de desavantatge, encara més quan el gènere es creua amb qüestions com la raça, la procedència, l'edat, la diversitat funcional, l'orientació sexual, etc. La discriminació en els salaris i en les pensions de viduïtat, pitjors condicions laborals, major taxa d'atur i problemes de conciliació, major impacte de l'economia informal i submergida i dels treballs no remunerats i invisibilitzats, són qüestions que requereixen transformacions socials molt profundes per assolir una igualtat plena, efectiva i real.

4.4.2. Cures, corresponsabilitat i sostenibilitat de la vida

45 La crisi vital evidenciada per la covid-19 té les seves arrels en l'actual model socioeconòmic insostenible i fràgil, mantingut per una cara B de cures injustament repartides. Necessitem un canvi estructural per a posar el sistema socioeconòmic al servei de la vida. Cal canviar les polítiques d'estrangeria, ordenació del territori, habitatge... hem d'empènyer cap a una política econòmica que proporcioni recursos suficients per a la cura de la vida col·lectiva. Necessitem també una política laboral que deixi de pensar a les persones treballadores com a subjectes sense responsabilitat ni necessitat de cures. Apostem per la conciliació, les cotitzacions a la seguretat social que costegin la reproducció de la mà d'obra i la reducció de la jornada laboral.

55

És el moment de tornar a posar en el centre les reivindicacions relacionades amb les condicions materials de la vida, de reflexionar sobre com ens organitzem com a societat i què prioritza l'economia. L'infrafinançament del sistema de salut i les retallades en els sectors relacionats amb la reproducció de la vida no poden tornar a succeir. Les cures de qualitat s'han de plantejar com un dret que ha de ser universal. Això exigeix condicions laborals dignes per les cuidadores remunerades i protecció social per les no professionals. S'ha de posar sobre la taula la necessitat de blindar les cures i construir un sistema públic de cures.

4.4.3. Violències masclistes

D'ençà uns anys, la violència masclista ha estat al centre de moltes de les polítiques públiques de gènere i de les lleis més sonades en matèria d'igualtat. Això pot semblar una victòria en pro a posar fi a la violència masclista. Tanmateix, les eines de política pública que s'han anat generant no són suficients encara, ni de lluny, per l'enormitat de la tasca. No abasten la complexitat de les violències que pateixen les dones i les persones amb identitats, orientacions o expressions de gènere no normatives.

El moviment feminista i LGTBIQ+, ha posat de manifest la necessitat d'abordar la violència masclista en tots els seus àmbits, en comptes de quedar-nos amb una sola definició restrictiva centrada només a la violència en la parella (i exparella) heterosexual. Altres tipus de violències en van quedar fora, el que ha generat noves desproteccions i desajustos que han estat denunciats en els darrers anys persistentment. Per això, hem d'abordar amb el mateix tipus de força tots els tipus de violència masclista. Hem d'ampliar la mirada i visibilitzar també la violència institucional, les violències sexuals, la violència vicària, la violència obstètrica, la violència cap a les dones migrades, les dones trans o amb diversitat funcional o els feminicidis efectuats fora del marc de la parella. Encara que posteriorment la Llei catalana contra la violència masclista ha anat incorporant una mirada més enllà de la parella, tot i així els recursos i serveis d'atenció segueixen enfocant-se molt especialment a un perfil determinat de dona i de tipus de violència, especialment la que es dona en la parella heterosexual.

Posar nom a aquestes exclusions i violències ha estat una de les lluites principals del moviment feminista i LGTBIQ+: visibilitzar-les per poder-les combatre, i per aconseguir que les administracions públiques assumeixin aquesta lluita com una tasca pròpia i desenvolupin sistemes de suport i acompanyament per les persones que les pateixen. És el moment de no voler-nos callades. Ens volen vives i lliures.

4.4.4. Drets sexuals i reproductius

En un temps de crisi sanitària, econòmica, social i política com el que vivim, els drets sexuals i reproductius han rebut un fort impacte. Moltes dones i persones LGTBIQ+ continuen havent de salvar una carrera d'obstacles per avortar, accedir a serveis sense targeta sanitària, accedir a l'anticoncepció d'urgència, a la reproducció assistida i vivint situacions de violència obstètrica durant el seguiment de l'embaràs i el part, així com les dificultats que s'afegeixen als tractaments de fertilitat i als processos de fecundació in vitro.

L'objecció de consciència en l'accés a l'avortament; la desinformació professional, la manca d'informació veraç i inaccessibilitat a l'anticoncepció d'emergència són exemples clars que, malgrat tot, cap d'aquestes barreres no han aparegut a causa de la pandèmia sinó que s'han agreujat de forma exponencial les situacions que ja estaven identificades anteriorment i suposaven vulneracions clares dels drets sexuals i reproductius.

1 Els drets sexuals i reproductius són essencials per la garantia real dels drets humans de
- les dones i persones LGTBIQ+ i són la base del desenvolupament sostenible de les so-
- cietats. Són drets que s'enfronten a contínues amenaces per part de fonamentalismes
- polítics, religiosos i econòmics. Per això advoquem per la defensa de la sobirania sobre
5 el propi cos per viure les nostres relacions sexuals i afectives lliures de discriminacions,
- violències i prejudicis. Però també, per conèixer la nostra sexualitat fora de tabús i pre-
- judicis, per aconseguir una educació sexual diversa i no discriminatòria, garantir l'accés
- a anticonceptius de forma gratuïta, a la reproducció assistida, o a la interrupció volun-
- tària de l'embaràs, sense pràctiques infantilitzadores ni paternalistes que qüestionin
10 la nostra capacitat de decisió. Uns drets que ha d'estar garantit en la xarxa pública de
- Catalunya.

4.4.5. Diversitat sexual i de gènere

15 Els avenços que s'han aconseguit, gràcies a dècades de lluita per l'alliberament sexual i
- de gènere, han impregnat i format part del moviment feminista des dels seus inicis: de
- les lluites contra la Llei de Perillositat Social a finals dels anys setanta, passant pels pit-
- jors anys de la crisi de la sida o les reivindicacions dels grups de lesbianes feministes que
- van sorgir durant els vuitanta arran del moviment feminista, al recent moviment per
20 la despatologització trans o les actuals propostes queer i transfeministes. La busca-
- da divisió feminisme/LGTBIQ+ és un fals dilema i promou un enfrontament innecessari. Les
- conquestes feministes són també conquestes per al moviment LGTBIQ+ i, en concret,
- per a les persones trans. De la mateixa manera, un feminisme que no aconsegueixi in-
- tegrar i fer seva la crítica a l'heterosexualitat obligatòria o al binarisme de gènere es
25 quedarà a mig camí en el qüestionament de l'ordre patriarcal i capitalista.

- A més, la lluita pels drets LGTBIQ+ és prioritat sense resoldre que la crisi no pot deixar
- relegada. Encara menys en un context d'auge de l'extrema dreta, que té en el seu punt
- de mira els drets guanyats des del feminisme i el moviment LGTBIQ+. Els drets fruit
30 del reconeixement de la diversitat sexual i de gènere no es poden revertir, per això, el
- reforç mutu del feminisme amb el moviment LGTBIQ+ és fonamental. Les demandes de
- les persones trans formen part de l'agenda feminista, igual que moltes d'elles formen
- part del teixit feminista.

4.4.6. Una organització i una política feminista

35 Feminitzar és un terme que se'ns queda curt, perquè no és tracta només de tenir una
- major presència i representativitat de dones sinó de fer de Catalunya en Comú una
- organització feminista. El concepte "feminització de la política", encara que a vegades
40 ens ha servit per a comunicar i transmetre la possibilitat de "fer política d'una altra
- manera", enfront de les formes androcèntriques i les estructures masculistes de la po-
- lítica tradicional, és clarament essencialista. No es tracta només d'incorporar més do-
- nes, sinó de tenir un projecte fonamentat en el feminisme, en la seva teoria i en la seva
- pràctica. Com assenyalen les companyes bolivianes, es tracta de despatriarcalitzar la
45 política, transformar les formes tradicionals i desmuntar les estructures patriarcal
- de la política.

- Des del seu inici, són moltes les estratègies, recursos i esforços desenvolupats per fer
- de Catalunya en Comú una organització feminista: Protocol pel Bon Tracte, mesures en
50 política de contractació i creació d'equips de treball, metodologies per controlar l'ús
- de la paraula i afavorir la participació, l'espai infantil, la cura en el llenguatge i la repre-
- sentació gràfica, la paritat en els actes públics, entre d'altres. Tot i aquests esforços, la
- sostenibilitat de la vida com a horitzó polític en què és possible conciliar diferents esfe-
- res de la vida (individual, familiar, comunitària i social) amb la militància, el treball tècnic
55 o polític segueix sent un repte. Resta la pregunta sobre de quina manera els límits de la

política institucional, els ritmes frenètics dels esdeveniments, la sensació de cansament i sobrecàrrega presents en diferents espais tècnics i de participació, en suma, els condicionants materials i també simbòlics, es poden prendre com a condicions de possibilitat pel desenvolupament d'una política radicalment feminista a Catalunya En Comú.

1
-
-
-

4.5. Empoderament comunitari contra el feixisme

5
-

L'any 2011 la ciutadania d'arreu del planeta es va empoderar en múltiples accions d'insurgència política amb un fil conductor: la disputa del poder a les elits econòmiques, financeres i polítiques sota un clam de radicalitat democràtica. Avui, les veus que es van alçar amb el 15M continuen vives i moltes de les seves reivindicacions es continuen fent paleses davant un sistema polític-institucional que continua generant desconfiança i desafecció, i que continua mostrant enormes dificultats per fer front als problemes i els anhels democratitzadors d'una gran majoria de ciutadans i ciutadanes.

-
-
10
-
-
-

Al mateix temps, però, en els darrers temps hem vist també com el feixisme i l'extrema dreta creixia als carrers i a les institucions, amb un nou populisme ultra que proclama sense escrúpols discursos d'odi que amenacen a nombrosos col·lectius socials. especialment les dones, la immigració i el col·lectiu LGTBIQ+. Combatre el feixisme i l'extrema dreta i els discursos d'odi ha de ser una de les prioritats de Catalunya en Comú per als propers anys. Ho hem de fer des del feminisme, el respecte per la diversitat cultural, des de la radicalitat democràtica i posant en valor la riquesa d'una societat diversa i plural com la catalana. I ho hem de fer sempre, a tot arreu i des de totes les instàncies, però sobretot des de la proximitat i les lluites dels nostres barris i viles, doncs l'empoderament social i comunitari ha d'esdevenir el principal antídoto contra el feixisme.

15
-
-
-
-
20
-
-
-
-
25
-

4.5.1. Radicalitat democràtica

El fort impuls que van representar les demandes de radicalitat democràtica dels moviments 15M i que van introduir al debat polític i social hores d'ara son vigents. Aquest dos darrers anys de pandèmia i de crisi social, econòmica i ecològica han fet més evidents que mai les mancances en els sistemes polítics per recollir i donar respostes adequades a les exigències ciutadanes. La ciutadania segueix sense tenir capacitat per influir directament en les grans decisions del seu municipi o país, el darrer i més sagrant exemple seria l'actual debat sobre l'ampliació de l'aeroport de Barcelona-El Prat. Alhora no s'han consolidat els instruments per poder fer un acurat seguiment de les actuacions públiques, com es gesta una decisió, qui intervé, sota quins criteris, quin és el seguiment o l'avaluació.

-
-
30
-
-
-
-
35
-
-
-

Pensem que cal doncs un nou impuls a tots els instruments que han de permetre a la ciutadania tenir veu i vot real en les decisions clau, i des del nostre espai seguim, com ja dèiem al 2017, exigint a totes les forces polítiques l'aprofundiment de la radicalitat democràtica, que no te tant de radicalitat, és senzillament que sigui realment democràcia.

40
-
-
-
-

Aquest aprofundiment te diferent components o fronts d'actuació, on cal treballar i actuar en diferents estadis, des del municipal, a l'autonòmic, també a l'estatal i europeu. Aprofundir la democràcia vol dir tenir instruments de treball versus el sistema polític, com també sobre l'administració pública com a tal, i també vol dir una estructura u organització que faci possible tot això, i en aquest sentit creiem que el principi de subsidiarietat és el millor instrument per fer-ho possible.

45
-
-
-
-
50
-

Per això, cal aprofundir el debat en dos elements claus, entrelligats entre ells, però que tenen tractaments diferents:

-
-

55

1 **4.5.1.1. Democràcia directa participativa**

-
- Vivim en una democràcia liberal representativa en què els mecanismes de deliberació,
- participació i democràcia directa són escassos. Com dèiem, els esforços dels nous ac-
5 tors polítics, com nosaltres mateixos, per aprofundir-los han estat insuficients, amb
- unes enormes resistències no sols pels partits tradicionals, si no, i encara més, pels lob-
- bys econòmics, que sabem que amb aquest mecanismes funcionant perdrien bona part
- del seu poder, un clar exemple és tots els esforços que ha fet la companyia d'aigües de
- Barcelona per tombar el nou reglament de participació a Barcelona o les amenaces de
10 les companyies elèctriques davant l'anunci de reformes del mercat elèctric.

-
- Democràcia és decidir, en condicions d'igualtat i entre totes les persones membres de
- la comunitat, les qüestions que ens afecten. Millorar la democràcia, doncs, vol dir apro-
- fundir i generalitzar els principis democràtics en el conjunt de la societat. Vol dir, per
15 tant, avançar en inclusivitat: que no hi hagi exclusions, ni discriminacions que deixin fora
- de la presa de decisions a persones i col·lectius afectats.

-
- La lluita per una democràcia més inclusiva no és sols una lluita per evitar els abusos de
- determinat lobbys i grups de l'elit econòmica, es aprofundir en allò que pensem pro-
20 fundament que ha de ser el model de gestió política del nostre país. Sense un sistema
- polític avançat, és una il·lusió parlar de democràcia en si mateix.

-
- Alguns dels elements que han de ser palanca en aquest procés serien:

25 **Una democràcia plena.** Millorar les institucions representatives i els mecanismes d'elec-
- ció dels nostres representants, però, apostem alhora per convertir la democràcia en un
- eix vertebrador de tota la nostra societat.

-
- **Una democràcia més participativa.** No volem una participació reduïda a les eleccions
30 cada quatre anys, volem democràcia cada dia. Volem que la ciutadania participem en la
- presa de les decisions i que intervingui de forma efectiva en l'elaboració de les polítiques
- públiques.

-
- **Democràcia directa amb iniciativa ciutadana.** La ciutadania hem de poder proposar i
35 decidir de forma directa sobre aquelles qüestions rellevants que ens afecten o que són
- d'interès general. Mecanismes com els referèndums o les iniciatives legislatives popu-
- lars, els rendiments de comptes formals així com la revocació de càrrecs, que incorpori
- la limitació de mandats, de sous, les agendes públiques, el registre de grups d'interès,
- etc...

40 **Coproducció de polítiques públiques.** Apostem per la coproducció de polítiques pú-
- bliques, entesa com la resolució col·laborativa de problemes col·lectius mitjançant me-
- canismes a través dels quals la ciutadania produïm els nostres propis béns i serveis, ja
- sigui amb o sense la implicació del sector públic.

45 **Democràcia interna i codi ètic.** La millora i actualització de la nostra democràcia no
- pot fer-se sense plantejar alhora una revolució democràtica també en les formes de
- funcionament de l'espai polític que volem construir. La radicalitat democràtica ha de
- començar pel nostre espai, que ha d'allunyar-se de les dinàmiques que han dut a la crisi
50 de legitimitat dels partits polítics. Cal democratitzar també en clau interna i vetllar fer-
- mament per una organització participativa i igualitària, que no empari en el seu si cap
- de les conductes que condemnem enèrgicament a l'enfora, i que esdevingui exemplar en
- els valors que volem disseminar arreu.

4.5.1.2. Transparència i gestió ètica

La transparència és un instrument clau en la lluita contra la corrupció a tots els nivells, com també ho és pel rendiments de comptes públics, i les autories ciutadanes, dels que la premsa n'hauria de ser l'abanderada. No és per tant un tema formal o administratiu, te una component fortament democràtica que justament ha estat en aquest àmbit on ha trobat un gran nombre de resistències. En els darrers anys s'han aprovat diverses lleis en aquest àmbit, com la Llei de transparència 19/2014, que malauradament no s'ha desenvolupat com caldria.

Tres elements son estructurals :

a) Transparència i rendiment de comptes: Volem obrir les portes de bat a bat, que les parets siguin de vidre per tal que tothom, amb màxim control i garanties, sàpiga com es prenen les decisions i què es fa amb el diner públic. Volem una política neta, responsable i exemplar: que reti comptes, que incorpori la revocació, la limitació de mandats, de sous, les agendes públiques, el registre de grups d'interès, etc.

Aprofundir en el dret a la informació i en el control democràtic dels mitjans és necessari.

b) Ètica en la política: Un compromís personal que esdevé un compromís públic.

Reivindiquem l'ètica i proclamem l'ètica en la nostra pràctica política. L'exigència ètica és una crit indignat que està present a la nostra societat des de fa anys. Males pràctiques en la política institucional, el món empresarial o en les entitats financeres ho expliquen. Comportaments corruptes des de les institucions; dinàmiques especulatives vinculades a la bombolla immobiliària i financera. Defensem una ètica democràtica, pràctica i quotidiana, un element essencial i constant en les nostres vides, un eix vertebrador de la nostra societat. Cal crear democràcia econòmica. La democràcia ha d'arribar a les empreses i als nostres llocs de treball. Els mercats han d'estar sotmesos a la democràcia i no a l'inrevés. L'ètica ha de ser constatable i verificable, per això cal que els processos de decisió siguin totalment transparents, amb verificació oberta de les reunions, dels grups d'interès, de les relacions entre els responsables polítics i els grups, amb participació real i oberta de la ciutadania organitzada.

c) Lluita contra la corrupció: Cal lluitar contra la corrupció i cal combatre la cultura de la seducció dels diners i del poder, cert, però amb això no n'hi ha prou. La corrupció és sistèmica i sistematitzada, necessita fomentar la despolitització de la ciutadania i la indiferència social, així com la promiscuïtat entre el poder polític, judicial i econòmic; poders que reproduïxen els seus privilegis i que aconsegueixen quedar impunes. Sense oblidar que els grans mitjans de comunicació també hi tenen el seu paper a l'obra. La corrupció també és una veritable indústria i molt lucrativa pels corruptors. Fraus fiscals, elusió fiscal, multinacionals amb milers de filials a paradisos fiscals, portes giratòries amb sous astronòmics, empreses energètiques, rescat de les autopistes, línies de l'AVE, ... Els interessos d'una elit extractiva tenen conseqüències gravíssimes envers l'economia i manlleven recursos públics a les butxaques privades mentre es posa en perill les pensions i es retalla el pressupost públic. Acabar amb la corrupció és una qüestió d'emergència social i de salut pública.

La lluita contra la corrupció te un estret lligam amb la transparència i l'ètica, però calen mecanismes concrets també que ho facin efectiu, tals com el control de les despeses electorals i la relació entre partits i grups d'interès, la exigència de que la contractació pública tingui en compte la situació de les empreses pel que fa a casos de corrupció o

1
-
-
-
5
-
-
-
-
10
-
-
-
15
-
-
-
-
20
-
-
-
25
-
-
-
-
30
-
-
-
-
35
-
-
-
40
-
-
-
45
-
-
-
-
50
-
-
-
55

1

- paradisos fiscals, evitar les portes giratòries, establir codis de conducta i de rendiment
- de comptes dels càrrecs públics, més enllà dels electes, facilitar els mecanismes de denuncia de forma respectuosa amb les denunciats, facilitar totes les dades i mecanismes
- als col·lectius que vulguin auditar el funcionament públic.

5

-

4.5.2. Justícia i seguretat

-

10 Els drets humans i les llibertats per a ser garantides requereixen d'uns veritables poders jurídics i de seguretat on els valors i les actuacions se situïn en la defensa individual i col·lectiva de les mateixes com a base d'una convivència pacífica i democràtica, garantint especialment els drets de les persones més vulnerables.

-

15 En aquest sentit, s'ha de bastir una política en l'àmbit de la justícia i de la seguretat que tingui com a guia els següents principis:

-

- El desplegament dels Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030 de Nacions Unides, en especial els ODS 5 i 16, fonamentats en els valors universals de la justícia, la igualtat, la solidaritat i la promoció i defensa dels drets humans i les llibertats públiques.

20

-

- La construcció d'un nou model de seguretat i justícia garant del lliure exercici dels drets i les llibertats de tothom, com a base d'una convivència pacífica i democràtica e incorporant la perspectiva de gènere en les polítiques de seguretat i emergència.

25

- El desenvolupament d'un sistema de seguretat, justícia i policia, basat en els drets humans com a eix vertebrador de tota política pública, fomentat en els principis de prevenció, drets i garanties i de polítiques basades en la intervenció mínima del dret penal.

30

- La seguretat i la justícia és un dret que l'Administració ha de garantir per a totes les persones, i no només per algunes. S'ha de consolidar un sistema de seguretat pública, justícia i emergències atenent les causes de la inseguretat i els riscos i no solament els efectes.

35

- Avançar en els processos de participació, transparència, rendició de comptes

-

- Mes i millor formació, especialment en violències masclistes i LGTBI fòbiques

-

- Garantir els drets dins de les presons i enfortir les cures en la justícia juvenil

40

- La projecció de la plurinacionalitat i la descentralització de l'Estat en l'Administració de Justícia: adaptació del CGPJ a l'estructura composta de l'Estat a través del desenvolupament del Consell de Justícia de Catalunya i promoció i normalització de l'ús de la llengua catalana en els Jutjats i Tribunals.

45

- La Reforma del sistema d'accés a la judicatura que garanteixi la igualtat d'oportunitats, superi el model de corrupteles i oposicions memorialistes i garanteixi la formació en polítiques de gènere, coneixements tecnològics i drets humans.

50

- La consecució d'una administració de justícia transparent, ràpida, àgil, propera i eficaç que faciliti l'accés a la justícia pels més desfavorits, la tutela judicial efectiva de la ciutadania i que reforci la lluita contra la corrupció, la lluita contra la violència masclista i les cures en la justícia juvenil.

55

- La urgència d'una llei del sistema de policia de Catalunya aplicable a Mossos d'Esquadra i Polícies Locals. 1
- La defensa i promoció de la memòria històrica i democràtica i el compliment efectiu dels principis de veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició. 5

4.5.3. Dret d'informació i la comunicació

La defensa del dret de la ciutadania a la informació i la comunicació és una qüestió estratègica. El dret a la informació i la comunicació és un bé comú que pertany a la ciutadania, un dret fonamental, imprescindible per exercir els altres drets i per garantir la democràcia. Però avui està greument amenaçat perquè els grans grups industrials i financers han estès el seu domini sobre els grans mitjans de comunicació privats i els governs, inclòs el de la Generalitat, han posat els mitjans públics al seu servei. Per garantir el dret a la informació són imprescindibles les mesures següents: 15

- Aplicar amb urgència les reformes de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) i del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), aprovades per unanimitat pel Parlament el mes d'octubre de 2019. Les reformes obliguen que el president i els set membres del Consell de Govern de la CCMA siguin elegits, igual que els cinc membres del CAC, per majoria de dos terços de la Cambra entre professionals independents qualificats (i no propagandistes dels partits). També obliguen a elegir els directors de tots dos mitjans per concurs públic. Només així es pot garantir la independència de TV3 i Catalunya Ràdio. És urgent igualment aprovar un nou contracte-programa que tingui en compte els convenis col·lectius de les empreses de la CCMA, que doti la CCMA dels recursos suficients perquè continuï sent motor del sector audiovisual català i que asseguri la participació dels representants dels treballadors en l'informe previ preceptiu. 20
- Promoure un gran acord parlamentari per crear per llei el Consell de la Informació i la Comunicació de Catalunya (CICC), l'autoritat catalana de la comunicació, format per persones independents, que substitueixi el CAC i que tingui com a finalitat general garantir el dret a la informació i la comunicació de la ciutadania. Entre altres funcions, el CICC fixaria les línies mestres del sistema públic audiovisual, els criteris dels contractes-programa dels mitjans públics, les propostes per a la promoció del tercer sector de la comunicació i la concessió i revocació de les llicències d'emissió. 30
- Culminar la reforma de la llei 2/2012 de modificació de diverses normes en matèria audiovisual, que ha accentuat el partidisme de TV3 i Catalunya Ràdio, i de la llei 11/2007 de la CCMA per blindar la independència, neutralitat i imparcialitat, com també la solvència econòmica, de la televisió, la ràdio i totes les plataformes de comunicació de la Generalitat, promoure'n la cogestió dels treballadors, fomentar la indústria cinematogràfica i audiovisual i garantir la participació de l'audiència i el dret d'accés de la ciutadania a TV3 i Catalunya Ràdio que preveuen les lleis catalanes de la CCMA i de Comunicació Audiovisual. 40
- Impulsar i protegir els mitjans independents, els mitjans sense ànim de lucre, els del tercer sector i, en general, els que són resultat de l'autoorganització dels ciutadans que exerceixen el dret a ser emissors d'informació i a constituir i gestionar mitjans de comunicació propis per qualsevol de les plataformes existents. 50
- Exigir l'aplicació estricta de la llei que regula la publicitat institucional per evitar l'amiguisme, emmascarat pel model de pescaclics, i garantir el repartiment dels recursos tenint en compte la rendibilitat social dels mitjans. 55

- 1 ● Promoure una proposta parlamentària de Llei del Dret a la Informació i la Comuni-
- nicació de la Ciutadania, d'acord amb els col·lectius de professionals de la comuni-
- cació, entre altres, per actuar de manera eficaç en la protecció del dret de tots els
- ciutadans a rebre una informació plural, veraç i completa dels fets de rellevància
5 pública. La llei haurà de recollir els drets i deures dels mitjans i dels professionals de
- la comunicació per assegurar-ne la independència enfront de tota mena de pressi-
- ons internes i externes i per garantir-ne la seguretat, la llibertat d'informació, con-
- dicions laborals dignes i el respecte a drets professionals específics, com el secret
- professional, la clàusula de consciència i el dret a formar comitès de redacció.

10

4.5.4. Igualtat de tracte i no discriminació

-

- S'ha aprovat la Llei 19/2020 del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació,
- on el desplegament del seu Reglament serà bàsic per garantir i protegir els drets de
15 tota la ciutadania. Cal desenvolupar mesures i accions específiques de reconeixement
- i inclusió de la diversitat, com ara una Llei contra la islamofòbia o mesures concretes
- dirigides al Poble Gitano.

-

4.6. Fraternitat per articular sobirania

20

- El conflicte polític entre Catalunya i l'Estat serà un dels principals eixos que continuarà
- determinant l'agenda política dels propers temps. Des de Catalunya en Comú hem de
- continuar marcant el camí amb la nostra aposta per la llibertat, el diàleg i les solucions.
- Ho hem de fer des de la nostra mirada fraterna i pragmàtica, perquè Catalunya no pot
25 deixar escapar més oportunitats per avançar en la via de l'autogovern, que sens dubte
- és la via de les solucions.

-

- Al mateix temps, hem de redoblar la nostra aposta per situar la plurinacionalitat de
- l'Estat com un element central en la nostra proposta de solució, teixint des de Cata-
30 lunya aliances amb la resta de nacions i comunitats polítiques. La mirada plurinacional
- permet concebre el conflicte amb una perspectiva molt més àmplia, de tradició federal,
- on s'entén que la sobirania és divisible i es pot compartir. En conseqüència, la clau de
- volta de la solució passa per articular i compartir sobirania entre diferents nivells de
- govern. Un plantejament, aquest, en el qual el debat no es circumscriu exclusivament
35 en la lògica dels Estats-Nació, com pretenen tant les formacions independentistes com
- els que interpreten la constitució com un cos immòbil i dogmàtic, sinó que entra en joc
- també el municipalisme, l'europèisme i l'internacionalisme, eixos fonamentals en l'ADN
- del nostre espai polític.

-

4.6.1. L'hora del municipalisme

40

4.6.1.1. Municipalisme global, com a palanca per democratitzar la governança global

-

- Per afrontar aquests reptes internacionals mencionats, els municipis tenen la capacitat
45 de desenvolupar un paper clau. Apostem i defensem un municipalisme global, és a dir,
- que les ciutats i pobles treballin en xarxa per poder fer sentir la seva veu i la ciutadania
- en les decisions globals, que acaben tenint impacte en la vida de la ciutadania. Per això,
- continuarem apostem per seguir impulsant i col·laborant amb les xarxes institucionals,
- formals i informals de ciutats i pobles per poder aportar aquesta visió.

50

- Durant aquests 40 anys de democràcia l'arquitectura institucional i pressupostària dels
- governs locals, no ha tingut grans variacions. El procés, inacabat de descentralització
- de l'Estat cap a les comunitats autònomes no ha arribat amb el mateix impuls als muni-

-

55

cipis. De fet, la reforma local va venir de mans del PP en clau regressiva i involucionista amb el segrest competencial i la imposició d'una major centralització i control financer. Una operació de la dreta per despolititzar l'esfera municipal i aprimar les agendes.

La pandèmia i les seves conseqüències socials i econòmiques deixa un paisatge d'emergència habitacional i climàtica i de noves fractures. Les desigualtats, la precarietat laboral, la crisi sanitària i la crisi ecològica són desafiaments globals que defineixen un 'canvi d'època' que s'expressa de manera visible en el territori, en els municipis. Per tant, emergeix la idea de governar el global des del local, que és alhora una exigència de la realitat i la solució adequada per abordar conflictes complexos interconnectats i canviants.

4.6.1.2. Una època de canvis? No, un canvi d'època

Transitem en un canvi d'època que delinea les bases d'un nou municipalisme. Aquest temps nou per al món local ens interpel·la per superar les actituds resistencials i adaptatives durant l'estat d'alarma i la pandèmia. Aquest temps, també d'incerteses ha fet emergir respostes creatives i arrelades en valors que ara cal concretar en una nova agenda municipalista. El context postpandèmic ha de ser viscut, i aquí es on tenim una gran oportunitat, com a terreny de construcció d'alternatives: de noves polítiques de proximitat, i processos d'apropiació comunitària d'equipaments, serveis i espais, de la consolidació d'una coalició sociopolítica publicocomunitària

4.6.1.3. Tres reptes del municipalisme de transformació: ecològic, social i econòmic

- **La dimensió ecològicoterritorial.** Com apuntàvem a l'apartat sobre territori i mobilitat, la concreció urbana del model de creixement expansiu de dècades ens ha deixat un paisatge de pobles i ciutats ambientalment insostenibles i amb problemes d'injustícia espacial. Enfront a aquesta doble realitat, el municipalisme de Catalunya en Comú té al davant el repte de construir l'agenda de l'ecologia urbana, de l'habitabilitat sostenible, sobre el fonament de fer compatible les lògiques ambiental i urbanística. Un nou urbanisme ecològic que prioritza la rehabilitació en clau energètica de barris i habitatges, un nou ecologisme al voltant de formes sostenibles de viure'ls. Es tracta de l'exercici del dret al poble, vila o ciutat: el dret a la qualitat de l'aire, a l'aigua i a una energia pública o l'accés a un habitatge digne i a uns barris per conviure. **Es tracta de traduir en polítiques municipals les noves cultures de l'aigua, l'energia i el territori (gestió pública, renovables, estalvi).** Actuar en clau local per la protecció del clima i la qualitat ambiental (el binomi mobilitat neta, ciutat saludable). I impulsar polítiques de barris i cohesió urbana: amb inversió en rehabilitació i millora estructural, garantia del dret a un habitatge digne, i espai públic per a l'exercici igualitari i divers de la ciutadania. La nostra llei de barris verds i els fons europeus Next Generation són una gran oportunitat
- **La dimensió social.** Els efectes de la pandèmia els nostres pobles i ciutats ha agreujat les desigualtats (de renda, educatives, de salut). En aquest marc, el municipalisme de Catalunya en Comú té el repte d'articular una agenda innovadora. La reconstrucció, aprofitant les inversions dels fons europeus Next Generation, ha de servir per articular un estat local de benestar potent, amb serveis de proximitat per tothom; amb democràcia cultural i equitat educativa; amb transport col·lectiu accessible i l'increment d'habitatge assequible i amb mínims vitals garantits (seguretat alimentària i energètica).
- **Pel que fa a la dimensió econòmica.** Catalunya en Comú ha d'apostar per activitats vertebrades al voltant dels teixits residencials (producció i comerç urbà), connectades a la resolució de necessitats i per tant resilients, per economies circulars,

1 per cadenes de creació i apropiació compartida de valor, superadores de l'escletxa
- digital. Un model orientat a generar ocupació i salaris dignes. Economies locals del
- bé comú, sòlides i innovadores des del seu propi entramat de proximitat, i obertes,
- a partir d'aquí, a l'economia global, productiva, creativa i del coneixement.

5

- **4.6.1.4. Una nova governança, relacional, innovadora i pròxima**

- Durant dècades la gestió pública ha vingut marcada per dos sistemes: el desplaçament
- d'instruments de gestió privada a l'administració amb la consigna que les polítiques
10 públiques tenen un caràcter purament instrumental i neutre i en segon lloc l'externa-
- lització de serveis municipals: el trasllat de parcel·les de gestió cap a agents privats, a
- partir d'una presumpció de major eficiència.

- El municipalisme de Catalunya en Comú ha d'innovar en la gestió de les polítiques pú-
15 bliques que superi tant el model clàssic de prestació de serveis/clients com el model
- externalitzador. Cal una aposta forta per una gestió pública innovadora i en xarxa i en
- aliança amb les practiques d'innovació social i comunitària.

- **4.6.1.5. Una administració local responsable i amb valors**

20

- La lògica vertebradora de la gestió municipal no hauria de persistir en dinàmiques
- d'aprimament economicofinancer. L'administració local no és una maquinària de pres-
- tació avaluable en termes cost/benefici. És un organització que expressa valors públics
- de referència, que construeix comunitat, i que treballa per fer possibles les ciutats que
25 democràticament volem.

- Hem de situar els problemes i els drets de les persones en el centre per tal d'aportar
- solucions efectives, des de l'escolta activa, la confiança en les capacitats dels i les pro-
- fessionals, i rendiment de comptes com a clau de volta de responsabilitat: més autono-
30 mia i més transparència.

- **4.6.1.6. Una administració local deliberativa i creativa**

- **L'eficiència pot assolir-se a través de la tècnica; els objectius de ciutat arrelats en**
35 **valors requereixen, en canvi, intel·ligència col·lectiva.** I aquesta és sempre fruit del
- diàleg i la deliberació. El municipalisme de Catalunya en Comú ha d'avançar cap a una
- administració relacional i deliberativa, amb espais participatius i articulació de xarxes,
- tant en clau interna (transversalitat), com externa (coproducció).

40 Es tracta per tant de bastir una administració local orientada a gestionar de forma cre-
- ativa complexitats i incerteses, reptes emergents. Una gestió oberta al canvi, capaç de
- trobar respostes noves; i també de fer-se noves preguntes.

- **4.6.1.7. Una nova governança**

45

- L'agenda del nou municipalisme demana una governança local diferent: un model d'ad-
- ministració responsable i amb valors, deliberativa i creativa, relacional, en definitiva; i
- demana també un conjunt d'innovacions profundes en els processos i espais d'implica-
- ció ciutadana. Un model de democràcia municipal oberta i d'apoderament comunitari.

50

- Eixos:

55

- **L'acostament de la governança al territori.** El nostre municipalisme té el repte d'esdevenir vehicle de proximitat, d'una política més i millor imbricada en la vida quotidiana de les persones i les comunitats. Només així es farà possible seguir avançant cap a ciutats i pobles més pròspers, cohesionats i sostenibles. 1
 - **La coproducció de polítiques.** El municipalisme de Catalunya en Comú ha d'avançar cap a la corresponsabilitat real d'actors plurals. És el repte de construir polítiques locals de codi obert com a exigència democràtica, de tipus ètic; però també com a valor operatiu: en ciutats d'estructura complexa, cal articular experteses diverses i socialment distribuïdes. Sobre aquestes bases poden arrelar tres dinàmiques: a) la participació del teixit social en l'elaboració de polítiques; b) l'articulació de xarxes d'acció amb agents diversos per la implementació d'aquestes polítiques; c) el protagonisme de les pròpies persones a qui van adreçades les actuacions municipals, en tant que subjectes actius de ciutadania. 5
 - **La gestió ciutadana.** S'ha d'afrontar el repte d'aprofundir en la gestió d'equipaments i espais connectats a la comunitat. Els equipaments socioculturals, educatius, sanitaris, ambientals... així com determinats espais urbans són els referents en l'exercici quotidià de la ciutadania.. i cal superar la lògica clàssica de marcs físics de prestació de serveis, i esdevenir veritables béns comuns, des de valors solidaris. Fer possible això implica una doble aposta: una gestió pública de qualitat oberta a la participació i la corresponsabilitat; i una gestió ciutadana a través del teixit social i comunitari arrelat a cada barri, a cada territori. 15
 - **L'acció comunitària.** La nova gestió de les ciutats passa també per apoderar les comunitats, per desplegar les capacitats col·lectives de resolució de problemes i conflictes i per autogestionar respostes en cooperació del sistema públic local. És possible fer-ho per mitjà de l'acció comunitària, dels plans i la política de millora de barris, com abans esmentàvem, com a processos de treball conjunt entre el teixit veïnal, la ciutadania i els serveis públics de proximitat. 25
- I a banda d'aquesta governança participativa, **cal observar com han anat emergint els darrers anys una realitat a tenir molt en compte: la innovació social.** La iniciativa ciutadana és un valor a reconèixer pel municipalisme de Catalunya en Comú. La crisi i l'austeritat han estimulat pràctiques emergents d'innovació social que ara poden, ser acompanyades pel sistema públic local i teixir aliances de reforçament i extensió. 35
- 4.6.1.8. Competències i recursos: dues cares de la mateixa moneda**
- Reiterem la necessitat de reconeixement institucional del món local com a govern del país i amb capacitat d'incidir políticament en la transformació dels seus pobles i ciutats. 40
- Un reconeixement que cal fer a partir una nova arquitectura institucional local de desenvolupament estatutari: llei de governs locals i llei de finances locals, és a dir major capacitat competencial i suficiència financera per a desenvolupar-les amb qualitat i accessibilitat 45
- 4.6.1.8.1. Les competències**
- Els nostres ajuntaments han desbordat el sistema competencial local. El millor exemple ha estat en el context de crisi pandèmica on han actuat en funció de necessitats socials i no de les obligacions competencials. Aquesta lògica l'ha fet possible la voluntat d'incidir voluntàriament en la seva realitat, implicar-se als conflictes latents i cercar solucions en benefici de la comunitat, més enllà de les atribucions legals. 50

1 La nova etapa exigeix el restabliment de l'autonomia, el retorn al criteri de les compe-
- tències com a base i no com a sostre. I és aquí on pren llavors sentit una segona reflexió:
- l'enfortiment necessari d'aquesta base. L'elevació del nivell competencial per tal de fer
- plenament desplegable les noves agendes locals. Es tracta de situar Catalunya com
5 a país de dimensió municipalista alta en la seva estructura de governança (l'Estatut
- d'Autonomia ja ho dibuixa). Aquesta proposta de municipis potents i autònoms, de com-
- binació de fortaleses polítiques i de gestió, ens porta necessàriament a considerar els
- aspectes de recursos i d'escala territorial.

10 4.6.1.8.2. Els recursos

- Els nostres municipis arrossegueu un problema estructural de finançament, amb dues
- dimensions. La primera té a veure amb la insuficiència de recursos: la participació local
- en la despesa pública general segueix al voltant d'un 15%, molt per sota dels països de
15 referència. La segona té a veure amb una estructura fiscal rígida i amb marges d'auto-
- nomia reduïts. El nou escenari municipal hauria d'afrontar la superació d'ambdues limi-
- tacions. El repte, d'una banda, d'ampliar el volum de recursos; i de guanyar, d'altra ban-
- da, capacitat de decisió fiscal, així com participació local directe en els grans impostos.

20 4.6.1.8.3. Estructura territorial

- El principi de subsidiarietat, en teoria, és el que impregna l'acció política a Europa, però
- és més que evident que aquest principi no s'ha volgut desenvolupar. Apostem per una
- organització política i administrativa centrada en els municipis, on es concentrin, gesti-
- onin i es disposin dels recursos necessaris per a tots els serveis ciutadans de proximi-
25 tat. Parlem doncs d' habitatge, serveis públics essencials, educació 0-3, serveis socials,
- urbanisme, etc. En la nostra clara voluntat d'una democràcia directa i participativa, es
- fonamenta la proximitat, que els ciutadans i ciutadanes tinguin accés real i quotidià als
- estaments polítics i administratius, i això passa per una **municipalització clara de l'es-**
30 **tructura de l'Estat.**

- Aportem doncs per una jerarquia i estructura clara de competències, amb una assigna-
- ció de recursos adequada des d'Europa, l'Estat, les autonomies i els municipis, fent de
- la vegueria i el municipi, estructura bàsica territorial.

35 - Entenem aquestes entitats territorials, no només com a estructures de gestió, sinó
- també de reivindicació política que ha de permetre acostar les accions institucionals a
- la ciutadania, així com la participació ciutadana a l'àmbit institucional. El reconeixement
- d'aquests nivells infraestatsals ens ha de permetre dotar-los de rellevància política, re-
40 coneixent finalment el seu paper en l'articulació descentralitzada i governança multini-
- vell.

- Dins d'aquest model, reivindicuem com no podria ser d'altre forma una República, no
- sols per l'agonia del model monàrquic a Espanya, si no, pels valors republicans que hi van
45 associats, no volen un estat Republicà de nom, si no, de drets garantits fonamentals.
- Una república que s'estructura cap a les comunitats i nacions en forma federal, on es
- concretin i es puguin desenvolupar els anhels d'autogovern de les nacions que confor-
- men l'estat, però alhora que aquest col·laborin solidàriament, fraternal i honestament
- en els reptes mundials que no admeten localismes i requereixen de pràctiques col·labo-
50 ratives no exclusivistes. Una República com a garantia d'igualtat en l'accés als drets de
- ciutadania i fraternitat entre els pobles de l'Estat espanyol.

4.6.1.8.4. Administració pública

L'Administració pública té un paper fonamental per fer possible el nou model de país que estem proposant. Volem un país amb una Administració que defensi l'interès col·lectiu i el bé comú, que estigui al servei de la ciutadania per atendre les seves necessitats i garantir els seus drets. En aquest darrers anys hem constatat que a Catalunya tenim una Administració pública sòlida, capacitada i molt professional, però cal fer-la encara més eficient i eficaç millorant la coordinació dels diferents serveis i nivells d'administració.

Una administració innovadora que s'ha de construir a partir de la confiança en les persones que la formen, de creure-hi, en la seva implicació, en els seus valors i en la seva capacitat. Per això defensem, entre altres mesures: Avaluar els resultats i la qualitat dels serveis públics mitjançant auditories de gestió, un veritable treball en xarxa amb la interconnexió de les dades i processos entre tots els estaments, dinamitzar les cartes de serveis per informar la ciutadania sobre els serveis públics, recuperar la titularitat pública dels serveis, i garantir el control efectiu de les activitats internalitzades i aprovar un catàleg d'aquells serveis que no poden ser susceptibles de la gestió privada, crear Observatoris per a la millora dels serveis públics i desenvolupar el nou marc normatiu que obliga l'Administració a la transformació digital.

Volem una administració que garanteixi el compliment de la normativa laboral respecte als seus empleats i respecte als i les treballadores de les empreses adjudicatàries dels contractes públics. Apostem per un model d'Administració pública que impedeixi la precarització laboral a partir de les seves contractacions. En aquest sentit cal acabar amb l'abús al personal interí de l'Administració Pública en frau de llei i remoure del nostre ordenament els obstacles jurídics que dificulten la estabilització d'aquest col·lectiu. Defensem la gestió directa i no subcontractada dels serveis públics així com la introducció d'un sistema de compra pública que potenciï les conductes socialment i ambientalment responsables.

4.6.2. Avancem en les solucions al conflicte polític

4.6.2.1. Blindem l'autogovern, els drets i les llibertats: Catalunya en futur per construir

4.6.2.1.1. La Catalunya de futur: resoldre el conflicte amb l'horitzó plurinacional de fons

Catalunya en Comú ha de desplegar una agenda política que situï al centre de la seva acció en el diàleg bilateral entre el Govern de l'Estat i la Generalitat de Catalunya com a solució a un conflicte que és de caràcter polític. L'objectiu fonamental d'aquesta agenda política ha de ser canviar la dinàmica derrotista al voltant de l'autogovern català i comença a ampliar-lo de manera que Catalunya assoleixi noves conquestes. L'instrument ha de passar per la Taula de diàleg entre governs, però també per la cohesió institucional i política de tot el nostre espai al voltant d'una proposta territorial pròpia per a Catalunya i l'Estat, que reconegui la capacitat de decidir de la ciutadania de Catalunya i que sigui visibilitzada com una solució d'àmplies majories: una república plurinacional federal, Aquest model es concretaria a través d'acords bilaterals en el marc d'un Estat Plurinacional.

Prenent aquesta proposta com el nostre horitzó, som conscients que no hi ha solucions fàcils i entenem que la nostra acció política s'ha d'ajustar al context polític i la correlació de forces de cada moment. La nostra vocació és de servei per a la cohesió del país i conceben l'autogovern com a una forma per aprofundir en els drets democràtics de la ciutadania. Per aquesta raó, en aquesta conjuntura tan difícil entenem que cal prioritzar

1
-
-
-
5
-
-
-
10
-
-
-
-
15
-
-
-
-
20
-
-
-
-
25
-
-
-
-
30
-
-
35
-
-
40
-
-
-
-
45
-
-
-
-
50
-
-
-
-
55

1 una solució política basada en els tres principis següents: a) la cerca d'àmplies majories
- socials i el màxim consens entre les forces polítiques catalanes; b) el pronunciament
- democràtic de la ciutadania de Catalunya i c) la millora de l'autogovern i la seva defensa
- davant de qualsevol projecte recentralitzador.

5

- **4.6.2.1.2. El model territorial dels Comuns cap a un nou pacte territorial**

- Els comuns ens reconeixem en les tradicions polítiques i socials del catalanisme popular
- que han defensat els drets socials i els drets nacionals de Catalunya, tenint com a horit-
10 zó la transformació d'Espanya en un Estat Plurinacional i el reconeixement de Catalu-
- nya com a nació i del seu dret a decidir

- Per tant, l'objectiu polític i territorial a mig i llarg termini ha de ser la transformació
- de l'Estat de les autonomies en un Estat plurinacional que permeti el lliure desenvolupu-
15 - ment de les nacions polítiques que integren l'Estat. Aquesta transformació s'ha de
- sustentar en un nou pacte territorial que des de Catalunya en Comú el volem construir
- des dels valors federals i republicans, des de la llibertat, la igualtat i la fraternitat com
- a base per a la convivència.

20 Per què, llavors un model plurinacional? Perquè les societats complexes on conviuen
- sentiments identitaris múltiples, com és el cas de Catalunya i d'Espanya, requereixen
- fórmules institucionals que permetin l'expressió política d'aquesta complexitat sense
- subordinacions ni imposicions. I. Acomodar la pluralitat nacional requereix reconeixe-
- ment de la diversitat i del caràcter compartit de la sobirania. El projecte plurinacional
25 té les seves arrels en els principis democràtics i republicans. L'Estat plurinacional for-
- ma part d'un projecte global de transformació, integrat amb altres objectius com l'am-
- pliació dels drets socials, la radicalitat democràtica o la transició ecològica. Els valors
- d'aquest projecte són la llibertat i el ple reconeixement de la diversitat com a bases de
- la unió; la igualtat i la solidaritat per garantir el desenvolupament de tots els territoris;
30 la fraternitat entre els pobles i la voluntat de compartir un projecte comú. Aquest pro-
- jecte comú també hem de tenir la voluntat de construir-lo a Catalunya, amb la voluntat
- que la idea de la Catalunya un sol poble torni a tenir ple sentit i plena vigència.

- Catalunya en Comú proposa a la societat catalana un nou projecte territorial. Espanya
35 ha d'esdevenir una democràcia plurinacional, ha de transitar cap a un model veritable-
- ment d'Estat federal, un model d'abast general, que resolgui els dèficits i les contra-
- diccions de l'actual Estat autònic: la clarificació en la distribució de competències,
- fixar els principis del model de finançament, la reforma del Senat perquè esdevingui una
- veritable cambra territorial, l'atribució de l'organització territorial a les comunitats i el
40 ple reconeixement de la plurinacionalitat. Un horitzó de canvi constitucional que també
- implica refer el pacte social que es va trencar amb la reforma de l'article 135 de la Con-
- stitució en 2011 i modernitzar la Constitució establint garanties efectives de caràcter
- jurisdiccional per als drets socials i incorporar els nous drets ambientals i feministes,
- com la paritat, i la laïcitat de l'Estat.

45

- **4.6.2.2. El nostre model, la República Plurinacional Federal**

- A més, Catalunya en Comú aposta clarament per una República Plurinacional Federal.
- L'Estat pateix tres grans crisis que necessiten d'una nova forma d'Estat per ser re-
50 - soltes. La crisis social i econòmica derivada de la pandèmia, una crisis constitucional
- d'àmbit territorial provocada pel conflicte entre Catalunya i Espanya, i una crisis insti-
- tucional derivada de la corrupció de la institució monàrquica. Des dels comuns creiem
- que la millor manera per superar aquesta triple crisis que afecta el cor de l'Estat i del
- règim nascut amb la Constitució de 1978 és l'impuls d'un nou model polític, institucional
55 i territorial per l'Estat.

- 1 ● **Mecanismes de concertació i bilateralitat.** S'establiran mecanismes de con-
- certació i bilateralitat entre les institucions de la Generalitat de Catalunya i les
- institucions de l'Estat, respectuosos amb el nou model territorial i basats en el
- reconeixement de sobirania compartida.
- 5
- ● **Municipalisme.** S'establirà una nova arquitectura institucional que reconeixerà
- el món local com a àmbit bàsic de servei a la ciutadania. Aquesta arquitectura
- respectarà els principis d'autonomia local, subsidiarietat, diferenciació, equilibri
- territorial, desenvolupament sostenible, increment competencial i suficiència fi-
- nancera amb les corresponents transferències de recursos econòmics . Els
10 drets i les necessitats de la ciutadania se situaran al centre de les polítiques de
- proximitat i es garantiran uns nivells d'atenció de qualitat homogenis, l'accés uni-
- versal als serveis públics i el dret de la ciutadania a participar de manera efectiva
- i directa en els afers comuns.
- 15
- ● **Coordinació institucional.** Els municipis han d'incrementar la seva capacitat
- competencial i financera per tal de poder desenvolupar polítiques de proximitat.
- Amb l'objectiu de garantir una bona coordinació territorial d'aquestes polítiques
- proposem suprimir les diputacions provincials i que Catalunya decideixi quins
20 són els organismes territorials intermedis més adequats per al desenvolupa-
- ment de la coordinació institucional amb els ens municipals. Proposem que, a
- Catalunya, la coordinació institucional amb i entre els ens municipals es dugui a
- terme mitjançant les vegueries, les àrees metropolitanes i les mancomunitats
- de municipis.
- 25
- ● **Adequació del poder judicial a la realitat plurinacional.** Per convertir l'Estat
- espanyol en un Estat Plurinacional és imprescindible configurar un nou model
- territorial judicial, amb la participació de Catalunya i la creació d'un Tribunal
- d'arbitratge competencial.
- 30
- ● **Supressió de l'Article 145 de la Constitució Espanyola.** En l'Estat Plurinacional
- que proposem es podran establir acords polítics, culturals i socials entre les co-
- munitats polítiques que ho desitgin. Cal suprimir la prohibició de federar-se que
- recull l'article 145 de l'actual Constitució Espanyola.
- 35
- ● **Reforma del Senat.** En un Estat Plurinacional el Senat ha d'esdevenir una veri-
- table càmera de representació territorial. Cal modificar el mecanisme d'elecció
- dels senadors i senadores perquè siguin representants de les diferents nacions
- i comunitats polítiques. S'afegiran, a més, les següents funcions per al Senat: a)
40 debatre i aprovar les lleis de l'Estat que afecten les nacions i comunitats políti-
- ques; b) impulsar i dirigir les relacions intergovernamentals i la participació de les
- nacions i les comunitats polítiques en les institucions i organismes de l'Estat i la
- UE; i c) participar en els Pressupostos Generals de l'Estat per fixar les partides
- que s'atribueixen als diferents territoris d'acord amb el sistema de finançament.
- 45
- ● **Configurar un Estat plurilingüe i pluricultural.** El castellà, el català, el basc i el
- gallec han de ser llengües cooficials per al conjunt de l'Estat espanyol, que han
- de poder ser utilitzades tant a les institucions espanyoles com en les europees.
- Altres llengües autòctones com l'occità, l'asturleonès o l'aragonès han de ser
50 també protegides i reconegudes. La riquesa cultural i lingüística de les diverses
- nacions i territoris de l'Estat és vital per entendre la concepció d'un Estat pluri-
- nacional. Per això, és necessari que des de les administracions públiques es pre-
- servi viva aquesta riquesa, respectant i dignificant les llengües i cultures de les
- diverses nacions i territoris, des d'una posició d'igualtat i reconeixement mutu
55 de totes elles.

4.6.2.3. El futur immediat: una proposta per desbloquejar el conflicte polític a la Taula de Diàleg	1
	-
	-
La situació actual, no obstant, ens porta a entendre que el nostre model territorial no es pot impulsar de manera directa, sense un canvi en la correlació de forces i sense les reformes polítiques, legals i institucionals necessàries. Tanmateix, la finestra d'oportunitat que obre l'inici del procés negociador entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat de Catalunya amb la Taula del Diàleg ens dona l'oportunitat d'impulsar un seguit d'accions que comencin a assentar un canvi de signe en el conflicte polític i que posin la primera pedra per resoldre democràticament aquest contenciós. Els comuns presentem aquí fins a 5 propostes:	5
	-
	-
a) Final de la judicialització política. Acabar amb la judicialització del conflicte polític reformant el delicte de sedició i el propi poder judicial, que s'ha convertit en un dic de contenciós de les onades democratitzadores. Els indults han sigut un bon començament. Ara cal seguir, és fonamental la reforma del delicte de sedició, que a més vulnera el dret a protesta, i acabar d'una vegada per totes amb la llei mordassa.	15
	-
	-
Aquestes mesures també han de passar per la descentralització del poder judicial, que estan previstes a l'Estatut del 2006. És la millor manera de consolidar les bases perquè el diàleg entre els dos governs es pugui dur a terme sense distorsions externes.	20
	-
	-
b) Reconeixement de Catalunya com a nació. Catalunya és una nació perquè així ho vol i ho sent la seva ciutadania que ho ha reiterat en moltes ocasions. Per tant, la taula de diàleg ha de garantir l'assoliment d'aquest reconeixement polític i dotar-lo de més contingut. Això ha d'anar acompanyat, sí o sí, d'una llei de plurilingüisme que blindi la immersió lingüística i també, molt important, la unitat de la llengua. Aquesta llei també ha de permetre l'ús del català i d'altres llengües de l'estat en institucions, estatals i europees, i ha de fomentar el seu ensenyament a tot l'Estat. I aquest reconeixement de caire cultural evidentment ha d'anar acompanyat d'un reconeixement polític a partir del qual la Generalitat participi en organismes i funcions de l'Estat. Per tant, la taula de diàleg ha de garantir l'assoliment d'aquest reconeixement polític i dotar-lo de més contingut, amb el desplegament de la sobirania que decideixi el poble català i l'acord que estableixi amb la resta de l'estat.	25
	-
	-
	-
	-
	30
	-
	-
	-
	35
	-
c) La millora de l'autogovern i el blindatge i creixement del marc competencial. Enllaçant amb el reconeixement nacional, cal inaugurar una nova distribució del poder polític a l'Estat que superi el model actual. Catalunya s'ha de poder governar a partir d'una relació amb l'estat que es basi en la igualtat i no en la jerarquia.	40
	-
	-
Això té diversos angles, com la transferència de competències en matèries com: l'habitatge, les infraestructures ferroviàries, l'energia, l'acollida de persones migrants i la gestió de ports i aeroports. No pot tornar a passar el que estem patint amb la llei catalana de regulació de lloguers.	45
	-
	-
En definitiva, mesures que ens garanteixin més sobirania per cuidar més i millor a la nostra gent. Per això també defensem que cal un acord per garantir la participació de Catalunya en els òrgans de decisió en política exterior i europea.	50
	-
	-
D'aquesta manera podríem assolir un autogovern propi del segle XXI, convertint Catalunya en un actor fonamental del canvi de model econòmic i social, i també reconegut internacionalment.	-
	-
	55

1 **d) Un nou sistema de finançament.** El quart eix pel qual arribaran les noves conquestes és un nou sistema de finançament a partir de la creació d'una hisenda tributària catalana, amb el ple desenvolupament de l'Agència Tributària de Catalunya. Amb tres objectius molt concrets: assolir la plena capacitat de decisió sobre tributs a Catalunya; disposar dels recursos econòmics per atendre les polítiques socials i econòmiques, i garantir la lleialtat institucional. Aquest sistema continuaria sent coherent amb el principi de solidaritat territorial, i introduiria el principi d'ordinalitat i el pes per població.

10 A més, veient que algunes comunitats, encapçalades pel Madrid insolidari d'Ayuso, volen jugar a la competència deslleial en matèria fiscal, també és necessari incloure un terra fiscal que vinculi a totes les comunitats i eviti aquesta competència insolidària.

15 I aquesta justament és una qüestió que no ens afecta només als catalans i catalanes. Hi ha comunitats com el País Valencià o les Illes Balears que encara es troben més perjudicades per aquest sistema de finançament. És evident que una aliança mediterrània per reformar el finançament des de visions compartides pot ser molt útil per revertir els dèficits històrics de finançament.

20 **e) Els catalans i les catalanes han de votar un acord.** I per últim, evidentment, per garantir aquestes noves conquestes cal que l'acord sorgit de la Taula de Diàleg sigui referendat per la ciutadania de Catalunya. Perquè com és sabut, ara mateix Catalunya som l'única comunitat que ens regim per una norma d'autogovern que ni ha estat votada per la ciutadania ni és fruit d'un pacte entre governs. Per això és important que les noves demandes polítiques siguin encabides en un nou acord polític que estigui validat democràticament. El nou pacte polític entre Catalunya i Espanya ha de passar per les urnes.

30 Catalunya ha de guanyar noves conquestes: una nació amb més autogovern, amb més sobirania per cuidar-nos més i millor. Un nou model de finançament i un acord que serà votat pels catalans i les catalanes. Votant podrem aixecar un nou consens de país. Noves conquestes per Catalunya que són la primera pedra de l'horitzó republicà i plurinacional que volem també per Espanya

35 **4.6.3. Europa com a palanca de canvi**

Un món en emergència climàtica, i amb unes relacions internacionals transaccionals molt més basades en el poder

40 Estem vivint la Gran Acceleració. Comencem la tercera dècada del segle XXI on l'IPCC (Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic) ens ha dit que hem d'actuar ja i de forma intensíssima per tal de reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle si volem evitar **un canvi climàtic extrem, amb la consegüent la degradació irreversible de la biosfera i amb unes condicions ambientals difícilment compatibles amb una vida i una societat tal com a les que aspirem, és a dir un col·lapse civilitzatori.**

50 Tot i els compromisos de l'acord de París, i els esforços de Glasgow, caldrà una major ambició històrica transnacional que abordi la reducció d'emissions i el camí cap a la neutralitat climàtica planetària amb justícia social, generacional i territorial en un horitzó temporal encara a fer vinculant, que situem al voltant de 2050 de forma global i abans per als països privilegiats. Aquests esforços sabem que no es poden deixar en mans del mercat, de manera que caldrà intensificar la governança global democràtica i multilateral del clima amb capacitat de planificar i dirigir estratègicament l'economia global per tal que la transició ecològica socialment justa pugui fer-se de forma concertada.

És necessari desincentivar i eliminar progressivament l'economia vinculada als combustibles fòssils, dels quals sabem que caldrà prescindir, no extreure i no cremar bona part de les reserves planetàries. Per tal de fer-ho possible proposem impulsar una coalició internacional pel clima, amb els països més ambiciosos que tingui la suficient massa crítica per ancorar i obligar futurs compromisos en l'ordre global que eviti l'aprofitament oportunista dels països que se n'excloguin.	1 - - - - 5 - -
Però tot i la necessitat d'una major governança global fruit de l'absoluta interdependència, a través dels espais multilaterals i del sistema de Nacions Unides –que cal reformar- per abordar l'emergència climàtica i la resta de reptes de la humanitat, el context avui és enormement preocupant. Dominen unes relacions internacionals cada cop més transaccionals, de suma-zero, molt més basades en els interessos nacionals. Si predominen unes relacions internacionals competitives i no cooperadores, aquest escenari condueix a una geopolítica del poder, a un món més perillós per les escalades de tensions –també militars-, a la reaparició indesitjable de zones d'influència per a les principals potències, a la diplomàcia coercitiva comercial, i a un possible nou ordre bipolar conflictual entre Estats Units i la Xina, que subordini a la resta en totes les dimensions. Des de tots els nivells on tenim influència política ens comprometem a intensificar els esforços per la globalització de la política i l'aprofundiment de la governança multilateral i democràtica. En paral·lel, caldrà reforçar el moviment internacional per la pau per tal que pugui ser majoritari, amb mirada regional i actualitzar-lo al nou context i a nous reptes, com els sistemes d'armament autònoms, dels quals plantejem la moratòria en el seu desenvolupament. I donar forma a una nova solidaritat global, generadora i ampliadora de tots els drets humans. Caldrà posar atenció als enormes canvis socials polítics i econòmics que s'estan donant a Amèrica Llatina, Àfrica i Àsia, i acompanyar aquells d'orientació progressista.	- - 10 - - - - 15 - - - 20 - - - - 25 - -
Tot i la derrota de Trump, les pulsions de la “Internacional reaccionària” i de l'extrema dreta no s'han acabat i segueixen vives. En molts països són una amenaça de primer ordre, domèstica però també per al planeta i per al conjunt de la humanitat. A cada país l'amenaça s'expressa d'una forma diferent, però entre forces polítiques i actors socials democràtics d'arreu hem de trobar els mecanismes d'intercanviar aquelles experiències útils que serveixin per aïllar-los i minoritzar-los, domèsticament i internacionalment, fent indestruïble la lluita material de la cultural.	- - 30 - - - - - 35
Després de 40 anys d'inqüestionable hegemonia del neoliberalisme, comencem a veure un esgotament d'aquesta hegemonia, una fatiga dels seus materials i fonaments intel·lectuals, en bona part degut als propis resultats i fracassos. Si en fem balanç veiem l'ampliació de les desigualtats intra-països, la pèrdua de drets socials i econòmics que creïem garantits, i una amplificació i intensificació de les últimes crisis econòmiques i financeres, amb un patiment humà i social immens i que hagués sigut evitable amb una altra bateria de polítiques i orientacions econòmiques. Aquest replegament del neoliberalisme – al qual moltes forces d'esquerres hem contribuït, combatent-lo tant intel·lectualment com políticament- ha de ser aprofitat per passar a l'ofensiva i anar bastint una alternativa. En particular, en els propers anys caldrà reforçar l'acció per a la justícia fiscal global, assegurant la implementació efectiva de l'acord global per una fiscalitat corporativa del 15% com a mínim, la regulació del sistema financer, i l'erradicació dels paradisos fiscals. La pandèmia i la crisi climàtica han fet evident que la desregulació i el “deixar fer” no són receptes per a sectors econòmics estratègics i d'importància crítica, de manera que volem contribuir a un nou sentit comú d'època, on els poders públics tinguin capacitat de dirigir, intervenir i regular aquests sectors estratègics, és a dir també de donar forma als mercats i no únicament ser-ne àrbitres.	- - - - 40 - - - - 45 - - - - 50 - - - 55

1 **4.6.3.1. Europa com a palanca per una altra globalització i com a espai per a la**
- **transformació social i ecològica**

-
- En aquest context internacional, la UE ha de jugar un rol actiu per a unes relacions in-
5 ternacionals basades en el multilateralisme, el respecte al dret internacional i als drets
- humans. Haurà d'activar totes les seves capacitats diplomàtiques i geopolítiques i exer-
- cir una veu pròpia des de l'autonomia estratègica sent un tercer pol global, un actor
- coherent allunyat de subalternitats, tant respecte els EUA com a la Xina. Sabent que
- els interessos estratègics propis europeus cada cop són més divergents dels dels EUA, i
10 que respecte a la Xina caldrà combinar amb intel·ligència la lògica cooperativa i la d'opo-
- sició depenent de la matèria.

-
- Partim de cultures estratègiques, de política exterior i de seguretat molt diferents en-
- tre els països de la UE, però caldrà anar alineant-les i fent-les operatives. Entre d'altres
15 mecanismes, per tal de disposar d'una política exterior útil, caldrà superar les unanimi-
- tats i capacitats de veto dels estats membres individuals, avançant cap a les majories
- qualificades, i pel què fa a la defensa europea caldrà assegurar que el seu impuls vagi
- acompanyat de la legitimació democràtica corresponent. Construir aquesta defensa
- europea ha de comportar la progressiva desconexió i extinció de l'OTAN.

20 - En la lògica d'aprofundiment democràtic de la UE, per avançar en la lògica federalitzant
- i superar l'intergovernamentalisme, és clau també superar la unanimitat en la política
- fiscal i que aquesta reposi en la majoria democràtica comunitària tant per harmonitzar
- a l'alça els impostos corporatius i la fiscalitat ecològica -evitant competicions a la baixa-,
25 com per combatre els paradisos fiscals interiors.

-
- Des de l'anterior Assemblea, moltes coses han canviat en el context polític i econòmic
- europeu. Fruit de l'acció política de moltes veus al continent, i dels desastres que ha
- provocat, l'austeritat ha deixat de ser el paradigma dominant en les respostes a l'actual
30 crisi derivada de la pandèmia – almenys temporalment, sabem que els seus partidaris
- estan preparant-se per a una nova ofensiva-. Haurem de posar tots els nostres esfor-
- ços en evitar que en els propers anys retornin les receptes austeritàries, en reforçar
- la governança democràtica a l'Eurozona, i en fer que les solucions activades ara tempo-
- ralment (eurobons, programes d'inversió mancomunada, Next Generation EU, política
35 industrial activa, abandonament de les normes del Pacte d'Estabilitat i Creixement) es
- converteixin en permanents i per tant puguem consolidar el canvi d'època i paradigma i
- esdevinguin uns instruments a favor del benestar de la majoria de població.

-
- En paral·lel, s'està evidenciant que el Pilar Social de la UE no pot ser quelcom merament
40 declaratiu. En els propers anys per a moltes de les polítiques que tradicionalment han
- seguit en mans dels Estats Membres (Habitatge, polítiques de l'Estat del Benestar”,
- marc laboral,...) continuarem impulsant que incorporin una dimensió vinculant a nivell
- UE, tant en polítiques actives, en regulació, com en harmonització.

45 - La pandèmia ha fet evident com moltes de les solucions als grans reptes almenys han
- de ser a escala continental per tal de tenir una mínima efectivitat, entre elles la política
- ambiental i climàtica. De forma impensable fa uns anys, fruit de la pressió activista i de
- veure ja a tocar els efectes de l'emergència climàtica, la UE ha anat adquirint compro-
- misos i paquets legislatius i regulatoris cada cop més ambiciosos en la reducció d'emis-
50 sions en diversos horitzons temporals i en el camí cap a la neutralitat climàtica al 2050.
- L'emergència climàtica i la centralitat del EU Green Deal ens obliguen a no limitar-nos
- a ser-ne espectadors crítics. Ens caldrà saber -depenent de cada ocasió- com acom-
- panyar, implicar-nos en la seva gestió i acord, ser crítics constructius, empènyer, fer
- complir, o dotar d'ambició suficient – o per suposat criticar quan siguin declaracions no
55 acompanyades de canvis- els compromisos de major ambició climàtica a la UE.

La lluita per les llibertats individuals i les garanties democràtiques, i pel respecte a tots els drets civils, estan adquirint i requerint una nova centralitat a Europa, i la nostra acció volem que segueixi sent-ne avantguarda. Les lluites socials han fet avançar en molts països l'agenda de drets, però en molts altres està aflorant una reacció i una onada conservadora, i en alguns, des dels governs, en particular Hongria i Polònia, estan laminant sistemàticament els drets i llibertats, així com pilars bàsics de l'estat de dret i del respecte al pluralisme. Ambdós països, i molts altres, hauran de posar-se al centre de la lluita feminista global per tal de no retrocedir en drets. En aquest sentit ha de deixar de ser un tabú les sancions i la possibilitat d'expulsió de la UE.

La migració és un fenomen natural i s'ha de gestionar com a tal: tractar d'aturar-la mitjançant la construcció de murs i tanques a les fronteres, o mitjançant l'adopció de polítiques restrictives de migració, no només no permet reduir-la o aturar-la, sinó que contribueix a augmentar el patiment d'aquells que fugen de guerres, pobresa o de desastres climàtics. Després de dècades fallides de gestió de les migracions des del les polítiques de seguretat i control de fronteres, l'opció realista és oferir solucions per gestionar bé aquest fenomen des del punt de vista dels Drets Humans. Migrar no és un delictes i, per contra, pot dur beneficis demogràfics, socials, econòmics i culturals a les societats d'acollida.

La Unió Europea té un repte d'acollida de les persones migrades i refugiades i els Estats membre el tenen per garantir-ne la plena ciutadania. Les polítiques d'acollida de la UE no poden estar subordinades als governs d'extrema dreta ni marcades per la insolidaritat. Cal promoure polítiques actives de reubicació i reassentament de persones refugiades en coordinació amb l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als refugiats (ACNUR) i reclamar la realització efectiva d'aquests reassentaments.

